

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Quart període

Sèrie P - Número 43
22 de febrer de 2012

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 25, primera reunió

SUMARI

Pregunta

al Govern sobre les línies d'acció per a potenciar el sector del cinema
per mitjà de la Filmoteca de Catalunya (tram. 310-00167/09) p. 3

Pregunta

al Govern sobre el projecte de connexió ferroviària d'amplada europea per als accessos
a Tarragona i el seu port (tram. 310-00168/09) p. 4

Pregunta

al Govern sobre les actuacions en matèria de regadius (tram. 310-00169/09) p. 5

Pregunta

al Govern sobre el bilingüisme a l'Administració (tram. 310-00162/09) p. 6

Pregunta

al Govern sobre el canal Segarra-Garrigues (tram. 310-00163/09) p. 7

Pregunta

al Govern sobre la simplificació administrativa i territorial i l'aplicació
de l'Informe Roca (tram. 310-00170/09) p. 9

Pregunta

al Govern sobre les llistes d'espera dels serveis de salut (tram. 310-00165/09) p. 10

Pregunta

al Govern sobre les infraestructures estratègiques (tram. 310-00166/09) p. 11

Pregunta

al Govern sobre les patrulles ciutadanes a les comarques de Lleida (tram. 310-00161/09) p. 12

Pregunta

al Govern sobre la retallada del 3% del sou anual dels funcionaris (tram. 310-00164/09) p. 14

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el compliment de les lleis que aprova
el Parlament (tram. 317-00104/09) p. 15

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la posició del Govern respecte a la negociació
del pacte fiscal (tram. 317-00106/09) p. 16

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la política econòmica del Govern i la seva actuació amb relació als pressupostos del 2012 i sobre les actuacions previstes per a tenir un escenari pressupostari real (tram. 317-00107/09) p. 17

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les actuacions del Govern per a la captació d'inversions estrangeres (tram. 317-00105/09) p. 19

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els acords preferents amb el Partit Popular de Catalunya (tram. 317-00108/09) p. 20

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els efectes de les iniciatives del Govern sobre l'activitat productiva i la generació d'ocupació (tram. 317-00109/09) p. 21

Situació

de compatibilitat de diputats (tram. 234-00027/09 a 234-00030/09) p. 22

Proposició de llei

de publicació de les balances fiscals (debat de totalitat) (tram. 202-00058/09) p. 23

Interpel·lació

al Govern sobre la situació del sector públic de la Generalitat (tram. 300-00126/09) p. 37

Interpel·lació

al Govern sobre la política energètica (tram. 300-00127/09) p. 41

Proposició de llei

del recurs de cassació en matèria de dret civil a Catalunya (tram. 202-00013/09) p. 46

Interpel·lació

al Govern sobre la situació econòmica i els escenaris previstos per al 2012 (tram. 300-00125/09) p. 58

Interpel·lació

al Govern sobre el garantiment dels drets lingüístics dels consumidors catalans (tram. 300-00122/09) p. 62

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques amb relació a la dona (tram. 300-00121/09) p. 68

Interpel·lació

al Govern sobre la repercussió del tancament de Spanair en les finances (tram. 300-00129/09) p. 73

Interpel·lació

al Govern sobre la seguretat del món rural (tram. 300-00128/09) p. 76

Interpel·lació

al Govern sobre la reforma laboral (tram. 300-00120/09) p. 83

Interpel·lació

al Govern sobre la renda mínima d'inserció (tram. 300-00123/09) p. 89

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Mallol Traductors Associats · Impres a Multitext, SL
ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7992 (sèrie C) · DL: B-3.468-1982 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 25.1

La sessió s'obre a les deu del matí i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretaria general i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.

2. Situació de compatibilitat de diputats (tram. 234-00027/09 a 234-00030/09). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 254).

3. Proposició de llei del recurs de cassació en matèria de dret civil a Catalunya (tram. 202-00013/09). Comissió de Justícia. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 214, 16).

4. Proposició de llei de publicació de les balances fiscals (tram. 202-00058/09). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 120, 21).

5. Interpel·lació al Govern sobre la política energètica (tram. 300-00127/09). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

6. Interpel·lació al Govern sobre el garantiment dels drets lingüístics dels consumidors catalans (tram. 300-00122/09). Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència. Substanciació.

7. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques amb relació a la dona (tram. 300-00121/09). Carme Capdevila i Palau, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

8. Interpel·lació al Govern sobre la situació econòmica i els escenaris previstos per al 2012 (tram. 300-00125/09). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

9. Interpel·lació al Govern sobre la repercussió del tancament de Spanair en les finances (tram. 300-00129/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

10. Interpel·lació al Govern sobre la situació del sector públic de la Generalitat (tram. 300-00126/09). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

11. Interpel·lació al Govern sobre la seguretat del món rural (tram. 300-00128/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

12. Interpel·lació al Govern sobre la reforma laboral (tram. 300-00120/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

13. Interpel·lació al Govern sobre la renda mínima d'inserció (tram. 300-00123/09). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els transvasaments (tram. 302-00103/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les infraestructures (tram. 302-00104/09). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la protecció de les famílies amb menys recursos (tram. 302-00105/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el servei ferroviari entre Lleida i la Pobla de Segur (tram. 302-00106/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política per a mitigar el canvi climàtic i el seu impacte en el teixit productiu (tram. 302-00107/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els criteris per a la inversió de recursos públics a Spanair (tram. 302-00108/09). Subgrup Parlamentari Ciutadans. Debat i votació.

La presidenta

Senyors diputats, comença la sessió.

Tal com figura a la convocatòria del Ple, em plau recordar-los que el punt número 3, que és la Proposició de llei del recurs de cassació en matèria de dret civil a Catalunya, es debatrà avui com a primer punt de la tarda.

També dir-los que hi ha una alteració de l'ordre del dia, que seria en el sentit que el debat del punt número 10, que és la interpel·lació al Govern sobre la situació del sector públic de la Generalitat, es pugui substanciar després del punt número 4, és a dir, com a primera de les interpel·lacions. Els demano si es pot aprovar per assentiment aquesta modificació. *(Pausa.)*

Moltes gràcies. Queda modificat en aquest sentit, doncs, en aquest sentit l'ordre del dia.

Pregunta

al Govern sobre les línies d'acció per a potenciar el sector del cinema per mitjà de la Filmoteca de Catalunya (tram. 310-00167/09)

I passem al punt 1, que són les preguntes amb resposta oral al Govern. La primera pregunta és sobre les línies d'acció per potenciar el sector del cinema per mitjà de la Filmoteca de Catalunya. La formula la il·lustre senyora Àngels Ponsa, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Àngels Ponsa i Roca

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller, les darreres setmanes hem visualitzat la posada en marxa de la nova seu de la Filmoteca de Catalunya, que ha estat presentada en tres moments diferenciats.

En un primer moment, i focalitzat en el sector cultural, vàrem conèixer la signatura d'un conveni entre vuit institucions culturals catalanes situades a l'entorn del Raval: el Centre de Cultura Contemporània de Barcelona, el Gran Teatre del Liceu, el Museu d'Art Contemporani de Barcelona, el Centre d'Art Santa Mònica, l'Institut de Cultura de Barcelona, l'Institut d'Estudis Catalans, la Biblioteca de Catalunya i el mateix Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya. Un conveni que obre la possibilitat de crear sinergies molt favorables entre aquestes institucions, que ajudin a dissenyar noves iniciatives, que treballin en la cultura de la cooperació, que no només reflexionin sobre la cultura i la societat, sinó també sobre l'entorn que agrupa aquestes institucions. Com bé deia vostè mateix, conseller, el nostre país està fonamentalment construït sobre la cultura, i és essencial que equipaments tan importants com aquest treballin de forma conjunta planificant projectes que desvetllin nous camins d'expressió cultural.

En un segon moment, el passat diumenge, es va produir una jornada de portes obertes i de projeccions fílmiques de curta durada, que es van realitzar amb la voluntat d'obrir i presentar aquest nou equipament cultural al barri i a la ciutat. El nou emplaçament de la Filmoteca ha d'esdevenir, sens dubte, un punt de trobada i de referència dins del Raval, amb la voluntat marcadament inclusiva que ve a complementar i a enfortir, com dèiem, els diferents espais culturals que ja existeixen al barri.

I el tercer i darrer moment, abans-d'ahir, dilluns, un acte cultural de rellevància en l'àmbit del cinema, que, presidit, doncs, per vostè mateix, conseller Mascarell, amb el director de la Filmoteca, i també el de la Filmoteca Espanyola, i on alguns diputats d'aquesta cambra també vam poder ser presents, anava adreçat al sector cinematogràfic i, d'alguna manera, també homenatjava dos grans directors de cinema: en Jaime Camino i en Bigas Luna.

Així doncs, conseller, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió volíem demanar-li si amb aquest nou impuls de la Filmoteca de Catalunya, en aquest nou edifici i emplaçament, ens podia explicar quines són les línies d'acció previstes pel Govern per tal de potenciar des de la Filmoteca el sector del cinema.

Moltes gràcies, honorable conseller.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Ferran Mascarell, conseller de Cultura.

El conseller de Cultura (Ferran Mascarell i Canalda)

Senyora presidenta... Senyora diputada, bé, certament la inauguració de fa quaranta-vuit hores de la Filmoteca de Catalunya s'inscriu, no cal dir-ho, en un procés ja llunyà, començat en el temps, fa molts anys, de constituir o d'aconseguir que Catalunya tinguí, com tota cultura nacional, una estructura cultural sencera, plena, on totes les peces juguïn a favor, doncs, de la ciutadania i de la cultura del país.

Les filmoteques van néixer als anys vint i trenta a tots els països del nostre entorn, amb exemples molt reeixits, justament per protegir el patrimoni i impulsar la cultura de la imatge, la cultura del cinema, pel que representa per a cadascuna de les nacions i de les cultures nacionals del nostre entorn.

La Filmoteca catalana va néixer l'any 1981; per tant, ja en temps de democràcia i en temps d'autonomia. I ha fet una feina molt destacada aquests anys, justament, de recuperació de la memòria de la nostra cultura cinematogràfica i d'impuls de la reflexió i l'aprofundiment del que significa el cinema per a una cultura. Però, tot i haver nascut l'any 81, és cert que no havia pogut desplegar bé la seva funció, justament perquè no havia tingut encara la possibilitat d'estar assentada en una seu que tingués totes aquelles funcions i tots aquells ets i uts que ha de tenir una institució com la filmoteca nacional.

Des de fa quaranta-vuit hores Catalunya té una filmoteca nacional que podrà engrandir i podrà donar força al cinema català, a la tradició del cinema català i al futur del cinema català. Això s'ha fet gràcies a l'esforç de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, de moltes conselleries, les d'ara i les d'abans, i amb el suport del sector del cine de Catalunya. I això s'inscriu, com una peça més, en el conjunt de les mesures que s'estan prenent per mantenir ben activada la funció del cinema, la funció del desplegament de la indústria cinematogràfica a Catalunya, amb èxits recents, que vostès coneixen, doncs, gràcies al bon fer dels nostres productors.

La Filmoteca, doncs, jugarà un paper fonamental en aquesta recuperació i manteniment del nostre patrimoni i en la nostra funció de dinamització de la reflexió sobre el que representa el cinema, com a cultura i com a indústria, en una cultura com la nostra, que volem plena, sencera, amb tots aquells elements que componen una cultura nacional.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el projecte de connexió ferroviària d'amplada europea per als accessos a Tarragona i el seu port.

Pregunta

al Govern sobre el projecte de connexió ferroviària d'amplada europea per als accessos a Tarragona i el seu port (tram. 310-00168/09)

La formula la il·lustre senyora Maria Victòria Forns, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

M. Victòria Forns i Fernández

Molt honorable presidenta, molt honorable president, honorables conselleres i consellers, il·lustres diputades i diputats, totes les forces polítiques d'aquesta cambra

hem mostrat el nostre suport sense fissures al projecte del corredor del Mediterrani, com una opció indispensable per a la nostra economia. Ara bé, les connexions ferroviàries per ample europeu del port de Tarragona necessiten solucions provisionals a més curt termini.

És per això que l'autoritat portuària ha proposat el projecte anomenat «tercer fil», amb el recolzament de tots els actors socials, polítics i econòmics de Tarragona, tret del Partit Popular de Catalunya; un projecte que consisteix a afegir una via a la ja existent i que permetria en tres anys la connexió per ample de via europeu des de Tarragona i el seu port i la connexió amb el nus de Castellbisbal.

En aquest sentit, aquest mateix dilluns vam aprovar una moció de recolzament a la proposta del tercer fil en el Ple de l'Ajuntament de Tarragona, moció impulsada per Convergència i Unió i amb el suport del Partit dels Socialistes i d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

La inversió es calcula en 180 milions d'euros, dels quals 120 correspondrien al traçat definitiu del corredor del Mediterrani. Existeixen empreses interessades a fer front a una part molt important del cost de la inversió. Cal aclarir que la provisionalitat del tercer fil ho és només en un petit tram que va de Tarragona a Roda, després s'enllaça amb el futur corredor del Mediterrani camí de Castellbisbal.

El Govern de la Generalitat ha mostrat a bastament el seu suport al teixit industrial de Tarragona i la seva convicció de la necessitat de concretar el corredor del Mediterrani com una opció de futur. Voldríem conèixer, doncs, el capteniment del Govern pel que fa al projecte del tercer fil, que suposa la connexió d'ample europeu dels accessos ferroviaris a Tarragona i el seu port, com a solució provisional i amb un retorn immediat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Lluís Miquel Recoder i Miralles)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, si en aquest moment el Govern de Catalunya té unes prioritats, dins del que és el pas per Catalunya del corredor mediterrani, aquestes són, sense cap mena de dubte, els accessos ferroviaris amb ample internacional als dos grans ports del país: el port de Tarragona i el port de Barcelona. Dins de l'agenda catalana que va presentar el mateix Govern el dia següent que Europa inclogués el corredor mediterrani dins de la xarxa de vies o de línies transfrontereres, el dia 20 d'octubre, com li deia, aquesta obra s'incloua dins del que era el curt termini, és a dir, havia d'estar executada abans de l'any 2015. Estem parlant de situar el tercer fil dins d'una via d'ample convencional durant vuitanta quilòmetres i acabar de prendre una solució sobre el nou accés al port de Tarragona.

El cost? Vostè ho ha dit: 180 milions d'euros. L'hem d'encaixar dins del cost total del corredor mediterrani, de la travessia del corredor mediterrani per Catalunya: 7.000 milions d'euros segons el Ministeri de Foment, 5.700 milions d'euros segons els comptes que ha fet el Govern de la Generalitat. Per tant, és evident que estem parlant d'una quantitat important, però molt petita en comparació amb el conjunt.

A més, aquesta obra té el gran avantatge que la seva realització és compatible amb l'operativitat total de la línia; és una obra que es pot fer als vespres, quan no hi ha circulació de trens de passatgers convencionals. I el benefici és immens, el retorn socioeconòmic d'aquesta obra és immens. És immens per al port, és immens per al Camp de Tarragona, és immens per a uns importants sectors econòmics del nostre país. N'hem parlat amb la indústria petroquímica, n'hem parlat amb els sectors ramaders i agrícoles, amb la principal empresa siderúrgica del nostre país: tots estan d'acord amb la urgència d'aquesta obra.

Segons els nostres càlculs, en dos anys podem tenir fet el projecte i executada l'obra. Per tant, només cal, doncs, que per part del Ministeri de Foment es posi mans a l'obra i s'executi una obra que, com poques, té una capacitat d'obtenir un retorn i un benefici econòmic per al territori immensos.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les actuacions en matèria de regadius.

Pregunta

al Govern sobre les actuacions en matèria de regadius (tram. 310-00169/09)

La formula l'il·lustríssim senyor Agustí López, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Agustí López i Pla

Senyor conseller, recentment hem celebrat el cent cinquantè aniversari d'activitat del canal d'Urgell. Aquesta gran obra, que va transformar el Pla d'Urgell i altres comarques de la plana de Lleida i dels inicis del Prepirineu, ha suposat finalment 75.000 hectàrees de reg.

Aquesta obra té una notable singularitat a Catalunya. Fou d'iniciativa privada. El senyor Manel Girona, que, amb visió avançada, s'enfrontà a un munt de situacions conflictives, d'entrebancs sorgits per la manca de coneixements, com ara les malalties infeccioses provocades per aigües estancades, per aigües mortes, i també per la desertització del terra agrícola, que per la capillarització ascendien les sals arrossegades durant temps en el subsòl.

Catalunya ha seguit apostant pel regadiu. És obvi que una visió de futur ens encara a un compromís ferm per tal d'incrementar les hectàrees del regadiu al camp català. L'actual Govern, planificant seriosament el fu-

tur del sector agrari, segueix prement el pedal en polítiques de regadiu. Els 140 milions d'euros adreçats al Xerta - la Sénia, Garrigues sud, el rec de la conca de Tremp, el Segarra-Garrigues del pressupost d'engany són una programació valenta que el nostre grup parlamentari, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, valora molt positivament, com una decisió vinculada al convenciment que el sector agroalimentari és estratègic per a Catalunya.

Amb l'increment de les hectàrees de regadiu al nostre país es beneficien quantitativament i qualitativament conreus, es potencia el pes de les exportacions a la nostra indústria agroalimentària i s'incrementa la producció de farratges i cereals d'estiu, productes dels quals som molt deficitaris a Catalunya i base fonamental de la nostra ramaderia.

Conseller, els propers anys, diverses i nombroses explotacions agrícoles es podran aprofitar d'aquesta política de regadiu, però l'aigua comporta un maneig molt curós i responsable, una optimització del recurs. Quines accions té previstes i programades el seu departament al respecte?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural
(Josep Maria Pelegrí i Aixut)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Il·lustre senyor diputat, a banda de compartir, òbviament, totes les reflexions que vostè fa amb relació a aquesta pregunta, a aquesta qüestió que fa sobre el tema dels regs, nosaltres tenim com a principal bandera aquests propers mesos la implantació –de fet, ja s'ha posat en marxa– de l'oficina del regant. Per a què és aquesta oficina del regant? Perquè, primer, té un caràcter i una vocació universals; per tant, no afecta només una determinada comunitat de regants, sinó que vol ser una oficina al servei de tots els regs de Catalunya, per intentar que hi hagi aquesta utilització d'aquestes noves infraestructures, a les quals nosaltres ens hem dedicat durant molts anys, com vostè diu: hem fet obres de modernització, hem fet obres de reg, obres noves de reg; però, en qualsevol cas, el que pensem és que s'ha de treure el màxim rendiment d'aquestes finques. I aquesta oficina del regant és un instrument que posem a disposició dels regants, hi insisteixo, amb caràcter i amb vocació universal, per dotar els regants d'eines per treure aquesta màxima «rentabilitat» i rendibilitat a les terres.

Quins són els objectius d'aquesta oficina i del fet que tota aquesta oficina comporta la política del Govern en matèria de regadius, a banda del que són les execucions d'obra i les infraestructures? Un de molt clar és dinamització econòmica. El Govern, vostè ho sap, té com a referent aquesta dinamització econòmica del país, aquesta necessitat de crear ocupació. Per tant, to-

ta aquesta posada en marxa no només dels regs i d'infraestructures, sinó també dels assessoraments, el que fan també és intentar dinamitzar l'economia, crear ocupació, fixar la població en el territori, un aspecte també molt important per al nostre país, i també rendibilitzar les inversions públiques, que és molt important, rendibilitzar les inversions públiques, que les inversions públiques que es fan no serveixin..., no per a res, sinó per a moltes coses, i, entre d'altres, aquesta és una finalitat. Per tant, aquí el que fem és intentar posar a l'abast del regant un concepte molt clar, que les nostres terres poden ser més rendibles i poden ser més competitives, no?

Cal fer un bon ús de l'aigua, vostè s'hi ha referit en la seva intervenció, per tant, cal una bona gestió per buscar l'aigua com a bé escàs i ser una utilització eficient i una utilització eficaç.

Què volem? Intentar donar un suport tècnic necessari, unes noves eines de treball, perquè realment aquestes explotacions puguin tenir, hi insisteixo, la seva màxima rendibilitat. Amb això busquem una major professionalització del sector, busquem també la millora de la gestió de la seva empresa i, sobretot –sobretot–, ser més competitiu, tenir productes de més qualitat i, sobretot, orientar-los al mercat, que és el que avui fa falta per intentar recuperar l'economia i la dinamització econòmica del nostre país.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el bilingüisme a l'Administració.

Pregunta

al Govern sobre el bilingüisme
a l'Administració (tram. 310-00162/09)

La formula la il·lustre senyora María José García Cuevas, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Honorable vicepresidenta Ortega, ¿qué medidas piensa poner en marcha su Gobierno para garantizar el uso normal por y ante la Administración autonómica y local de las dos lenguas oficiales en Cataluña sin dar preferencia a ninguna de ellas en cumplimiento del criterio constitucional?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern
(Joana Ortega i Alemany)

Gràcies, presidenta. Il·lustríssima diputada, és que jo no entenc ben bé la seva pregunta. Vostès estan enca-

bassats amb una cosa que no és així: el Govern seguirà fent el que està fent, que és complir amb l'ordenament jurídic respecte a les llengües oficials a Catalunya; és el que està fent i és el que continuarà fent.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula la il·lustre senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias. Honorable vicepresidenta, el artículo 6 del Estatuto de autonomía aprobado por este Parlamento en septiembre de 2005 atribuye al catalán la condición de lengua de uso normal y preferente de la Administración pública. En base a este criterio, se desarrollaron una serie de normas, reglamentos y usos lingüísticos para la Administración autonómica, provincial y local, dando prioridad al uso oral y escrito de la lengua catalana sobre la castellana, impresos, rotulación, publicaciones, comunicaciones.

Sin embargo, la Sentencia 31/2010, del Tribunal Constitucional, declaró inconstitucional, y por tanto nula, la expresión «y preferente» del artículo 6, explicando en el fundamento jurídico 14 de la sentencia que toda lengua oficial es, por tanto, lengua de uso normal por y ante el poder público, lo es en consecuencia el castellano por y ante las administraciones públicas catalanas que no pueden tener preferencia por ninguna de las dos lenguas oficiales. Es evidente que la prioridad del catalán en la Administración pública incurre en una clara infracción constitucional que su Gobierno está permitiendo y que tiene la obligación de corregir, por lealtad institucional y también para no incurrir en prevaricación, si usted consiente, en los ámbitos bajo su responsabilidad, normas, usos y actuaciones contrarias al criterio literal del Tribunal Constitucional.

Por esto yo le pregunto: cuándo y cómo van, ustedes, a adaptar el funcionamiento de la Administración en materia lingüística al Estatuto hoy vigente y plenamente constitucional, garantizando sin discriminación alguna los derechos lingüísticos de todos los ciudadanos catalanes.

Mire, la Administración pública está al servicio de la ley y de los ciudadanos. El límite al proyecto político de cualquier Gobierno es el cumplimiento de la ley, porque ningún Gobierno, ningún proyecto político, ningún responsable político está exento de esta obligación, ningún responsable público está por encima de la ley.

Gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Miri, li ho torno a dir, senyora diputada, el Govern compleix amb el que disposen les

lleis respecte al que és l'ús de les llengües cooficials a l'Administració, tal com marca la Constitució i tal com marca, també, l'Estatut d'autonomia.

Deixi'm que li digui que el mateix síndic reconeix amb l'informe de l'any passat, del 2011, aquest fet; de la mateixa manera que també el síndic reconeix i recorda l'obligació de la Delegació del Govern a col·laborar amb el síndic.

Deixi'm també que li digui, diputada, que una de les mostres més clares que el Govern compleix perfectament amb aquesta oficialitat són els nois i noies que surten de la seva formació a Catalunya, que surten amb un català i un castellà perfecte, i, a més a més, el Govern treballa –i el Govern hi treballa– perquè surtin amb una tercera llengua i, per tant, amb un plurilingüisme.

Deixi'm que li digui que aquest... Jo li voldria recordar, en tot cas, les paraules de la vicepresidenta del Gobierno, la senyora Soraya Sáenz de Santamaría, quan diu que el que cal és un bilingüisme perfecte i integrador. Jo li demanaria, en tot cas, que fes seves aquestes paraules de la vicepresidenta, que posa com a exemple Catalunya. I jo sí que li demanaria que el seu partit ens ajudés a normalitzar la situació de multilingüisme a tots els nivells, i que el que faci, doncs, sigui sumar i no ho vulguin convertir, com fan altres forces polítiques, en un element de confrontació i en un element de divisió.

Nosaltres, des del Govern, continuarem amb un model vigent, vigent des de fa molt de temps, que ha donat molt bons resultats i que ha fet de la llengua un element de cohesió i de consistència en el nostre país.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el canal Segarra-Garrigues.

Pregunta

al Govern sobre el canal Segarra-Garrigues
(tram. 310-00163/09)

La formula la il·lustre senyora Dolors López Aguilar, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Dolors López Aguilar

Moltes gràcies, presidenta. Senyor conseller, el canal Segarra-Garrigues és una obra vital per a l'equilibri territorial i per a la dinamització econòmica. I en moments de crisi com l'actual s'ha d'apostar decididament pel sector primari, per un sector estratègic com és l'agricultura.

Des del projecte inicial, la superfície de reg del canal Segarra-Garrigues ha patit diferents retallades que han compromès la viabilitat econòmica de moltes de les explotacions, i estem parlant d'una inversió pública de 1.521 milions d'euros.

A la disminució de la superfície de reg, ara hem d'afegir un altre problema, un nou problema: el preu de l'aigua amb una tarifa fixa de 181 euros per hectàrea de regadiu, que es paga independentment del consum i que perjudica els regants.

Per aquests motius, senyor conseller, jo li pregunto: com pensa afrontar el futur del canal Segarra-Garrigues?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

Gràcies, senyora presidenta. Il·lustre senyora diputada, l'objectiu del Segarra-Garrigues, la seva fundació i la seva conceptualització va ser perquè creés una infraestructura del territori, perquè dinamitzés l'economia d'aquelles terres, i, tres, perquè hi hagués, també, una fixació de la població en el territori i un equilibri territorial.

I el Govern seguirà treballant per fer possible que hi hagi aquests tres objectius i es compleixin perfectament, entre altres coses, amb el Segarra-Garrigues.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora Dolors López Aguilar.

Dolors López Aguilar

Miri, conseller, vostè en les seves primeres declaracions com a conseller va adquirir un compromís, i cito textualment les seves paraules: «El meu objectiu és recuperar el projecte original del canal Segarra-Garrigues.»

Passem, doncs, de les paraules als fets: fem viable el canal, fem que sigui possible compatibilitzar rec amb aus, i negociem amb Europa, juntament amb el Govern de l'Estat, perquè això sigui un fet.

I li demano també que reconsideri el preu de l'aigua; ni sindicats, ni regants hi estan d'acord. Els regants de l'Albagés ja estan recollint signatures en contra i molts s'estan plantejant renunciar al projecte.

Senyor conseller, vostè va dir en la inauguració de la nova oficina del regant a Tàrraga que era un preu atractiu i assequible. De vostè depèn que aquesta opinió sigui compartida pels regants, perquè fins ara només a vostè li sembla, aquest preu, assequible i atractiu.

Gràcies, conseller; gràcies, presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

Moltes gràcies, senyora presidenta. Il·lustre diputada..., primer, vostè ha fet algunes observacions que no són del tot certes, i, si m'ho permet, els les referiré. Quan jo dic que hem de recuperar la idea inicial del Segarra-Garrigues vol dir el que li he dit abans, tres objectius: infraestructura de territori, dinamització econòmica i fixació de gent al territori i equilibri territorial. Aquest és l'objectiu del Segarra-Garrigues, no és cap altre; entre altres coses passa per regar, òbviament que sí.

Dos. Vostè parla d'una tarifa independent del consum d'aigua del daixò. Doncs, miri, jo sento discrepar en això. És una tarifa única i és tarifa binòmia, que vol dir que està composta per dos conceptes: un concepte és el «gasto» fix, totes les comunitats de veïns..., de regants, perdó, i totes les comunitats de veïns també, tenen «gastos» fixos. Perquè vostè m'explicarà, si vol, com es pot mantenir un canal, com es pot construir aquest canal si no és a través d'aportacions de l'Estat i que després d'això, com en totes les comunitats de regants del país, se'n fa una repercussió econòmica.

Jo l'emplaço a vostè, que és tan generosa, que anem a veure conjuntament el ministre de l'Estat, o que vostè vagi a veure el seu ministre d'Agricultura i li demani que les obres i els diners que inverteix en el Segarra-Garrigues ens els perdoni, que la Generalitat no els hagi de pagar. Per tant, si això és així, podríem rebaijar substancialment el preu de l'aigua.

Tres. Vostè ha de diferenciar una cosa, que no ho ha fet. Vostè ha de diferenciar dotació 6.500, dotació 3.500 i dotació 1.500; dotació 6.500, el preu és assequible i assumible perquè així ho han dit els regants, perquè és més barat del que es va dir; dotació 3.500, exactament el mateix, i dotació 1.500, els vam oferir als regants en una reunió amb la comunitat de regants que era possible rebaijar aquest preu de l'aigua, per tant, més assumible i més assequible, d'acord amb els estudis que s'han fet, sempre que hi hagi una massa crítica que s'apunti al reg. No té sentit que fem una infraestructura de 1.500 milions d'euros i que després la gent no s'apunti al rec.

Per tant, si tenim una massa crítica de persones, de regants, d'empreses, que es puguin apuntar al rec, estic convençut que vostè i jo mateix i tots els diputats d'aquesta cambra podran convenir que podem fer una bona infraestructura, pot ser el preu, hi insisteixo, assumible i assequible, perquè ho és. Perquè vostè ha de parlar no només amb una part, sinó amb totes les parts, i, per tant, veurà com aquest preu és perfectament assumible, no?

Amb relació a treball a Europa, ho estem fent; amb relació al treball amb l'Estat, també; vaig plantejar aquest tema al ministre, estem d'acord a fer les actuacions que hem de fer per fer compatible el que és l'activitat agrícola amb...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

...el que és la preservació de les aus i del territori.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la simplificació administrativa i territorial i l'aplicació de l'informe Roca.

Pregunta

al Govern sobre la simplificació administrativa i territorial i l'aplicació de l'Informe Roca (tram. 310-00170/09)

La formula l'il·lustre senyor Albert Rivera, del Subgrup Parlamentari Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. La setmana passada va tornar a sonar a la política catalana aquella magnífica xifra –ho dic irònicament, lògicament–, que és el 3 per cent. El 3 per cent de la retallada als funcionaris que va fer el Govern de la Generalitat una altra vegada el dia després d'aprovar els pressupostos juntament amb el suport del Partit Popular, per molt que alguns es facin els suecs, amb el suport del Partit Popular. La realitat és que estem retallant en salut, estem retallat els funcionaris, però no estem reformant: retallar és una cosa i reformar és una altra.

Jo li pregunto, vicepresidenta, si vostè pensa assumir, d'una vegada per totes, que hem de reformar, que hem de reformar els nivells administratius, que hem de reformar la nostra Administració i que hem de reformar, no, hem de fer una nova llei electoral. La nostra democràcia, el nostre sistema d'administracions, necessita reformes, no només retallades; no arreglarem Catalunya ni el conjunt d'Espanya només retallant drets, l'arreglarem si reformem pensant en el futur.

I nosaltres li demanem, vicepresidenta, si pensa assumir no el que demana ja Ciutadans, que, com sap, demana una supressió de nivells administratius, una simplificació, sinó si pensa assumir el que l'informe Roca ja l'any 2000 va demanar amb fusió d'ajuntaments, amb supressió dels actuals consells comarcals entesos com a ens polítics i amb una mancomunitat de serveis que facin més àgil, més barata i millor servei als ciutadans i a les empreses.

Pensa, aquest Govern, d'una vegada per totes, quasi un any i mig després d'arribar al Govern, assumir reformes i no només retallades?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Senyor Rivera, il·lustríssim diputat, vostè sap perfectament que estem treballant una llei, que és la Llei de governs locals –ho sap perquè hem convocat una reunió amb membres dels grups parlamentaris, a la qual vostè també ha estat convidat–, perquè volem afrontar una reforma del món local, i l'hem d'afrontar des de baix, des dels municipis, des del consens territorial i polític. Aquesta és una llei de país, és una llei que ha de tenir consens i que vol clarificar competències.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Sí, vicepresidenta... *(Pausa.)* Gràcies, presidenta. Gràcies, senyora consellera. Ja sé que hem de reformar aquesta llei, però, miri, és que en aquest Parlament fa poc més de tres mesos que Ciutadans va proposar una comissió d'estudi de duplicitats administratives i polítiques i el seu grup de govern, Convergència i Esquerra Republicana, s'hi van oposar, i el Partit Popular i el Partit Socialista van mirar cap a un altre costat i es van abstenir.

Per tant, com que ja sabem el que passa, li dic..., i si li dic que volem una llei electoral és perquè fa trenta-dos anys que no la tenim, que alguns s'omplen la boca, fins i tot, d'independències i vostès no han regulat el primer que s'ha de fer quan un arriba a una casa, que és donar-se d'alta, que és fer la llei electoral. Vostès és com si fes trenta-dos anys que viuen en una casa, que volen canviar-se de casa, i encara no s'han donat d'alta de la llum, que és fer la Llei electoral de Catalunya.

I li pregunto, vicepresidenta, quin pla té? El president, en una resposta a aquest grup, li va dir que abans de la meitat de la legislatura haviem de tenir llei electoral. Ens acostem a aquest termini, hi ha un mandat parlamentari, i, de moment, no hi ha llei electoral; per enèsima vegada, ni llei electoral, ni reformes profundes a l'Administració.

Jo els dic una cosa, a vostè i al seu Govern i al senyor Mas: si vostès volen reformar ens tindran al costat, a Ciutadans, al costat i liderant les reformes al costat d'aquest Govern; si el que volen és retallar ens tindran davant. Perquè aquest país que és Espanya i aquesta comunitat autònoma que és Catalunya no s'arreglen retallant...

La presidenta

Senyor Rivera...

Albert Rivera Díaz

...s'arreglen reformant.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Senyor Rivera, de la Llei electoral..., ho he dit una, dues i tres vegades, treballem, però no farem el debat en el si dels mitjans públics, per tant, hi estem treballant; número 1.

Número 2. Escolti, reformes. Miri, estem treballant en la racionalització i la reforma del sector públic; hem treballat i estem treballant en la racionalització i reforma de la funció pública; estem treballant en la racionalització i la reforma, a través de la Llei de governs locals, del que ha de ser l'Administració del segle XXI a nivell local, i, per tant, clarificar qui ha de fer què i amb quins recursos ho ha de poder fer. Que vostè aposti per un debat, permeti'm que li ho digui, banal i simplista, de reduccions, sense tenir el consens ni territorial ni parlamentari, doncs, és una manera de treballar que té vostè. El Govern és un govern de mà estesa, és un govern que vol, sobretot, amb lleis importants de país, buscar el consens territorial, i també, en aquest sentit, buscar el consens polític.

Dos apunts. El Govern reconeix la importància i el valor de molts d'aquests informes que s'han dut..., i que s'han treballat; no únicament l'informe Roca, sinó que fa pocs dies un informe també de federalisme fiscal, també hi feia incidència. El que passa és que nosaltres treballem amb totes les dades sobre la taula.

I també vostè feia referència a la duplicitat d'administracions. Nosaltres també, en aquest sentit, parlem amb l'Administració de l'Estat per tal que també faci efectiva aquesta simplificació a favor d'una major eficiència i d'una menor burocràcia, que és en definitiva per al que estem tots apostant amb aquesta, que és una de les moltes reformes que el Govern de la Generalitat vol tirar endavant.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les llistes d'espera dels serveis de salut.

Pregunta

al Govern sobre les llistes d'espera dels serveis de salut (tram. 310-00165/09)

La formula l'Il·lustre senyor Josep Maria Sabaté, del Grup Parlamentari Socialista.

Josep M. Sabaté Guasch

Bé. Gràcies, presidenta. Conseller, als ciutadans i ciutadanes de Catalunya avui els costa molt més temps que fa un any resoldre els seus problemes de salut. Els professionals denuncien constantment que aquesta situació provoca més risc per als pacients i que empitjora el seu estat de salut mentre esperen ser atesos.

Conseller, quina és la situació de les llistes d'espera dels centres de salut i hospitals? I no li pregunto només pels procediments quirúrgics garantits, li pregunto per tota la llista d'espera.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Presidenta... Senyor Sabaté, jo comparteixo amb vostè la seva preocupació per les llistes d'espera. Com sap, compareixeré en la Comissió de Salut per explicar la situació de les llistes d'espera i dels resultats obtinguts el 2011. I a més a més de compartir la preocupació, també el Departament de Salut està en l'ocupació.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Maria Sabaté.

Josep M. Sabaté Guasch

Bé. Gràcies, presidenta. Conseller, celebri que estigui en l'ocupació, perquè és preocupant. Miri, el Pla de Salut de Catalunya 2011-2015, que el Govern va aprovar ahir, diu que aquest 2012 el canvi ha de ser visible, i que faran un punt d'inflexió en les llistes d'espera quirúrgiques i assoliran, per a aquest mateix any, una reducció del 2 per cent en els procediments garantits. Això sí, després d'haver-los incrementat un 45 per cent el 2011, i tot això fent dèficit. No els calen de termini, conseller, i menys si pretenen planificar el passat. El Pla de salut ho vol aconseguir planificant el 2011. Com en podem dir d'aquest fenomen? *Regreso al futuro*, poder?

Conseller, a final del 2011 més de 225.000 persones integren les llistes d'espera, totes les llistes d'espera, comptant totes les intervencions quirúrgiques i no només les garantides. Aquesta és la millora de l'eficiència aconseguida als hospitals de Catalunya? Dos-cents vint-i-cinc mil ciutadans en llista d'espera quirúrgica li haurien de fer entendre, conseller, que això no funciona bé. És per això que es tornen a obrir quiròfans?

Conseller, l'organització mèdica col·legial l'avisava de les greus conseqüències de la seva política. Li ho tornem a dir, conseller, que els circuits preferents trontollen: les retallades tenen rostre i provoquen angonya, sofriment i estan fent patir la gent. Els ciutadans van empitjorant la seva salut mentre estan a les llistes d'espera. Som la comunitat autònoma que més ha retallat la inversió en salut en dos anys; un trist rècord per a vostè, conseller. Les llistes d'espera són un indicador clau de la qualitat del sistema i empitjoren dia a dia. Els serveis d'admissions dels hospitals ja pregunten d'entrada als usuaris si tenen una mútua.

Jo li pregunto, conseller, si s'ha obert algun expedient sancionador per tenir doble llista d'espera. El sector privat no pot morir d'èxit, i, per tant, al sector públic concertat se l'obliga, reduint el pressupost, a buscar solucions per les mútues, a costa dels usuaris del sistema públic. És per això que estan reobrint quiròfans, perquè les mútues ja no donen l'abast?

La salut dels ciutadans, conseller, necessita millors polítiques i un lideratge més creïble. I això vostè no ho arreglarà amb el Pla de salut 2011-2015. Quin futur li espera al Pla de salut si no para d'empitjorar el present?

La presidenta

Senyor diputat... Per respondre té la paraula l'honorable conseller de Salut.

El conseller de Salut

Presidenta... Senyor Sabaté, miri..., jo entenc, eh?, que faci aquesta pregunta des del punt de vista polític, perquè crec que les llistes d'espera sempre són un tema sensible per manegar. El que no puc entendre és que una persona amb la seva anterior responsabilitat, amb la seva experiència, sigui capaç de fer les afirmacions que ha fet, perquè sap perfectament que això no és així.

Miri, per què tenim llista d'espera el 2011? Per què tenim llista d'espera? Els *tempos* –els *tempos*– tenen una seqüència que no es pot variar: el present és conseqüència del passat i el futur és conseqüència del present. Per tant, el present 2011, que era la conseqüència d'un dèficit, d'una despesa desplaçada, d'un deute i d'un requeriment per part del Govern de Madrid, d'un ajust pressupostari que vam haver de fer... (*Veus de fons.*) I aquesta és la realitat. I, a partir d'aquí, ara els puc dir que si no haguéssim fet el 2011..., ja li explicaria quina llista d'espera tindríem.

I deixi'm avançar: 2012. El 2012 continuem amb la mateixa situació econòmica que l'any anterior, i farem tots els esforços perquè els centres de la xarxa sanitària pública eixuguin aquesta llista d'espera de manera segura i amb garanties.

I, per altra banda, miri, en èpoques de creixement econòmic del pressupost de Salut també es generaven les llistes d'espera. L'any 2010, en ple creixement i gastant diners, es va incrementar un 10 per cent. I sap per què? Perquè, a més a més de la situació econòmica, la situació financera de Catalunya és inequitàtiva amb la resta de l'Estat. I aquí haurien d'estar tots també, perquè..., no solament aixecar el dèficit d'aquest país amb les mesures que toqui, sinó anar tots junts perquè la insuficiència financera de Catalunya no repercuteixi en la salut del nostre país.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les infraestructures estratègiques.

Pregunta

al Govern sobre les infraestructures estratègiques (tram. 310-00166/09)

La formula l'il·lustre senyor Roberto Labandera, del Grup Parlamentari Socialista.

(*Remor de veus.*)

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Gràcies, presidenta. Conseller, el passat 19 d'octubre el comissari europeu...

La presidenta

Un moment..., un moment, si us plau. (*Pausa.*)

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Gràcies, presidenta. Conseller, el passat 19 d'octubre el comissari europeu de Transport va comunicar a Espanya i a tota la Unió la incorporació del corredor mediterrani en la xarxa bàsica transeuropea de transports. No va ser un procés fàcil, un procés en què el Govern de la Generalitat i els governs de Catalunya es van implicar per arribar a aquesta decisió, que és una decisió estratègica.

Fa pocs dies la nova responsable de Fomento ha ficat l'aigua al vi i ha congelat aquesta prioritat del corredor mediterrani, incorpora el corredor central entre les prioritats del PP i anuncia la renegociació amb la Comissió Europea.

Conseller, què està fent el Govern davant d'aquesta actitud del Govern de l'Estat?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Senyor Labandera, efectivament, la decisió del dia 19 d'octubre de la Comissió Europea va ser un èxit col·lectiu i va ser un èxit per als que defensàvem la raonabilitat del corredor mediterrani; de la mateixa manera que les paraules de la senyora ministra la setmana passada, doncs, no diré que no ens varen satisfer, sinó que les rebutgem absolutament, quant a la possibilitat de considerar la inclusió del corredor central dins de la xarxa transeuropea.

Pensem que és una proposta que no va absolutament enlloc. És una obra que no té cap possibilitat de tirar-se endavant. Això ho sap el Govern de l'Estat, com ho sap la mateixa Comissió Europea, que ràpidament ja s'ha pronunciat al respecte d'aquesta proposta en la línia que li acabo de dir.

I, per tant, doncs, les valoracions que fem sobre per què s'ha pronunciat la ministra en aquest sentit, diguem-ne que són més en la línia de conjuntures polítiques territorials, no? Però no crec que, per part del ministeri, hi hagi una autèntica convicció que això pot anar endavant.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor Roberto Labandera.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Gràcies, presidenta. Conseller, que lluny que estan aquestes actituds del Govern de l'Estat amb relació a aquelles paraules d'una portaveu del PP en aquesta sala, que deia: «Si guanyem el 20-N serem els ambaixadors de Catalunya en el tema del corredor mediterrani.» O els ambaixadors no han arribat o els han tancat la porta. Però, evidentment, conseller, ara li toca al Govern tenir una actitud fonamentalment de fermesa davant d'aquesta situació.

Jo li hauria de dir, conseller, que..., una sèrie de preguntes. És que en les dues hores de reunió de l'1 de febrer entre el senyor Mas i el senyor Rajoy no es va parlar del corredor mediterrani? Dues hores, *de buen rollito*. (*Veus de fons.*) És que amb la senyora Pastor, que s'ha vist amb vostè dues vegades..., no han parlat del corredor mediterrani, que és, conseller, la infraestructura més important que tenim per fer a Catalunya? I el calendari d'inversions. Perquè el ministre anterior havia fet un calendari d'inversions perquè el corredor estigués en circulació, posat en funcionament, l'any 2020. Vostè no ha parlat d'aquestes inversions amb la ministra? Són les claus d'aquest procés. Han negociat recursos per al proper pressupost?

Conseller, la supeditació de CiU al PP ens està fent perdre oportunitats estratègiques al país. Ha de reaccionar, conseller, ha de reaccionar fonamentalment perquè el Govern del PP, primer, congela la descentralització de l'aeroport del Prat i ara congela les inversions en el corredor mediterrani.

Vostè ens deia que estava empenyat amb aquesta actitud; ho va reconèixer aquí, al faristol. Doncs, el volem ferm, el volem decisiu i el volem liderant, una actitud, conseller, que en matèria d'infraestructures no la hi veiem. Si CiU decideix estar-se de genolls davant del PP, el conjunt de Catalunya no ho està.

La presidenta

Senyor diputat... Per respondre, té la paraula l'honorable conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Senyor Labandera, la vehemència que utilitza vostè amb un govern que porta..., mes i mig, no?, en l'exercici de la responsabilitat, no és exactament la mateixa que va utilitzar el seu grup durant els set anys anteriors, no? (*Veus de fons.*) I, si ho hagués fet, segurament moltes de les infraestructures estratègiques que Catalunya reclama i necessita potser –potser– ja les tindríem o potser haurien ajudat que fossin possibles. El seu silenci va ser un silenci còmplice amb la manca d'inversió de l'Estat a Catalunya.

La nostra posició és clara. Ara –no per dir-ho més alt ho direm d'una forma més contundent–, la prioritat del Govern de Catalunya, però, la prioritat emparada per la lògica econòmica i territorial, és el corredor mediterrani, cap altra. I així és com li ho hem manifestat al Govern de l'Estat en totes les reunions que hem tingut. L'agenda catalana del corredor mediterrani que, el dia

20 d'octubre, el dia després que la Comissió Europea fes pública la seva proposta, vàrem presentar públicament, perquè feia molts mesos que hi estàvem treballant..., el té la ministra damunt de la seva taula, traduït al castellà perquè sigui fàcilment comprensible per a ella.

Farem tot el que estigui en les nostres mans per tal que aquest corredor vagi endavant, i, a més, vagi endavant d'una forma ràpida i urgent, i ens oposarem, com hem fet públicament, a aquelles propostes que entenguem que no són coherents...

La presidenta

Senyor conseller....

El conseller de Territori i Sostenibilitat

...amb la proposta del corredor mediterrani, ni amb la lògica.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les patrulles ciutadanes a les comarques de Lleida.

Pregunta

al Govern sobre les patrulles ciutadanes a les comarques de Lleida (tram. 310-00161/09)

La formula l'il·lustre senyor Carmel Mòdol, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Carmel Mòdol i Bresolí

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, vagi per endavant el reconeixement a la feina feta pel Cos dels Mossos d'Esquadra a les comarques de Lleida d'ençà de la seva reinstauració, fins al dia d'avui. Aquesta feina, segurament, en els darrers mesos, setmanes, està mancada d'efectius humans i de recursos per acabar-la de desenvolupar amb tot el seu potencial. Ho configura d'aquesta manera, si més no, la creixent preocupació que en determinats àmbits de la demarcació, àmbits rurals, han manifestat alcaldes i ciutadans que s'han posat al davant de les conegudes com a «patrulles nocturnes» o «sometents».

Nosaltres creiem que preservar tant la vida com la propietat de les persones és competència de la Generalitat de Catalunya i del cos que vostè comanda. Per això no entenem que en un principi manifestés la seua, diguéssim, conformitat en l'existència d'aquestes patrulles. Creiem que han de desaparèixer, que els sometents nocturns han de desaparèixer, perquè els pagesos tenen una altra feina, i els ramaders, que és produir durant el dia i no haver de sortir a les nits a vigilar les seues propietats.

En aquest sentit, li preguntem per això, pel seu posicionament i per les accions que pensen emprendre a partir d'ara.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, el Departament d'Interior és molt conscient de la problemàtica que existeix al camp català, sempre més complicada, en aquests moments, pels temps que passa el nostre país i les dificultats econòmiques.

És per això que la Policia de la Generalitat, els Mossos d'Esquadra, ja fa quasi un any varen impulsar i elaborar un programa operatiu específic del món rural, que s'està aplicant.

Els objectius específics d'aquest pla són prevenir, d'una banda, els delictes contra el patrimoni, fonamentalment; detectar, identificar i detenir els autors d'aquests il·lícits penals; establir i mantenir canals òptims de comunicació amb els diferents agents, actors i protagonistes que intervenen en l'àmbit rural i, en aquest sentit, aprofundir en la interlocució directa amb pagesos, organitzacions, sindicats, agrupacions, cooperatives, i, finalment, també planificar i dirigir l'activitat policial, fomentant accions dels serveis implicats –agents rurals, policies locals, vigilants municipals, Policia de la Generalitat–, per tal d'aconseguir també augmentar la percepció de seguretat.

Aquest pla s'està desenvolupant amb una certa eficàcia. I la veritat és que, comparant els resultats pel que fa a robatoris amb força, danys i furtus d'alguna manera desplegats al llarg del primer semestre de l'any 2011, hi ha hagut el segon semestre d'aquest any passat una disminució dels fets penals en el món rural aproximadament del 30 per cent.

Els resultats són positius? Raonablement. Suficients? Encara no. Hem de seguir treballant. I en aquest sentit, li haig de dir que entenem que aquest és un programa raonable i que la col·laboració ciutadana forma part en aquest cas d'un dels propòsits d'aquest programa.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor Carmel Mòdol.

Carmel Mòdol i Bresolí

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, no, no m'ha respost la pregunta en el format que li he formulat, no? Les seves paraules, si es van reproduir bé al seu dia..., diu: «Tenim un total respecte per les iniciatives locals, que són benvingudes, ja que davant de les noves realitats es necessiten noves propostes.»

Aquí, a Lleida –a Lleida–, que cau a ponent d'aquest Parlament i cau a ponent de la plaça de Sant Jaume, però no és exactament el Far West, a Lleida, es va entendre que això era que mirava amb una certa complicitat les patrulles ciutadanes.

Nosaltres no les podem mirar amb aquesta complicitat. I li demanem que vostè no les hi miri, perquè, si em permet la comparança –i sé que és una comparança probablement poc afortunada–, és com si davant de la falta de mitjans per acabar amb les llistes d'espera a la salut que abans se comentaven, els pacients decidissin operar-se ells mateixos. Eh, que això ho veuríem tots que és una bestiesa? Doncs, en el tema de la seguretat la responsabilitat és del Govern de la Generalitat. I nosaltres demanem que hi posin recursos i que l'exerceixin.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Gràcies, presidenta. Senyor Carmel Mòdol, l'acció coercitiva, la persecució, la investigació..., l'acció policial és indelegable. Ara bé, la seguretat en la seva dimensió més preventiva no és responsabilitat exclusiva de les forces policials; tothom hi ha de posar de la seva part.

Per això entenem que els ciutadans vetllin per la seguretat de les seves propietats: hi ha qui ho fa reforçant el pany de la porta de casa seva; hi ha qui ho fa posant circuits de vigilància, càmeres de videovigilància, també en determinats espais públics; hi ha qui ho fa contractant vigilància privada; hi ha qui ho fa també organitzant-se voluntàriament, en grans espectacles i en altres establiments. Per això les característiques en aquest cas del camp fan que això ho facin també a través dels seus propietaris.

I què fan? –i això és el que es reconduïx a través de les juntes locals de seguretat. Doncs, evidentment, comunicar, observar i, en definitiva, poder informar perquè actuï bé la policia.

Aquestes iniciatives...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Interior

...per cert –ja acabo, presidenta–, al municipi de l'Albi, d'Alcarràs, de Corbins, amb alcaldes d'Esquerra Republicana; d'Almacelles, també, en aquest cas, amb alcalde...

La presidenta

Conseller...

El conseller d'Interior

...de Convergència i Unió, s'han reconduït, en aquest sentit. I mentre això sigui així, mentre les iniciatives s'han compromès a actuar en aquest àmbit...

La presidenta

Senyor conseller!

El conseller d'Interior

...el Departament d'Interior hi col·laborarà.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la retallada del 3 per cent del sou anual dels funcionaris.

Pregunta

al Govern sobre la retallada del 3% del sou anual dels funcionaris (tram. 310-00164/09)

La formula l'il·lustre senyor Jordi Miralles, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Jordi Miralles i Conte

Gràcies, presidenta. La passada setmana el seu Govern es van cobrir de glòria: el dimecres van aprovar un pressupost amb els seus socis, aliats, forts, el Partit Popular, però el dia següent ja no servien les previsions que havien fet, i el divendres la vicepresidenta del Govern anunciava una retallada del 3 per cent dels empleats públics.

El nostre grup voldria saber si són uns oblits calculats o és una nova incapacitat que mostra el seu Govern amb aquestes decisions.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies... Senyor Miralles, no, miri –gràcies, presidenta–, no, no és cap oblit; segurament l'oblit o la falta de memòria la tenen vostès. Jo no sé si recorda, el 22 de novembre, que el president de la Generalitat va sortir després d'un govern a explicar una sèrie de mesures excepcionals que el Govern es veia obligat a prendre per tal d'arribar al dèficit i per tal de mantenir el màxim de llocs de treball i de no afectar els serveis públics.

Vostè sap que el pressupost de l'any 2012, aprovat darrerament, en l'article 34, fa incidència en aquesta mesura, que és una mesura que no és nova, que és de caràcter temporal i que està feta amb l'objectiu de mantenir el màxim de llocs de treball possibles.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Miralles.

Jordi Miralles i Conte

Miri, senyor Ortega, vostès han incrementat les retallades amb aquest 3 per cent a una retallada de drets, que ja apareix, com bé vostè diu, a la Llei de pressupostos, que està present també en la llei d'acompanyament; drets, salaris directes, salari indirecte, també.

I no n'han tingut prou amb aquestes retallades ni amb haver perdut 1.500 llocs de treball a la Generalitat. Han anat a entrar en matèria de drets, com són els complements –drets, no privilegis–, drets dels treballadors públics, complements, plans de pensions, fons socials, conciliació... Aquesta és la seva decisió, una decisió tramposa, perquè l'han amagat a aquest Parlament, als representants dels treballadors i a la seva aliada, la senyora Sánchez-Camacho, que deia que no ho coneixia.

Ha estat errònia, ha estat errònia perquè no ajudarà a la recuperació econòmica, 230.000 famílies tindran una pèrdua de poder adquisitiu, i això va en contra del consum de béns i de serveis. És injusta, perquè l'han feta lineal, independentment de les retribucions. N'és conscient que els interins, després del 15 per cent que ja han reduït de jornada, tindran aquest 3 per cent i cobriran set-cents euros el mes? N'és conscient, d'això?

S'equivoquen, senyora Ortega; tornen a castigar amb el dèficit públic els serveis públics i els empleats públics, que això és negatiu per a ells, per a la ciutadania i també per a l'autogovern.

Passen dels sindicats. I en això s'equivoquen, perquè els sindicats, senyora Ortega, han mostrat que són responsables en la negociació, que són legítims, que estan legítims per les eleccions sindicals, i que tenen valentia en la mobilització, com van demostrar el diumenge, tot i els problemes de la calculadora del senyor Puig i de la seva credibilitat.

En aquests moments, senyora Ortega, vostès estan convertint els treballadors públics en responsables d'allò que no han fet. S'equivoquen igual que aquells que s'equivoquen a València responsabilitzant d'«enemics» els estudiants quan no volen passar fred, sí, defensar-se...

La presidenta

Senyor diputat...

Jordi Miralles i Conte

...de les retallades.

Per tant, senyora Ortega...

La presidenta

Senyor diputat!

Jordi Miralles i Conte

...no canviïn la conciliació i la concertació per la imposició.

La presidenta

Té la paraula per respondre l'honorable senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Miri, vostè segurament té un problema d'amnèsia molt gran, no? Ara aquí no posa de manifest que vostès varen rebaixar un 5 per cent els sous dels funcionaris, un 5 per cent que es consolidava. I en aquest moment estem fent una mesura *excepcional, temporal, que no es consolida*, de la qual vostès són responsables. O aquest decrement i aquest increment que hi ha hagut des del 2004 fins al 2010, desmesurat, de persones en el si de l'Administració pública... O no en són responsables, vostès? O sempre han de mirar cap enrere i vostès no han estat governant mai?

D'aquestes mesures vostès en tenen molta, de responsabilitat, i nosaltres les fem per mantenir el màxim de llocs de treball, amb caràcter temporal. I hem fet altres mesures, sí, de caràcter estructural, però l'objectiu, com li deia, d'aquesta mesura és mantenir el màxim de llocs de treball. I li recordo que els que primers han posat l'exemple hem estat el Govern de la Generalitat. El president va anunciar aquí que tots els membres del Govern renunciàrem a una paga extraordinària. Des del 2010 fins al 2012 el sou dels membres del Govern ha baixat entre un 20 i un 25 per cent. Per tant, no facin demagògia. Malauradament –malauradament–, en aquest país hi han moltes persones que en aquest moment estan treballant amb els sindicats per tal de rebaixar els seus sous un 15 o un 20 per cent per mantenir els llocs de treball.

I no em parli que no hi ha diàleg amb els sindicats, senyor Miralles, perquè, si tinguessin un mínim de responsabilitat, el que farien vostès seria no cremar i no posar més foc per tal que no hi hagi acord amb els sindicats. L'acord s'ha buscat des del primer dia, s'ha treballat des del primer dia amb els sindicats, i sempre ens hem trobat una paret al davant! Per tant, faci el favor de tenir més responsabilitat i de no fer demagògia.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'actuació política. *(Remor de veus.)*

Pregunta

al president de la Generalitat
sobre el compliment de les lleis que aprova
el Parlament (tram. 317-00104/09)

La formula l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena, del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència.

Demano una mica de silenci.

Alfons López i Tena

Gràcies, molt honorable senyora presidenta. Molt honorable senyor president de la Generalitat, en el més d'un any que porta governant han desenvolupat vostès una tendència preocupant a no complir les lleis que ha aprovat o bé en aquesta legislatura o en legislatures anteriors aquest Parlament.

Pensa vostè canviar aquesta posició i a partir d'ara complir i fer complir les lleis que aprova aquest Parlament, com és la seva obligació?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, ja em dirà quines són les lleis que no hem complert perquè li pugui respondre amb més precisió.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Senyor Mas, amb el cinisme i la mentida no tancarà els seus incompliments. *(Remor de veus.)* Vostès han incomplert, vostè ha incomplert la seva obligació segons la llei financera de portar els pressupostos de la Generalitat de Catalunya a aquest Parlament abans d'una data determinada del mes d'octubre, com aquest ple-nari va tenir ocasió de recordar-li i reclamar-li que ho complís.

I, per posar-li només un exemple, va entrar en vigor la Llei del codi de consum, 22/2010, en la qual s'estableix que els ciutadans de Catalunya tenen el dret que totes les informacions necessàries per al consum, ús i maneig adequat dels béns i dels serveis estiguin en llengua catalana i rebre-les en llengua catalana.

Hi hagut un període d'adaptació i transitori, que va establir la llei, aprovada en la legislatura anterior, que ja ha acabat. Ha acabat i això suposa que, des del mes de gener, des del 23 de gener del 2011, totes les grans empreses tenen l'obligació de complir aquests drets lingüístics dels ciutadans; només una –dels trenta productes més consumits a Catalunya– ho està fent.

S'han presentat moltes denúncies a l'Agència Catalana de Consum, que depèn del seu Govern, i vostès no estan fent res per complir ni per fer complir la llei. Des del mes de juliol entra en vigor per a totes les empreses. Continuarà incomplint la llei el mes de juliol, com fa des de fa un any i mig? Perquè ja sabien, i no és un problema de compliment de la llei, que es dediquen a falsificar comptes i a maquillar números, a incloure en la liquidació del pressupost de l'any passat les quantitats no cobrades que el senyor Mas-Colell atribueix a incompliment del Govern espanyol –aquí amb raó–, però no a falsificar i a maquillar números; a fer una llei de pressupostos basada en uns números de previsió de creixement, que vostès saben que són falsos, que reconeixen en privat, a la senyora Sánchez-Camacho, que són falses, i que al dia següent de la seva aprovació reconeix el senyor Mas-Colell que són falses. *(Veus de fons.)*

Per tant, un govern seriós ni maquilla els números ni els falsifica ni incompleix la llei. Per tant, senyor Mas, pensa vostè complir la llei o no?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor López-Tena, passo per alt les seves observacions de cinisme i no sé quantes coses més, que em semblen expressions fora de lloc, sincerament; però no em posaré en el seu terreny perquè seria un terreny que em sembla poc propici per a la cordialitat parlamentària i, fins i tot, per a les normes més elementals de l'educació.

Dit això, aquest Govern procura complir les lleis, i crec que les compleix. Vostè ha fet esment a una que té una especial importància, que és tot el tema dels pressupostos.

Efectivament, hi va haver un decalatge en el moment de la presentació, i es va explicar el perquè. Si no ho recordo malament, fins i tot el conseller d'Economia i Coneixement, el senyor Mas-Colell, va comparèixer al Parlament, en una comissió específica, per donar compte de per què no es podia presentar el pressupost. I sap vostè per què no es podia presentar de manera que no s'hagués de maquillar?, i, per tant, per no enganyar? No es podia presentar perquè encara en aquell moment estàvem pendent de saber quin era l'escenari pressupostari que fixaria el Govern de l'Estat, cosa que no existia, per poder fer les previsions d'ingressos.

Perquè vostè suposo que és conscient que per poder fer un pressupost, a més a més de saber què es pot gastar, s'ha de saber què es pot ingressar. I, en aquell moment, hi havia un desconcert total sobre què es podria arribar a ingressar. És més, encara, en part, no tenim aquesta garantia. Ens varem comprometre que abans de final d'any portaríem el pressupost al Parlament de Catalunya, i així es va fer. I el pressupost està aprovat. Falta la llei d'acompanyament, perquè, entre altres coses, algunes genialitats d'algun grup d'aques-

ta cambra, per primera vegada, han portat aquesta llei d'acompanyament, interferint en l'acció governamental, al Consell de Garanties Estatutàries.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la posició del Govern respecte a la negociació del pacte fiscal (tram. 317-00106/09)

La formula l'honorable senyor Joan Puigcercós, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, mantenint la cordialitat i el bon to en aquest debat, senyor president, però, evidentment, no hem de fer mai cas de rumors o, fins i tot, de notícies que apareixen a la premsa, fins i tot quan són de fons governamentals. Per això tenim aquesta sessió de control, no? Però és que en el darrer cap de setmana van aparèixer informacions en les quals vostè, com a cap del Govern, del seu Govern, i Convergència i Unió, evidentment, estaven fent un viratge en allò que era la proposta de pacte fiscal en coincidència amb el que és el concert econòmic, tal com diem des d'Esquerra Republicana.

Sembla que vostès acceptarien, doncs, un pedaç de 6.000 milions d'euros –és un gran pedaç, evidentment–, rebaixar el que és el dèficit fiscal de Catalunya a 12.000 milions d'euros, no els 18.000 que fa poc, encara en sessió de compareixença el conseller Mas-Colell, doncs, deia que fins i tot podien ser més de 16.000... Ell calculava que eren 18.500, ara rebaixarien a 12.000, s'acceptarien 6.000, i renunciaria a..., en definitiva, recaptar tots els impostos.

És cert això, senyor president? És..., forma part del guió, del nou guió, del nou moment...? Fins i tot, ara que sembla, doncs, que vostè vol esperar que el Partit dels socialistes, el Grup Socialista faci la seva proposta, a veure si t'atansen, quan repetidament han dit, per terra, mar i aire –candidats d'aquí, candidats d'allà–, doncs, que no estan a favor del concert econòmic? Estem assistint a una marxa enrere en tota regla o no hi ha canvis en el guió, senyor president?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Puigcercós, no hi ha canvis. Jo el volia tranquil·litzar en aquest sentit

perquè, de canvis, no n'hi ha cap. Després, vostè sap que les informacions periodístiques, doncs, van en un sentit, van en un altre, però «el que va a missa», per entendre'ns, és el que es diu en aquesta cambra i el que es diu en aquest Parlament.

Hi ha una votació feta, que vostès en són perfectament conscients, perquè hi vam col·laborar junts, la votació feta en la Comissió sobre el Pacte Fiscal. I això es manté exactament igual. És més, la nostra pretensió, com vostè sap, és que això arribi fins al final del camí i puguem mantenir aquesta proposta en tota la seva integritat.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, l'honorable senyor Joan Puigcercós.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Però, tinc la sensació que estem parlant de la proposta, del camí, però encara no sabem quina és la proposta. La proposta l'hem de votar en aquest hemicicle, l'hem de votar en un ple. Hi ha pendent un ple, doncs, per ratificar i posar damunt de la taula el model de finançament fruit de la comissió d'estudi del concert econòmic que va fer les seves conclusions. Allà sabrem exactament quina és la proposta. I, perdoni'm l'expressió, sabrem si és mascle o femella; perquè, a hores d'ara, no ho sabem, sobre aquest concepte de «pacte fiscal» no sabem exactament de què parlen, vostès.

Fixi's, senyor president, tanta crítica a l'anterior Govern perquè en la liquidació del 2010 hi havia 2.000 milions de dèficit. Tancament del 2011, amb vostès retallant: 1.600, gairebé els atrapem. Vostès saben perfectament que l'actual pressupost ja no serveix. Saben que hi ha un problema d'ingressos. No podem esperar. Aquest país paga molt. I la majoria de gent d'aquest país, que pateix –la gent de Catalunya, que pateix–, parli la llengua que parli, sap perfectament i veu amb ignomínia i amb horror com algunes comunitats autònomes es vanten del seu superàvit fiscal, i es vanten, fins i tot, de pagar els estudis i finançar aquells que puguin acabar els estudis, cosa que aquí no podem fer.

Aviat..., hem tocat os, senyor Mas: en salut, en sanitat, en serveis socials i en cultura. Senyor Mas, no podem esperar. Porti i nomeni ja el Ple...

El president

Senyor...

Joan Puigcercós i Boixassa

...i fem el model d'una vegada.

La presidenta

Senyor Puigcercós... Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Només un aclariment, sense voler entrar en polèmica, eh? El 2011, la Generalitat va gastar, aproximadament, uns 1.850 milions d'euros menys que el 2010, i el 2010, en plena crisi econòmica, en va gastar bastants més que el 2009. Per tant, hi ha hagut un canvi de tendència: ara es gasta menys del que es gastava abans, i no per unes xifres petites: estem parlant de 1.850 milions d'euros, i arribar a deixar de gastar això costa molts esforços, com vostès, per altra banda, en són perfectament conscients.

Ara, entrant en matèria, sobre el fons de la seva intervenció, que jo, per altra banda, comparteixo, només amb un petit matís, no? Jo li ho torno a dir: el que nosaltres pretenem i el que vostès pretenen crec que és el mateix. Ho vàrem votar en aquest Parlament. No s'ha votat en el Ple, però ja es portarà al Ple. Aquest pot ser el matís. Però, el contingut que vostè reclama..., diu: «No sabem què estem fent exactament.» Sí que ho sabem!, i ho saben els que ens critiquen –i ho saben els que ens critiquen– el que estem fent, i per això ens critiquen, perquè consideren que això és o irrealitzable, o implantable, etcètera.

Què pretenem nosaltres, quant al *tempus*? Només una cosa, que és que hi hagi el màxim consens possible. Crec que això hauria de ser un objectiu compartit. Perquè la força del país i la força del Govern, fins i tot, i no cal dir la del Parlament, serà més alta si aconseguim que en lloc de ser-hi nosaltres, vostès i Iniciativa per Catalunya, doncs, hi siguem uns quants més. I aquest crec que hauria de ser un objectiu compartit. Jo li he demanat, en aquest sentit, que ens hem d'ajudar tots plegats per desplegar una estratègia en aquestes properes setmanes de tal manera que els grups que encara no hi són, en aquest pacte fiscal, hi acabin sent. I crec que això és una bona estratègia que en aquest moment necessita el nostre país.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la política econòmica del Govern i la seva actuació amb relació als pressupostos del 2012 i sobre les actuacions previstes per a tenir un escenari pressupostari real (tram. 317-00107/09)

La formula l'il·lustre senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. El dia 15, president, aprovàvem els pressupostos i al cap de vint-i-quatre hores el conseller Mas-Colell deia: «Els pressupostos no servei-

xen.» I hores més tard deien que abaixarien els salaris als empleats públics...

Tinc dues preguntes i un prec. La primera: és aquesta una manera de governar previsible i que genera confiança? La segona pregunta: què pensa fer per tenir un escenari pressupostari real?

I el prec: que no faci allò que fa quan no té resposta, eh?, allò d'apel·lar a «jo tinc tants vots, vostè en té uns altres.»

Respongui, va; a veure si aquest cop em respon.

(*Remor de veus.*)

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, responc com procuro fer sempre, amb més encert o amb menys encert. Vostès segurament sempre encerten la pregunta, i jo probablement sempre m'equivoco en la resposta; però, en tot cas, ho faig amb la millor voluntat del món, eh? (*Veus de fons.*)

Dit això, miri, l'explicació és molt clara: un pressupost, com el seu nom indica, és un pressupost, i un pressupost està subjecte a variacions, perquè els temps són canviants. Vostès em poden donar avui fe i testimoni que quan vostès feien pressupostos sempre s'havien ajustat al que deien els pressupostos? (*Veus de fons.*) Oi que no?, perquè eren pressupostos, i ara segueixen sent pressupostos.

I, segon –després li ampliaré la resposta–, el tema de la reducció de les retribucions a la funció pública de la Generalitat. Escolti'm, ho vaig anunciar jo personalment el 22 de novembre. Per tant, no es mostrin ara tant sorpresos. Vaig dir, en aquell moment, que per no afectar més els serveis públics calia fer un ajustament en la línia dels salaris públics. I això és el que s'està fent.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'illustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Senyor president, vint-i-quatre hores... Què hauria dit vostè si vint-i-quatre hores després, el Govern a què vostè feia oposició diu que els pressupostos no serveixen. No m'ho puc ni imaginar! (*Veus de fons.*) El que sí que sé és que hauria dit: necessitem un govern previsible i que generi confiança.

I la qüestió és: és previsible un govern que anuncia abaixada de sous vint-i-quatre hores després que el seu soci, el Partit Popular desconeixia? És aquest un govern de fiar, president? És un govern que genera confiança quan els pressupostos es basen en previsions fal-

ses, que el conseller Mas-Colell negava vint-i-quatre hores abans? (*Veus de fons.*) No, no ho és, president.

Miri, quan vostès actuen com actuen, només poden actuar per dos motius: o enganyen o no..., no són eficaços; una de dues.

Sigui com sigui, crec que, després de més d'un any governant, en què vostès van justificar les retallades per contenir el dèficit i el dèficit continua desbocat, crec que és l'hora que vostès es replantegin aquesta pessima política econòmica. No sé si vostè es pot permetre el luxe d'un país amb un pressupost que no serveix. El que està clar és que el país no s'ho pot permetre, president. I per això li proposem que aprofiti la Llei de mesures fiscals i que l'aprofiti per reorientar la pessima política econòmica que vostès estan fent.

En primer lloc, amb un pla de mesures de lluita contra el frau fiscal. En segon lloc, amb una política fiscal que el que faci és aconseguir ingressos de l'economia especulativa i de qui contamina més –sí, de les nuclears, amb les quals no s'atreveixen, dels dipòsits bancaris, de la recuperació de successions. Que tiri enrere la rebaixa de sous. Què més li fa falta per adonar-se que la rebaixa de sous a la funció pública suposa patiment i contracció de l'economia? I, per tant, que, si ha estat vostè el primer a retallar, no sigui l'últim a aplicar política d'estímul econòmics.

Per això li demanem, en definitiva, que el que faci és abandonar pressupostos que no serveixen i que aprofiti la Llei de mesures fiscals per reorientar la política. És sentit comú...

La presidenta

Senyor Herrera...

Joan Herrera Torres

...i això és el que li demanem.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Deixi'm dir-li, senyor Herrera, que crec que el conseller Mas-Colell va fer una reflexió, diguem-ne, «acadèmica» quan va dir que un pressupost en les condicions actuals, però no el de la Generalitat de Catalunya, qualsevol pressupost, en les condicions actuals està subjecte a variacions, qualsevol.

Però, a més a més, vostè sap una altra cosa –no ens fem trampes al solitari–, el pressupost de la Generalitat, encara avui, jo ja dic «dissortadament», depèn massa del que passi a Madrid i del pressupost de l'Estat.

I en aquest moment el pressupost de l'Estat no està fet, simplement està prorrogat. Per tant, és obvi el que va dir el conseller Mas-Colell: quan el Govern central faci el seu pressupost sabrem si la previsió d'ingressos que

finalment hem hagut d'incloure és una previsió d'ingressos més o menys ajustada a la realitat o no tant. I, a partir d'aquell moment, ens agradi o no, haurem de prendre algunes decisions, col·lectivament. Per tant, fixi's que és una reflexió ben natural i ben normal.

Segon, torna vostè amb el tema dels salaris. És fals el que vostès estan dient. Estava anunciat –estava anunciat. És més: jo mateix vaig dir-ho el 22 de novembre, explicant què havíem de fer durant l'any 2012, que és l'any present.

I li diré una cosa: sap quina és l'alternativa a no fer això? L'alternativa és treure gent. Ara, vostès segurament s'apunten més a treure gent i que es quedin sense feina, a deixar de tocar qualsevol cosa d'aquells que ja en tenen... I això vol dir, senyor Herrera, incrementar l'atur, que no deu ser precisament un gran objectiu social.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les actuacions del Govern per a la captació d'inversions estrangeres (tram. 317-00105/09)

La formula l'excel·lentíssima senyora Alicia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alicia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Molt honorable president, quines són les actuacions que està prenent el seu Govern per a la captació d'inversions estrangeres, quan sabem que per a la sortida de la crisi és un dels instruments més importants per al creixement econòmic i per a la creació d'ocupació a Catalunya?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, nosaltres el que estem intentant fer és atraure totes les inversions productives possibles, siguin estrangeres, o siguin catalanes, o siguin espanyoles. Qualsevol inversió que pugui venir a Catalunya que tingui un sentit productiu i que, sobretot, estigui orientada a crear feina o a qualificar la nostra economia, a fer-la més competitiva, qualsevol inversió és estudiada per part del Govern i, òbviament, estudiada amb el millor, diguem-ne, sentit per poder-la atreure.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'excel·lentíssima senyora Alicia Sánchez-Camacho.

Alicia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor president, una prèvia: les inversions catalanes també són espanyoles; per tant, estem d'acord amb vostè en la captació d'aquestes inversions, tant catalanes, com de la resta d'Espanya, com de la resta del món.

Però, senyor president, el Partit Popular està tenint una actitud responsable amb el país i amb els catalans, perquè creiem que la situació gravíssima que estem vivint és una situació que hem de resoldre de manera més immediata. Aquesta és l'actitud responsable que ens demanen als polítics, als governants i a l'oposició responsable i constructiva, no aquella que genera el dèficit, que genera el deute, que genera l'atur i que, a més, no aporta solucions i alternatives.

Aquesta setmana..., la setmana vinent es celebrarà un dels congressos més importants que es puguin fer a Catalunya i a Barcelona de telefonia mòbil. El mateix president Mariano Rajoy ha dit avui que és un honor per a Espanya que Barcelona sigui la seu d'aquesta fira durant anys, des del 2013 fins al 2018, i a més ha dit que donarà ajuts i bonificacions fiscals per a això.

Ahir vostè es va reunir amb un possible inversor per un dels projectes que poden produir més captació d'inversió, més creació de llocs de treball, 130.000 directes –estic parlant del projecte Eurovegas– i, per tant, més de 17.000 milions d'inversió a casa nostra. Haig de dir-li, senyor president, que el Partit Popular estarà al seu costat, com ho ha demostrat avui Rajoy i com ho hem demostrat nosaltres, estarem sempre al seu costat quan sigui per actuacions que fomentin la inversió i la creació de llocs de treball.

Per això li demano, senyor president: prengui nota del que està fent el senyor Mariano Rajoy, i no vagi pels diaris del món dient que el que necessita Catalunya és la independència, la confrontació (*remor de veus*), perquè aquesta no és la imatge que garanteix l'estabilitat i la imatge que ha de garantir la confiança dels inversors. (*Veus de fons*.) Sí, sí, això és el que diu el seu president i el nostre president; per tant, mirin-s'ho.

Però, a més, president, no ens trobarà, no ens trobarà allà, en el que encara ens queda per aprovar, la Llei de mesures fiscals, quan vostè no dona transparència a les subvencions i als ajuts, com són a empreses privades amb més de 453 milions o moltes altres partides, com la d'estudis o com la de processos electorals. Nosaltres li vam proposar una reducció del 16 per cent, i li demano: apliqui l'austeritat i apliqui la transparència, no demani els sacrificis tant a la ciutadania i als ajustos en sanitat, en ajuts socials i en polítiques socials, quan els ajustos encara els pot fer vostè en el seu pressupost i encara els pot fer amb més transparència i amb més austeritat.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. (*Remor de veus.*) Senyora Sánchez-Camacho, deixaré de banda tota la part...

La presidenta

Un moment..., un moment, senyor president. (*Pausa.*) Ja.

El president de la Generalitat

Dic, deixaré de banda tota la part final de la seva intervenció, perquè no era una pregunta i, a més a més, perquè crec que el Govern, els acords que tenen amb vostès sobre matèria pressupostària, els està complint, i molts d'aquests van en la línia de l'austeritat, molts –molts. I crec que, a més a més, el Govern de Catalunya està sent exemple d'aquestes polítiques d'austeritat en el conjunt de l'Estat espanyol.

Dit això, permeti'm que li digui que jo en els diaris del món seguiré dient el que crec que he de dir. I, de la mateixa manera que vostè, doncs, ho treu aquí i jo li respecto les seves opinions, jo espero que vostè també respecti les meves, que, evidentment, no són les mateixes. Són discrepants, són llunyanes des de molts punts de vista (*remor de veus*), en altres coincidents, però és evident que en aquest sentit el president de Catalunya seguirà expressant la seva opinió allà on cregui que l'ha d'expressar i, òbviament, també en els mitjans de comunicació internacionals.

I, dit això, deixi'm dir-li que li agraeixo aquest oferiment de col·laboració en el que és l'atracció d'inversió de tota mena; també inversió estrangera. Vostè ha citat algun projecte en concret. Algun projecte que s'està en aquest moment, doncs, estudiant, que s'està treballant, té una envergadura molt gran, com s'està veient. He de dir que en aquest tema Catalunya parteix amb desavantatge, concretament respecte a Madrid; anàvem per darrere clarament. Estem intentant equilibrar aquesta partida. És un gran projecte que, sobretot, està orientat en la línia de convertir Barcelona i Catalunya en el principal líder turístic de tot Europa, i el turisme crea ocupació. Es parla molt d'altres coses, però això és una aposta bàsicament en la línia de lideratge turístic, que vol dir congressos, convencions, espectacles fixos, atracció de visitants de tot arreu del món i, concretament, de la Unió Europea.

I jo insisteixo que agraeixo l'actitud de col·laboració, que crec que és la que toca en un país que té una taxa d'atur molt alta i que necessita que hi hagi gent que cregui en el seu present i en el seu futur.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat
sobre els acords preferents
amb el Partit Popular de Catalunya
(tram. 317-00108/09)

I la formula l'honorable senyor Joaquim Nadal, del Grup Parlamentari Socialista.

Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, presidenta. Molt honorable president de la Generalitat de Catalunya, de diferents maneres anem visualitzant que el seu Govern té un acord preferent –preferent– amb el Partit Popular de Catalunya: preferent de passat, 2011; preferent de present, 2012, i preferent de futur, 2013, o clàusula de revisió de 2012.

Quines són per vostè, president, les línies vermelles a no traspasar d'aquest acord preferent que el té lligat amb l'agenda política del Partit Popular de Catalunya?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Miri, li contestaré respecte a vostès, perquè em sembla que el fet que vostès preguntin pel Partit Popular..., no sé si és el més normal del món, no? I respecte a vostès els diré que una certa línia vermella, diguéssim, diserta és un mínim de coherència per part de vostès, i no pot ser que vostès, eh?, m'enviïn una carta un divendres oferint col·laboració al Govern per defensar no sé quantes coses i el dilluns decideixin trencar peres amb el Govern, perquè en quaranta-vuit hores no es pot opinar tan diferentment i tan radicalment en negatiu.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal.

Joaquim Nadal i Farreras

Sí, senyor president, com porta les contradiccions? Perquè, en fi, el llenguatge gestual potser no és per exhibir en públic, però jo li ho explicaré. L'he vist remugar en el torn de preguntes d'una diputada sobre una qüestió que afecta allò que podríem dir-ne «el patrimoni immaterial», eh? I vostè diu: «Mira, saps què?, geometria variable.» Quan la geometria és tot menys variable. I, per tant, tria un equilibri inestable, que és una doble agenda i un doble llenguatge. I en aquesta doble agenda i aquest doble llenguatge es permet això, remugar *sotto voce* però no exhibir en públic les seves contradiccions amb el seu soci preferent.

I la distinció era aquesta: quina és la distinció entre allò que és oficial i allò que és preferent? Parlàvem de llengua, però parlem de tota la resta. On és la frontera, senyor president, dels acords que vostè té, explícits i

implícits, amb el Partit Popular de Catalunya i on situa les línies vermelles d'aquesta col·laboració?

Perquè altres diputats li han preguntat per moltes d'aquestes qüestions; la reforma laboral, per exemple. Si diumenge va sortir la quantitat de gent que va sortir al carrer, la seva obligació, senyor president, no és només votar la reforma laboral a Madrid; és també cridar els sindicats, asseure's a la taula, negociar, reformar aquest decret llei i intentar preservar les competències d'autogovern que té el Govern de Catalunya, no entregar amb armes i bagatges els guanys en autogovern que s'han aconseguit els últims anys i tenir la capacitat de gestionar des d'aquí els expedients de regulació d'ocupació i les polítiques actives d'ocupació.

I si vostè llença això en mans d'un partit polític que li dona una suposada estabilitat en la tramitació dels pressupostos però que després li parla de la llei d'acompanyament en els termes en què li acaba de parlar...

La presidenta

Senyor Nadal...

Joaquim Nadal i Farreras

...vostè té un problema i té unes contradiccions.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Nadal, tant de bo només tingués un problema. Perquè en tenim un munt, de problemes, sap?, un munt. Per tant, tant de bo només en tinguéssim un.

Però, bé, posats a parlar de problemes, deixi'm dir-li només una cosa que jo crec que perquè es comparteixi s'ha de tenir una òptica diferent de la que ha sigut l'òptica tradicional política. La geometria variable no és intentar fer, diguem-ne, una poteta per aquí, una altra poteta per allà... No es tracta d'això; es tracta de sumar esforços en un moment especialment complicat i delicat de país. I sumar esforços requereix geometria variable. Perquè «geometria variable» què vol dir? No estar només d'acord amb un sol partit, sinó intentar que en els grans temes hi siguem tots. I això és sumar esforços. I això no és cap problema; això hauria de ser una cosa que vostè l'hauria d'atraure, i al seu grup també. I haurien de fer alguna cosa perquè això fos d'aquesta manera, no?

Reforma laboral. Vostès ara la critiquen molt; sí, la critiquen molt –la critiquen molt. Però jo només els demano una cosa: recordin què deia l'expresident de la Generalitat senyor José Montilla; ell presumia que a cada intervenció que feia i a cada conferència parlava de la necessitat, deia, urgent de fer una reforma laboral. (*Remor de veus.*) En què quedem? –en què quedem? Doncs, escoltin, ara s'està fent la reforma laboral, i el

senyor Montilla la reclamava a tort i a dret en el seu moment, i a més a més en presumia.

I, finalment, vostès diuen que se senten incòmodes amb aquesta situació que s'està produint, de no sé si uns acords amb el Partit Popular pel tema dels pressupostos, etcètera, i no sé què de la geometria variable. Facin una cosa: sumin-se en poques hores al pacte fiscal, i aleshores la geometria variable que vostès diuen i algunes vegades critiquen, doncs, miri, s'haurà superat d'una determinada manera; entre altres coses, perquè, si no vigilen, el PP encara s'hi sumarà abans que vostès.

(*Veus de «Molt bé!», remor de veus i rialles.*)

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat
sobre els efectes de les iniciatives
del Govern sobre l'activitat productiva
i la generació d'ocupació
(tram. 317-00109/09)

I la formula el senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Moltes gràcies, presidenta. (*Persisteix la remor de veus.*) Molt honorable president...

La presidenta

Un moment, un moment... És la darrera pregunta.

Jordi Turull i Negre

Sí, moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, en una situació com l'actual, de profunda crisi econòmica, hi ha dues lògiques en la manera de mirar de superar la situació: una, la contemplativa, que és esperar que vinguin temps millors per fer coses, i l'altra, a la inversa, fer coses perquè vinguin temps millors. O, dit d'una altra manera, una és recrear-s'hi i buscar culpables externs i esperar que de fora ens vinguin a treure les castanyes del foc, i l'altra és assumir el repte i la responsabilitat com a pròpies i actuar amb coratge i decisió.

I és en aquestes segones lògiques que nosaltres creiem que ens hem de moure i és en aquesta lògica de fer coses perquè vinguin temps millors i assumint el repte i la responsabilitat que situem moltes de les diverses iniciatives del Govern que vostè presideix. Moltes i diverses coses, perquè també estem convençuts que no hi ha la solució o una actuació única i màgica que ens faci sortir de cop i volta del forat on ens trobem, sinó que serà a base de moltes i moltes actuacions en molts i molts ordres que ens en podrem sortir. I no es tracta

de fer coses per fer coses tampoc, sinó que es tracta de fer coses amb sentit; amb coratge, amb rigor i, sobre-tot, amb sentit.

I és en aquesta línia que, en pocs dies –no en pocs mesos: en pocs dies– i, per tant, sense fer un balanç de massa temps, hem vist com, per una banda, s'ha aprovat un pla d'actuacions industrials i empresarials que potencia molt el que serien les tres is: indústria, innovació i internacionalització. Hem vist també aquesta setmana com s'ha posat en funcionament un pla de xoc innovador i adaptat a la situació actual per fer molt més efectives les polítiques actives d'ocupació. O fa, per exemple, una setmana que hem aprovat un pressupost per a aquest 2012 molt centrat, entre altres prioritats, també en aquest objectiu de reactivació econòmica. O el mateix divendres passat –i sempre parlem de dies– vostè presidia un acte, amb la complicitat de diferents agents socials, que era el tret de sortida respecte a les cinc lleis òmnibus que, també amb aquest propòsit, ha impulsat el Govern i que aquest Parlament ha aprovat. Etcètera. I això en dies i en poques setmanes.

És per això, president, que li preguntem com valora els efectes que totes aquestes iniciatives poden tenir sobre l'activitat productiva i la generació d'ocupació a Catalunya.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, certament, com vostè afirmava, els darrers dies s'han pres una sèrie de decisions que van clarament en la línia d'això que vostè esmentava, en la línia del que és la principal preocupació del Govern, que no és altra que intentar generar ocupació i que hi hagi creixement econòmic en el nostre país. Aquesta és la urgència més gran a nivell econòmic, però també sobretot a nivell social.

Cap d'aquestes mesures per ella mateixa garanteix creació d'ocupació immediata; això ho hem repetit una i altra vegada. Però sense aquestes coses tampoc hi haurà aleshores aquesta expectativa de crear llocs de treball.

Això es fa de moltes maneres, vostè ho ha dit: aprovant lleis perquè l'Administració sigui més àgil... Parlant dels inversors estrangers, no d'un en concret, sinó de diversos, no?, molts d'ells diuen: «Escoltin, nosaltres acabarem fent les coses allà on hi hagi menys burocràcia, perquè els costos més o menys són els mateixos, però on hi hagi menys burocràcia tindrem més tendència a fer-hi les inversions.» I això no val per als d'ahir, eh?, val en general, val d'una manera bastant majoritària, val per a tothom, no?

Aleshores, això va en aquesta línia de la competitivitat. Va en la línia de la competitivitat definir el futur

de Catalunya com un país de futur industrial; d'aquí, el Pla de polítiques industrials que ha impulsat el nostre Govern també recentment. Va en la línia de la competitivitat de la nostra economia i de les nostres empreses que hi hagi una formació professional molt més avançada del que tenim en aquest moment, i el Govern hi està treballant de valent des de fa molt temps, de fet, des del començament de la legislatura. Va en la línia de millorar les condicions econòmiques i d'ocupació del nostre país que les polítiques que es fan per a aquella gent que ha perdut la feina siguin polítiques que a través de la formació especialitzada els permetin després poder tenir l'expectativa d'obtenir un nou lloc de treball.

Tot això, per tant, va en aquesta línia. I això el Govern ho està fent. Però sempre he dit, i ho repeteixo avui, que per molt que faci el Govern de Catalunya, i en el cas que fins i tot ho féssim encertadament, si fos així, quedarien una sèrie de decisions que no estan a la nostra mà i que els altres les han de prendre, i en la bona línia. I algunes d'aquestes decisions depenen del que passi a Madrid amb les reformes que s'estan fent i altres decisions depenen del que es faci a Europa, perquè fins que no tinguem un marc europeu més estabilitzat i de més confiança les coses que fem nosaltres no serviran del tot per al propòsit que tenen. I jo espero que en aquest sentit tothom, en el seu nivell, sabrà prendre les decisions correctes.

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la situació de compatibilitat de diputats.

Situació

de compatibilitat de diputats
(tram. 234-00027/09 a 234-00030/09)

El secretari tercer donarà lectura al Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre la compatibilitat de les diputades Sonia Esplugas, Sonia Egea, Dolors Batalla i del diputat Pere Calbó, que ha estat publicat en el dossier del Ple.

Prego al secretari tercer que procedeixi a la lectura del dictamen.

El secretari tercer

Gràcies, presidenta.

«La Comissió de l'Estatut dels Diputats, en sessió tinguada el 15 de febrer del 2012, ha acordat d'establir el dictamen següent:

»Després d'estudiar la legislació vigent a Catalunya en matèria d'incompatibilitats dels diputats del Parlament de Catalunya i d'examinar les noves dades declarades pels diputats Pere Calbó i Roca i Dolors Batalla i Nogués relatives a les activitats professionals, laborals o empresarials que exerceixen i als alts càrrecs que ocupen, d'acord amb l'article 12.2 del Regla-

ment i la legislació aplicable, la comissió, en compliment d'allò que disposa l'article 11.2 del Reglament, proposa al Ple la situació de compatibilitat dels diputats Pere Calbó i Roca i Dolors Batalla i Nogués.»

El punt segon diu el següent: «Després d'estudiar la legislació vigent a Catalunya en matèria d'incompatibilitats dels diputats del Parlament de Catalunya i d'examinar les dades declarades per les diputades Sonia Esplugas González i Sonia Egea Pérez relatives a les activitats professionals, laborals o empresarials que exerceixen i els alts càrrecs públics que ocupen, d'acord amb l'article 16.1.b del Reglament i la legislació aplicable, la comissió, en compliment d'allò que disposa l'article 11.2 del Reglament, proposa al Ple la situació de compatibilitat de les diputades Sonia Esplugas González i Sonia Egea Pérez.

»Palau del Parlament, 15 de febrer de 2012.»

La presidenta

Pregunto si es pot considerar aprovada aquesta proposta per assentiment... *(Pausa.)*

Queda aprovat el dictamen.

Proposició de llei

de publicació de les balances fiscals
(debat de totalitat) (tram. 202-00058/09)

I passem al punt quart de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de publicació de les balances fiscals.

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

(Pausa llarga.)

Ja pot començar, senyor diputat.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorables consellers, senyores i senyors diputats, presento en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya la Proposició de llei de publicació de les balances fiscals, una proposició de llei que té per objectiu que anualment es facin públiques les balances fiscals entre Catalunya i l'Estat espanyol en el moment de presentació del Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya.

Com volem o com preveiem que aquestes balances s'incloguin en la documentació del pressupost? Doncs, proposem dos articles, en aquesta proposició de llei, que modifiquen l'article 31 del text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya, per tal que en l'informe econòmic i financer que acompanya la presentació dels pressupostos i on s'expliquen les diferents variables que es tenen en compte a l'hora de l'elaboració del pressupost, com les previsions de l'evolució econòmica, les previsions de recaptació, etcètera, s'hi

inclogui també l'estimació de les balances fiscals del darrer exercici liquidat.

Per què, ho demanem? Ho demanem perquè entenem que els ciutadans de Catalunya fan un esforç fiscal, un esforç fiscal en forma d'impostos, que també fan les empreses del nostre país, i volem que es reflecteixi, aquest esforç fiscal, en el debat de pressupostos de la Generalitat que es fa anualment en aquest Parlament. És a dir que quan demanem als ciutadans, quan discutim el pressupost, que facin un esforç o un altre, sigui també amb relació als impostos que paguen.

Què són les balances fiscals? I molta gent, molts diputats d'aquesta cambra, tots els diputats d'aquesta cambra, ho saben, però creiem que és bo tornar-ho a recordar.

Les balances fiscals exposen quin és el saldo, que pot ser positiu o negatiu, entre els impostos que es recapten dels ciutadans i les empreses d'un territori i el servei i les inversions i les prestacions que rep aquest territori de l'Estat. Aquest saldo, per a Catalunya, ha estat sempre negatiu fins ara. Les balances fiscals analitzen, doncs, els fluxos fiscals entre territoris, són un mecanisme de transparència, estan presents a la majoria d'estats federals i serveixen per posar sobre paper la relació entre els impostos que es paguen i els serveis que es reben.

La balança fiscal de Catalunya amb l'Estat espanyol no és una proposta nova, no és una proposta que es presenti avui en aquest Parlament i que no se n'hagi parlat mai abans. De fet, fa molts i molts anys que se'n parla: des de Ferran Alsina, el 1882, al Primer Congrés Catalanista, celebrat a Reus, quan va fer pública una primera estimació de la balança fiscal; després, uns anys més tard, Flos i Calcat; el mateix president de la Mancomunitat de Catalunya, Puig i Cadafalch, el 1919, en presentar el seu programa de govern, advertia que hi havia una diferència entre l'esforç fiscal que feien els ciutadans de Catalunya i els recursos de què disposava en aquell moment la mancomunitat dels ajuntaments catalans, però també la inversió de l'Estat espanyol a Catalunya; el van seguir, durant els anys vint, l'economista Joan Crexells; els anys trenta, el que va ser diputat d'aquesta cambra Josep Maria Tallada, els economistes Jaume Alsina, Joan Pere Fàbregas; Ramon Trias Fargas, ja durant el franquisme, i, des de llavors fins ara, economistes com Antoni Castells, Martí Parellada o Jordi Pons n'han fet una actualització. Per tant, el que avui presentem aquí no neix del no-res, sinó que té una llarga trajectòria històrica.

El Govern de la Generalitat, abans del 2003, ja havia fet treballs en aquesta línia, i els anys 2005, 2008 i 2011 s'han publicat estimacions de la balança fiscal. I l'Estat la darrera estimació que va publicar va ser l'any 2008, després de molta pressió per part de molts partits d'aquesta cambra que també tenen representació al Congrés dels Diputats.

Avui, quan entrem en el debat d'aquesta proposició de llei, que, com diem, ha de servir perquè anualment es facin públiques les balances fiscals, hi haurà diputats d'aquesta cambra que s'hi oposaran, s'hi oposaran i

ens posaran sobre la taula uns arguments que nosaltres entenem que no tenen raó de ser.

Ens diran que els impostos els paguen les persones i no els territoris. Una frase que, de tan òbvia que és i tan simple que és, condueix a una anàlisi simplista de la situació. I és cert, els impostos els paguen les persones i les empreses, però les despeses s'efectuen sobre territoris en forma d'inversions i les despeses que van directament al ciutadà en forma de transferències o prestacions de l'estat del benestar, les fa una administració que està basada en un territori, en aquest cas la Generalitat de Catalunya, que bona part del seu finançament està marcat per aquest dèficit fiscal que fa molts i molts anys que dura. Per tant, és cert, els impostos els paguen les persones, però persones de determinats territoris reben menys serveis i menys inversió *per capita* del que els correspondria.

Alguns ens diran que les balances fiscals són una amenaça a la redistribució de la riquesa que defensem els partits d'esquerres. I aquí podríem dir que quin és el límit en aquesta redistribució. Els ciutadans de Catalunya de classe mitjana i classe popular han de veure com els seus serveis de l'estat del benestar són inferiors als d'altres territoris o inferiors als que els correspondria per causa d'una solidaritat que és tan excessiva que es converteix en espoli?

I fins on ha d'arribar aquesta redistribució? Perquè la redistribució de la renda que es produeix en un territori, pot ser que no tingui límits. Per tant, per què hem de redistribuir la renda només en ciutadans que estiguin a cinc-cents quilòmetres de distància, però dins d'unes fronteres de l'Estat espanyol, i no orientats, per exemple, a cinc-cents, sis-cents quilòmetres de distància en una altra direcció, on aniria a un altre estat, com, per exemple, agafant el mapa i canviant el regle de direcció, aniríem a Alger? Per què no ho redistribuïm amb ciutadans d'altres territoris? Hi ha d'haver algun límit, en aquesta redistribució, perquè afecta, aquesta redistribució, si és molt àmplia, també el progrés i la cohesió econòmica del territori que és solidari.

Alguns en diran: «Doncs, posats a fer, fem balances fiscals entre comarques o districtes.» És a dir, una reducció a l'absurd de la situació i de la proposta de balances fiscals, i de tant reducció a l'absurd com és..., és que realment és absurd, perquè qui presta els serveis de l'estat del benestar? La Generalitat de Catalunya. Per tant, és oportú analitzar les balances fiscals entre Catalunya i l'Estat. I també ens hem de referir a unitats econòmiques integrades, i el mínim d'aquesta unitat, evidentment, és la regió econòmica, que en aquest cas coincideix amb al nostre país, que és Catalunya.

D'altres ens diran que al costat de la balança fiscal hem de posar-hi també la balança comercial, que, per tant, l'espoli fiscal que pateix el nostre país, entre el 8 i l'11 per cent del PIB, es justifica per aquest superàvit comercial que hi ha de Catalunya respecte a l'Estat espanyol.

Doncs, podríem estendre aquest argument a tot el món i, per exemple, demanar a Alemanya que totes les exportacions que fa es vegin compensades per una redistribució molt més àmplia de la que fa amb Europa, o a

la Xina, una potència exportadora, que també redistribuís la riquesa en aquest sentit.

Nosaltres entenem que aquests arguments que avui es posaran sobre la taula, en els propers minuts, no tenen fonament i que realment el rebuig a la proposta que faran avui alguns diputats d'aquesta cambra es basa a no voler acceptar l'evidència que comporta la publicació de balances fiscals, que és que Catalunya anualment contribueix entre un 8 i un 12 per cent del seu producte interior brut, és a dir, de la riquesa que produeixen els ciutadans de Catalunya amb el seu treball, que són 16.700 milions d'euros, segons la darrera estimació, que corresponen a 2.400 euros per habitant i any a Catalunya; una contribució neta a la pertinença a l'Estat espanyol. Això és el que costa, podríem dir, la pertinença de Catalunya a l'Estat espanyol.

I, malgrat aquest entre 8 i 12 per cent del producte interior brut que ens costa Catalunya pertànyer a l'Estat espanyol, Catalunya no mana; no mana ni proporcionalment a aquesta aportació. Alemanya aporta un 0,37 per cent del seu producte interior brut a la participació a la Unió Europea; a Europa, podríem dir, li costa, Alemanya, en termes de pressupost, perquè després, doncs, evidentment, és un mercat –això també és una qüestió important–, un 0,37 per cent del seu PIB. I amb un 0,37 del seu PIB, que és vint-i-quatre vegades menys del que aporta Catalunya a l'Estat espanyol, la senyora Angela Merkel decideix la política econòmica de tot Europa. Nosaltres, amb vint-i-quatre vegades més, ens decideixen ells; el Govern espanyol decideix la política econòmica que pot fer Catalunya.

Una altra comparativa. Quant va representar per al producte interior brut dels Estats Units el pla Marshall que va permetre la reconstrucció d'Europa? Un 2 per cent del seu PIB. Per tant, cada any Catalunya finança quatre plans Marshall per a l'Estat espanyol. I, malgrat tot, la reconstrucció de l'Estat espanyol sembla que no tingui fi.

Per tant, la conclusió és evident, si es publiquen les balances fiscals de manera continuada: ens cal la sobirania, ens cal la independència fiscal.

Nosaltres, Esquerra Republicana de Catalunya, som un partit independentista, som un partit que defensem la independència de la nació catalana com la millor eina per defensar el benestar i per millorar el benestar dels ciutadans d'aquest país. Amb la independència, la sobirania fiscal, directament, ja la tindríem; no ens caldria plantejar un concert econòmic. Mentre no hi arribem, perquè hi arribarem, hem de plantejar també la sobirania fiscal a través del concert econòmic. I ho hem de fer centrant-nos en el model, centrant-nos en el sistema de finançament i no centrant-nos només en una xifra. L'actual sistema..., com han expressat molt bé la majoria de compareixents que durant aquests mesos han vingut a la Comissió d'Estudi del Concert Econòmic que es va fer en aquest Parlament, l'actual sistema no ha reduït el dèficit fiscal. És un sistema que, malgrat les millores que els diferents governs de la Generalitat han intentat fer en els darrers anys, és un sistema injust, poc transparent i que no compleix criteris ni d'eficàcia ni de temporalitat en aquesta redistribució.

La clau, doncs, des del nostre punt de vista, és que sigui que la proposta que surti d'aquest Parlament, més enllà de l'acceptació a tràmit d'aquesta proposició de llei i la seva aprovació posteriorment, sigui també que sigui un estímul, la publicació de les balances fiscals, per aprovar una proposta de pacte fiscal basada en el concert econòmic en què Catalunya recapti, liquidi, inspeccioni i gestioni tots els impostos que es paguen, que es recaptin a Catalunya. Perquè marcar objectius d'un altre tipus, com marcar-nos una xifra, porten al fet que, finalment... –i l'experiència així ens ho demostra–, que finalment el dèficit fiscal es manté, i que segueix havent-hi una aportació per sobre de les nostres possibilitats, per sobre de les possibilitats de Catalunya, el que se'n diu «la solidaritat amb la resta de l'Estat espanyol». I, a més, marcar una xifra com a objectiu de negociació en el context actual és d'una incertesa absoluta. Ningú pot preveure com seran els pressupostos de l'Estat espanyol o quina serà la recaptació dels impostos de l'Estat espanyol que ens permetin assegurar aquesta xifra els propers..., no tres o quatre anys, el proper any.

També, a vegades, s'ha generat un efecte pervers, perquè amb el darrer sistema de finançament es va marcar una xifra, el Govern espanyol va posar 12.000 milions d'euros sobre la taula per un nou sistema de finançament, però aquests 12.000 milions d'euros que es van posar sobre la taula no van venir d'una redistribució del diner existent, sinó que va ser diner aconseguit en els mercats internacionals de deute sobirà; per tant, el dèficit fiscal no canviava.

Que la proposta que avui, pel que, doncs, hem pogut conèixer, tirarà endavant, doncs, permetrà la publicació anual de les balances fiscals i situarà, quan debatem els pressupostos, també, si aquests pressupostos són un bon reflex de l'esforç fiscal que fan els ciutadans de Catalunya. Esquerra Republicana hem plantejat, en aquesta tramitació dels pressupostos, mesures per ajudar la redistribució de la riquesa en el nostre país i n'hem fet moltes: un impost sobre la banca, canviar el tram de l'IRPF, una regulació diferent de l'impost de patrimoni, i podria seguir. El total que s'aconseguiria amb aquestes propostes és només un 6 per cent del total de diners que corresponen a l'espòli fiscal que cada any pateixen els ciutadans de Catalunya.

En aquesta crisi hem sentit moltes vegades que es deia que Catalunya ha viscut per sobre..., que la gent a vegades hem viscut per sobre de les nostres possibilitats. Catalunya ha viscut per sobre de les seves possibilitats, quan anualment un 8 per cent del seu producte interior brut no reverteix en el país? Per tant, nosaltres entenem que Catalunya ha viscut per sota de les seves possibilitats, i el que volem és que la riquesa que es produeix a Catalunya, que produeixen els seus treballadors i treballadores, que produeixen les seves empreses, serveixi per la cohesió social i el progrés econòmic del país. Perquè ho podem fer, perquè Catalunya per si mateixa pot produir aquesta riquesa i pot viure d'acord amb les seves possibilitats.

El 1751, Voltaire, en el llibre *El segle de Lluís XIV*, referint-se a Catalunya i a la seva economia, deia: «Ca-

talunya» –i llegeixi's això en el context literari de l'època, la literalitat de la frase– «podria prescindir de l'univers sencer i els seus veïns no podrien prescindir d'ella.» En un estil literari del segle XVIII, no cal anar al segle XVIII, perquè dos-cents cinquanta anys després, l'execonomista en cap del Fons Monetari Internacional, Kenneth Rogoff, tornava a dir en una entrevista que Catalunya per si sola seria un dels països més rics del món. Aquesta riquesa, si romangués aquí, podríem aportar solidaritat des de la nostra decisió, però, sobretot, serviria per augmentar la cohesió, la igualtat d'oportunitats i el progrés econòmic dels ciutadans de Catalunya.

Esperem que l'acceptació a tràmit i posterior aprovació d'aquesta proposició de llei sigui un pas que ens ajudi a anar en aquest camí.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, per a la defensa de l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

(*Veus de fons.*) Sí... –sí, sí, sí–, senyor diputat.

José Antonio Coto Roquet

Bé, senyora presidenta... Senyores i senyors diputats, em dirigeixo per posicionar el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya envers la proposició de llei presentada per Esquerra Republicana.

Senyor Aragonès, li ha faltat només un article a la seva llei, i és que vostè seria qui calcularia aquestes balances fiscals, perquè així vostè possiblement els resultats que vostè diu que tindria segurament es complirien com a tals.

I vostè diu: «Catalunya seria un dels països més rics del món.» Ho han demostrat, amb un govern com el seu. Si vostès estan al Govern, segur que ho serien. I ho han demostrat anteriorment en els seus set anys de Govern on, sens dubte, les dades d'atur, de dèficit, de deute, de creixement econòmic han demostrat que vostès, quan governen, fan les coses, doncs, realment bé.

I, miri, vostè fa..., cita diferents economistes. I jo..., alguns dels que vostè ha citat han estat professors meus. Miri, el senyor Martí Parellada..., vostè ha avançat uns arguments que, per cert, el senyor Martí Parellada, a «Economia de Catalunya», professor de la Universitat de Barcelona, no rebutja en cap cas, i vostè sí que rebutja, donant la seva paraula com a fórmula per rebutjar els arguments que jo ara mateix li presentaré.

Miri, senyor Aragonès, senyors d'Esquerra Republicana, senyors autors intel·lectuals del tripartit, davant dels vuit-cents mil aturats, davant les vuit-centes mil persones que, a dia d'avui, volen i no poden treballar les seves idees són posar un impost sobre els dipòsits de la gent, sobre els seus estalvis, i que es publiquin dades, anualment, sobre els fluxos d'ingressos i despeses entre comunitats autònomes. Aquest és el gran

projecte econòmic dels autors intel·lectuals del tripartit. És a dir, d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Després, algú s'estranya quan, Esquerra Republicana de Catalunya, ningú compta amb ells per a una negociació pressupostària; després, algú se n'estranya. Normal amb aquestes idees.

De fet, allò estrany, senyor Aragonès, és que vostès alguna vegada hagin participat en algunes negociacions pressupostàries, i la realitat és que hi han participat, i molt activament, durant set anys, i tots sabem molt bé quins van ser els resultats de la seva participació en les negociacions pressupostàries d'uns pressupostos, i especialment en matèria econòmica.

Els autors intel·lectuals del tripartit –és a dir, Esquerra Republicana de Catalunya– ara ens proposen que cada any es publiquin els fluxos fiscals que hi ha entre la comunitat autònoma de Catalunya i la resta d'Espanya. Ens ho proposen ara, quan han estat incapaços, durant set anys, de proposar-ho en el Parlament de Catalunya essent els autors intel·lectuals del Govern tripartit.

El Partit Popular de Catalunya creiem que és necessària qualsevol informació per fer política econòmica, per descomptat, però el que no és útil són dades esbiaixades, dades en les quals el fi no és econòmic, sinó que és estrictament polític. No són útils dades aparentment econòmiques, però amb uns objectius només per dividir, confrontar i separar Catalunya de la resta d'Espanya.

Senyores i senyors diputats, de què ens serveix tenir unes dades i no unes altres que van lligades? De què ens serveix disposar de les balances fiscals entre comunitats autònomes i no de les balances comercials?

Senyor Aragonès, econòmicament, per a què ens serveix? O sigui, no és millor, per prendre decisions en matèria econòmica, disposar de totes les dades?

Per què volem saber els fluxos de diner públic entre comunitats autònomes i no volem saber els fluxos de diner privat entre comunitats autònomes? No creu que aquesta també seria una bona dada per prendre decisions en matèria econòmica? No ho creuen, senyor Aragonès, senyors autors intel·lectuals del tripartit, senyors d'Esquerra Republicana?

Per què només volen saber els fluxos de diner públic entre comunitats autònomes i no entre municipis, districtes de Barcelona, comarques i províncies de Catalunya? O és que és el mateix un ajuntament que un altre? O és que és el mateix l'Ajuntament d'Agullana, governat per vostès, amb un deute desproporcionat, que l'Ajuntament de Roses, on el Partit Popular governa la regidoria d'hisenda, on hi ha superàvit anual? És el mateix un municipi que un altre? És el mateix el deute, els impostos que han de pagar per fer front a aquest deute en un municipi governat per vostès o en un altre? És el mateix? No. Per tant, jo crec que també seria útil en matèria econòmica per prendre decisions quina és, doncs, la situació fiscal que tenen cada ciutadà independent, evidentment, de cada municipi.

Senyor Aragonès, no seria útil saber quins municipis de Catalunya paguen més impostos i, per tant, disposen o no de més o menys serveis?

Senyors autors intel·lectuals del tripartit, senyors d'Esquerra Republicana, quins motius econòmics justifiquen que es publiquin en funció d'uns territoris i no d'uns altres? Quins motius econòmics justifiquen que només siguin els fluxos de diner públic i no privat? Quins motius econòmics justifiquen que es presentin anualment i no semestralment, mensualment, cada tres o dos anys? Quins motius econòmics, senyor Aragonès? Perquè aquí jo crec que del que es tractaria és de disposar del màxim de dades perquè els governs puguin prendre les millors decisions en matèria econòmica.

Senyors autors intel·lectuals del tripartit, senyors d'Esquerra Republicana, el nostre grup parlamentari, imagino que el conjunt de grups d'aquesta cambra, i subgrups, imagino que la majoria de la societat catalana ens agradaria saber els motius econòmics de la seva idea en forma de llei, i també els motius econòmics, no dels seus sentiments, no de la seva ideologia, de: per què no s'inclouen els fluxos comercials o fluxos d'àmbit inferior a l'autonòmic?

Per què mai he escoltat a cap regidor de cap municipi de Catalunya d'Esquerra Republicana de Catalunya demanar balances fiscals i/o comercials del seu municipi o comarca? Serà, potser, perquè l'objectiu d'aquesta llei és únicament intentar buscar confrontació, divisió i enfrontament entre Catalunya i la resta d'Espanya?

Senyors autors intel·lectuals del tripartit, senyors d'Esquerra Republicana, la societat catalana la conformen persones i totes les persones són singulars i diferents. Els catalans i catalanes obtenen ingressos del seu treball, inclús n'hi ha molts, massa, a dia d'avui, que volen i no poden treballar.

En funció d'aquests ingressos es paguen impostos i també es paguen impostos en funció del seu patrimoni i del seu consum. És a dir, en una mateixa comunitat de veïns hi haurà alguns veïns que estaran a l'atur, altres que guanyaran poc i altres que guanyaran més, i es pagaran els impostos en funció del que guanyen, i per cap altre motiu.

En un mateix municipi amb pocs habitants hi haurà veïns que tenen molt més patrimoni que altres que, per exemple, viuen de lloguer, i, evidentment, pagaran impostos diferents. Els impostos són individuals: en funció del que es guanya es pagaran més o menys impostos, i en funció del que es cotitzi es disposarà d'unes prestacions d'atur o d'una o altra pensió.

Les balances fiscals són individuals i personals. Hi ha persones a tot Espanya, a totes les comunitats autònomes i municipis, que reben un subsidi d'atur. A Catalunya, gairebé vuit-cents mil persones estan a l'atur a dia d'avui. I també, en el conjunt d'Espanya, a tot Espanya, a totes les seves comunitats autònomes, municipis i províncies, hi ha persones que paguen impostos en funció dels seus ingressos, del seu patrimoni i del seu consum.

Les propostes inútils de projectes fracassats no aporten cap solució als veritables problemes que tenen els catalans i catalanes; és a dir, les persones. Els polítics

ens han elegit persones per donar solució als problemes de les persones i no per generar confrontació i divisions artificials entre persones

Nosaltres, el Partit Popular de Catalunya, defensem que Catalunya torni a ser la locomotora econòmica d'Espanya; defensem una Catalunya líder i que impulsi enfront el projecte de divisió i confrontació d'altres; no volem una Catalunya petita i tancada en si mateixa, sinó una Catalunya capdavantera, oberta, que sigui capaç de liderar econòmicament el conjunt d'Espanya.

Set anys de tripartit, liderat políticament pel PSC, intel·lectualment per Esquerra Republicana de Catalunya, han deixat la pitjor herència i situació econòmica i social mai vista a Catalunya. Mai els catalans i catalanes, les persones, havien hagut de fer front a un deute de la magnitud del que van deixar els autors intel·lectuals del tripartit: gairebé 40.000 milions d'euros de deute, i deutes fins al segle XXII. És aquesta, la balança fiscal d'Esquerra Republicana i del tripartit amb els catalans i catalanes, les persones, i les properes generacions.

La seva balança fiscal, senyor Aragonès, senyors autors intel·lectuals del tripartit, la coneixem perfectament: dèficit, deute i impostos; una balança fiscal, la d'Esquerra Republicana de Catalunya, absolutament perjudicial per als interessos dels catalans i catalanes i de Catalunya. La política del tripartit d'impostos, deute i dèficit ha provocat atur, estancament i crisi; la pitjor herència, sens dubte, de la nostra història democràtica. Davant d'aquesta penosa herència, cap canvi per part dels seus autors, sinó tot al contrari, més del mateix: gastar-se el que tenen i el que no tenen i, com sempre, acabar culpant-ne uns altres.

Per tots aquests motius, el Partit Popular de Catalunya hem presentat aquesta esmena a la totalitat, amb la voluntat que tingui un suport ampli per part de la cambra. La política econòmica requereix serietat i rigor, que és el que no té la proposició de llei presentada. Fa pocs dies coneixíem que el deute de la Generalitat de Catalunya era qualificat com a deute escombraria. Per tant, el que és imprescindible ara mateix és recuperar la confiança en la nostra economia.

Evidentment, mesures en la línia de confrontar i dividir no porten cap avantatge per recuperar aquesta pèrdua de credibilitat per part de la Generalitat de Catalunya. L'economia catalana necessita mesures per afavorir el crèdit, per reactivar l'economia i per complir perfectament amb els nostres proveïdors i creditors. L'economia catalana el que no necessita són lleis en la línia d'obtenir dades incompletes, que acaben convertint-se en dades esbiaixades.

Avui a Catalunya hi ha més persones que mai que estan a l'atur i, per tant, cobren un subsidi d'atur. També avui a Catalunya hi ha més persones que mai que no poden pagar impostos o que paguen menys impostos perquè han perdut la feina o perquè tenen menys ingressos. Fa pocs dies coneixíem que Catalunya perd població per primera vegada en setanta anys; avui la societat catalana està més envellida que mai, amb més pensionistes que mai i amb més persones treballant per pagar aquestes pensions.

Per tant, la solució a aquesta situació no és que es publiquin unes dades que reflecteixin aquesta situació de més atur que mai i més envelliment que mai, sinó que del que es tracta és d'impulsar un programa de govern, legislatiu, de reformes, per impulsar l'economia, per sortir de la greu situació de crisi, atur i envelliment en què es troba la societat catalana.

Els debats estèrils i de confrontació han portat al que han portat. Ara toca canviar si no es vol agreujar la ja difícil situació de l'economia catalana. El Partit Popular de Catalunya creiem i treballem per les persones; altres pretenen englobar les persones com si fossin iguals i uniformes, intenten que les persones siguin simplement un número dins d'un col·lectiu, la qual cosa acaba portant a decisions planificades, que acaben perjudicant moltes de les persones que se'ls diu formar part d'aquest col·lectiu.

Catalunya és una societat diversa, amb quaranta-una comarques, quatre províncies i 947 municipis. Cadascun dels seus municipis té les seves particularitats i problemàtiques, i els seus problemes i la seva realitat mereixen una atenció i un tractament especial. No es pot tractar igual els desiguals, per la qual cosa s'ha de respectar que cada municipi, que cada comunitat de veïns, que cada família i persona són diferents i mereixen una atenció especial.

Per això el Partit Popular de Catalunya seguirem prioritzant les persones, seguirem posant les persones per davant de tot; les persones, el primer, enfront dels que només pensen en les persones dins d'un col·lectiu, sense tenir en compte la seva situació, la seva realitat personal, única i diversa.

I és per aquest motiu que el Partit Popular de Catalunya seguirem presentant alternatives perquè hi hagi menys persones a l'atur, perquè més persones tinguin millors serveis socials, perquè la persona estigui valorada individualment i no per si forma o no part d'un col·lectiu. I és amb aquesta voluntat que treballa i continuarà treballant el nostre partit, el Partit Popular de Catalunya.

I és per això que hem presentat aquesta esmena a la totalitat en aquesta proposició de llei, una proposició de llei que no aporta solucions; que només pretén aportar dades incompletes, *ergo* esbiaixades; que no té en compte les persones individualment, i que l'únic que pretén és generar confrontació i divisió amb la resta d'Espanya. Aquesta és la plasmació més evident del fracàs de la geometria variable o geometria de la confusió que practica Convergència i Unió. El Govern d'Artur Mas, en lloc d'optar pel futur...

La presidenta

Senyor diputat...

José Antonio Coto Roquet

Sí, ja acabo, senyora presidenta. El Govern d'Artur Mas, en lloc d'optar pel futur, prefereix que el seu Govern vagi amb el fre de mà posat en una autopista. No es pot pactar un dia amb els del futur, amb l'oposició

responsable, amb el Partit Popular de Catalunya, i al següent buscar acords amb els autors intel·lectuals del tripartit, amb aquells que la societat catalana va situar en cinquena força política. La gent va optar pel futur i pel canvi; en canvi vostès, Convergència i Unió, continuen optant per un canvi amb el fre de mà posat, la qual cosa els converteix en un govern dèbil i inestable, un govern que no avança, un govern que després d'un any i mig ens ha portat a més atur, endeutament i estancament econòmic.

De vostès –i acabo, senyora presidenta– depèn mirar al futur o seguir instal·lats en el passat del tripartit. De moment, avui han optat pel passat, és a dir, pels autors intel·lectuals del tripartit i pel conjunt del tripartit, la qual cosa perjudica els catalans i catalanes i les seves possibilitats de futur.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Subgrup Parlamentari Ciutadans, l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta..., honorable vicepresidenta, *conseller*, diputados, diputadas... «Y yo también te digo que tú eres Pedro, y sobre esta roca edificaré mi iglesia, y las puertas del Hades no prevalecerán contra ella.» –Mateo 16:18. El evangelio nacionalista dice: «Y yo también te digo que tú eres el déficit de las balanzas fiscales, y sobre este concepto edificaré mis agravios, y las puertas de la inteligencia no prevalecerán contra él.» Porque, realmente, lo que vamos a discutir hoy en esta tribuna no es sobre el déficit de las balanzas fiscales, un concepto controvertido en su metodología, pero sobre todo controvertido en su uso: ¿para qué sirve conocer esta información?

Conocer los déficits de las balanzas fiscales entre territorios pudiera ser y puede ser, de hecho, un instrumento de información económica y puede ser una herramienta con la cual un gobierno, pues, puede diseñar su política fiscal y de inversiones. Eso, bueno, podría ser hasta aceptable, ¿no? De hecho hay países, como Alemania, que lo tienen. Pero, claro, es que hablamos de dos palabras: instrumento y herramienta de información, de transparencia, de conocimiento, de orientación, de guía; instrumento y herramienta que en sus manos devienen un arma, un arma de confrontación. Porque a ustedes no les interesa lo más mínimo obtener esta información para, a partir de ahí, trazar o evaluar las políticas de inversiones; lo buscan como coartada para justificar su permanente agravio, su victimismo permanente. Entonces, algo que en un país normal y decente intelectualmente tendría un uso y un sentido, en sus manos, en las manos de cualquier gobierno nacionalista, se convierte, se transforma en un arma.

Usted decía, se adelantaba de una forma un tanto peculiar a, probablemente, cuáles iban a ser los argu-

mentos que íbamos a esgrimir aquellos que vamos a votar en contra de esa tramitación. Y decía que «claro, por supuesto, ya sabemos que los impuestos los pagan las personas y no los territorios». Hombre, yo se lo digo por primera vez –por primera vez. Porque sí es cierto: los impuestos no los pagan los territorios, los pagan las personas, las personas de una nación, de un país, son los que pagan los impuestos. Y claro que se pueden territorializar, *ad nauseam*, hasta donde usted quiera. ¿A comunidades autónomas? Por supuesto. ¿A municipios? Claro. Y a barrios, y a calles, y a edificios, y a plantas, y a pisos, y hasta entre personas –y hasta entre personas–, que serían las verdaderas balanzas o el saldo verdadero de las balanzas fiscales, las que paga un ciudadano y los servicios que recibe por un estado.

Pero es que, claro, ustedes, como siempre, lo que intentan es obtener una información para que les sirva de coartada, un arma que solo servirá para la confrontación, el victimismo y el agravio.

Usted ha hablado de simplismo. Mire, el propio concepto de balanza fiscal dentro de un territorio es perverso, porque, como bien usted decía, los impuestos los pagan las personas y las empresas, y no los territorios. Así..., porque salvo variaciones impositivas fruto de la capacidad legislativa de cada autonomía, entre ellas la nuestra, todos los ciudadanos en un país pagan lo mismo –lo mismo–, exactamente igual. Y si pagan más es por la responsabilidad de aquellas comunidades autónomas que tienen tramos normativos, y aquí los tenemos más elevados que en el resto de España, pero tendrá que ver con la responsabilidad política. ¿O usted qué demonios entiende por «corresponsabilidad fiscal»? Porque cuando tiene capacidad legislativa sobre determinados impuestos la ejerce y asume el coste político. ¿Pero qué es esto de decir que aquí se pagan más impuestos por culpa de España? Aquí se pagan más impuestos porque ahora mismo el Partido Popular y Convergència i Unió así lo han decidido. Ni más ni menos –ni más ni menos. No tiene otro sentido.

Entonces, claro, usted hablaba también de que, claro, también algunos argumentaríamos el tema de las balanzas comerciales. No, hombre, no; vamos a hablar de lo que a usted le parezca, de lo que usted cree conveniente, de la única metodología que a usted le convence y a usted le parece bien para calcular las inversiones de un estado y la riqueza que distribuye, las fiscales. Las comerciales a ustedes no le interesan, porque, claro, el saldo es netamente positivo con el resto de España. No con el Estado español, ¿eh?, que eso deberíamos..., cada administración qué es lo que compra. Con España, ¿eh? –con España–, no con el Estado. Confunden términos, semántica, por Dios. Utilícenla correctamente, hasta en lo que ustedes escriben en la propuesta.

Por lo tanto, podríamos... Ustedes solo quieren una perspectiva incompleta del término. ¿Por qué? Porque a lo mejor podríamos compensar el desequilibrio de la balanza fiscal con un equilibrio o un superávit de la balanza comercial, ¿verdad?, pero eso no interesa. O con las compras que hace la Administración sobre las empresas situadas en un territorio. O sobre la imposi-

ción que tributan las empresas radicadas en Cataluña pero que reciben, como el IVA, de otras partes de España. Eso a ustedes no les interesa. ¿Por qué? Porque les desmonta el argumento, les desmonta la coartada.

Entonces, para ustedes el objetivo no es fomentar la transparencia fiscal y el gasto público ofreciendo a los ciudadanos y a las administraciones, pues, información de cómo se gastan los recursos y cómo se ingresan. No, no, porque esta modificación no va en esta línea, sino, como decía, a crear una coartada numérica, una cifra mágica sobre la cual construir el agravio y el enfrentamiento. Pero, mire, le voy a ofrecer una cosa. Si estoy equivocado, y ustedes lo que quieren es tener datos, ¿eh?, seguramente ustedes... Mire, yo le propongo una cosa: le propongo retirar nuestra enmienda a la totalidad si usted acepta una enmienda que presentará Ciutadans a esta ley, si acaba de entrar en el trámite, esta propuesta de ley, incorporando un análisis territorializado, interterritorial, interprovincial e intercomarcal en Cataluña de las balanzas fiscales. Si usted quiere. Para que vea. Si realmente usted quiere información y transparencia, vamos a conocer cuál es este equilibrio entre las balanzas, entre las provincias y las comarcas. Porque le voy a dar algunos datos que usted seguramente conoce pero que no expone.

Por ejemplo, si hablamos de la inversión de la Generalitat respecto a la recaudación fiscal interprovincial, ¿eh?, Barcelona paga el 79,29 por ciento y recibe en inversión el 65,9, un diferencial de catorce puntos. ¿Expolio? ¿La Generalitat fiscal expolia Barcelona? Expolio fiscal, ¡madre de Dios!, qué malos que somos en este Parlamento.

Otra. Por ejemplo, si hablamos de PIB, la inversión de la Generalitat respecto al PIB provincial. Barcelona, el 74,74. ¿Cuánto recibe en inversión? El 65,99, nueve puntos de diferencia, por encima del mágico 8 por ciento. ¡Ay, madre de Dios! ¿Lo estaremos haciendo mal?

Transparencia: vamos a tener estos datos para realmente cumplir con aquellos objetivos o aquella metodología que ustedes y sus colegas nacionalistas exigen al Gobierno de España, ¿no? Si tan bueno es territorializar el gasto vamos a empezar por Cataluña, que es donde podemos, ¿no? Ah, no, amigo, eso no. ¿Por qué? Porque, ¿sabe cuál es la diferencia? –y acabo, presidenta.

La presidenta

Sí.

Jordi Cañas Pérez

Se la voy a decir. Porque para mí los argelinos no son mis conciudadanos. Son los españoles. Y, por lo tanto, los catalanes. Y para usted no. Por eso la diferencia entre ustedes y nosotros es que para ustedes el resto de España, el resto de españoles no son sus conciudadanos. Y para nosotros sí.

Y aunque queremos una buena capacidad de inversión de la Administración, que esta sea proporcional

y equitativa..., ustedes lo que no quieren –lo que no quieren– es aumentar la prosperidad del conjunto de ciudadanos de España, porque para usted un argelino y un señor de Murcia, o un señor de Córdoba, o un señor de Granada, o un señor de Valencia, no son sus..., bueno, de Valencia son sus conciudadanos, pero para pagar ya veríamos. Esa es la diferencia. Y, para nosotros, aquellos que creemos en una nación que se llama España...

La presidenta

Senyor diputat...

Jordi Cañas Pérez

...donde Cataluña es una comunidad autónoma, donde los ciudadanos tienen un compromiso de solidaridad y de justicia social, y las administraciones tienen que funcionar...

La presidenta

Senyor diputat!

Jordi Cañas Pérez

...como redistribuidoras –acabo, presidenta– de la riqueza, lo que ustedes proponen como arma de confrontación entre territorios es..., *ad nauseam*. Y, como decía aquel, si el evangelio es una buena nueva, este evangelio, esta doctrina nacionalista solo tiene el origen etimológico en el término, nada más. Esto no es una buena nueva; esto es un arma de confrontación entre ciudadanos y territorios.

Gracias, presidenta, por su paciencia; gracias, diputados y diputadas.

La presidenta

Per a un torn en contra... Sí, senyor Aragonès? (*Pausa.*)

Pere Aragonès i Garcia

Bé, gràcies. Gràcies, senyora presidenta. Bé. Utilitzo aquest torn en contra per defensar la proposició de llei davant de les esmenes a la totalitat que s'acaben de presentar.

En la primera intervenció explicàvem preventivament alguns dels arguments que segurament es posarien en aquest debat. I crec que l'hem encertat bastant, perquè tots els arguments que s'han posat sobre la taula els havíem desmentit prèviament. Però deixin que vagi un per un per desmentir-los una altra vegada, no?

Deia el representant del Partit Popular: «Vostès havien tingut l'oportunitat d'impulsar les balances fiscals.» Doncs, sí que la vam tenir, i la vam exercir: el 2005 i el 2008 es van publicar balances fiscals. El 2008 també les va publicar el Govern de l'Estat, després de la pressió d'Esquerra Republicana i també de molts altres partits d'aquesta cambra, no?

Tant vostè com el representant de Ciutadans, el senyor Cañas, ens parlaven de la balança comercial. Clar, la diferència entre la balança fiscal i la balança comercial és que la balança fiscal es decideix en parlaments com aquest, en els pressupostos, i la balança comercial es decideix en el mercat. És a dir, la capacitat de Catalunya d'exportar a l'Estat espanyol, de vendre a l'Estat espanyol, estarà condicionada per moltes coses –com, per exemple, la major competitivitat, la localització geogràfica, evidentment, el fet, doncs, que aquí hi hagi una producció més competitiva de determinats productes...–, però no ho decideix un parlament si Catalunya exporta a l'Estat espanyol o no. Això és l'esforç de les empreses catalanes. I encara ho decideix menys ara que estem en una economia oberta, integrada en la Unió Europea, en què ja no hi ha barreres. Ja no hi ha l'excusa aquella del nacionalisme espanyol dels aranzels contra la indústria exterior que impulsava el catalanisme per tenir el mercat espanyol com a mercat captiu. Ja no existeix més aquesta excusa. Per tant, l'argument de la balança comercial, descartat.

Balances fiscals entre municipis o fins i tot dins d'una escala de veïns, no?, deia, en una comunitat de veïns. Sí, clar, la diferència amb una comunitat de veïns és que en una comunitat de veïns la quota de la comunitat de veïns tots la paguen igual. *(Remor de fons.)* Bé, si em deixen continuar els diputats de Ciutadans...

La presidenta

Si us plau! Si us plau, el torn de Ciutadans ja ha passat.

Pere Aragonès i Garcia

Sí. Paguen en funció, segurament, del pis que tinguin, eh?, però els serveis..., a tots els arriba l'ascensor. Seria impossible dir: «Els de l'àtic que paguin doble, però que no els arribi l'ascensor.» Doncs, miri, posats a fer símils, que sempre són molt perillosos, en podríem fer un com aquest, no?

I els serveis no van directament a cada ciutadà. Les autopistes no es fan al menjador de casa nostra. El metge que t'ha d'atendre a la sanitat pública, que el seu sou el paga una administració territorial, de Catalunya, que té un finançament que li ve marcat, no el tens a casa, no et ve una part d'un metge, la part que et toca d'un metge, un tros petit del dit, no, et ve un metge sencer i vas a l'hospital, que està en algun lloc, que està en un territori.

Per tant, les persones no estan deambulant per l'univers, per allà; estan en territoris, viuen en societat, vivim en comunitat. Per tant, té sentit. I nosaltres, quan exposem les balances fiscals com a exemple d'un greuge que hi ha, no ho diem per pagar menys impostos, ho diem per redistribuir adequadament el rendiment d'aquests impostos, no?

Després hi ha hagut una part de la intervenció del senyor Coto..., que diu: «Vostès es centren..., en un moment de tant d'atur vostès parlen de l'espoli fiscal.» Doncs, miri, el Partit Popular dóna suport al Govern del País Basc i no han renunciat al concert econòmic.

I curiosament –i a vegades les coincidències són evidents d'alguna cosa– els dos territoris de l'Estat espanyol, les dues comunitats autònomes que tenen menys atur són les que tenen concert econòmic, Navarra i el País Basc: Navarra, l'11,68 per cent; el País Basc, el 12,17 per cent. Quina coincidència! En el cas del País Basc, a més, amb una economia oberta, diversificada –miri, unes característiques semblants a Catalunya–, que els ha permès, el concert econòmic, fer una major inversió pública que ha repercutit en una millor capacitat competitiva de la seva economia i per mantenir l'estat del benestar. I tot això ajuda a reduir l'atur, no?

I després s'ha repetit continuadament «Esquerra Republicana, autors intel·lectuals del tripartit». Quan ha començat a parlar de la crisi i dels efectes gairebé havia pensat que ens diria que Esquerra Republicana érem els autors intel·lectuals de les *subprime*, que va originar la crisi mundial. Però, clar, no ho ha pogut dir, perquè els autors intel·lectuals de les *subprime* són el seu referent internacional de la dreta americana. Llavors, clar, potser era una mica exagerat arribar fins aquest punt.

I ja per acabar, com que molts d'aquests arguments han estat compartits pels dos grups, per tant, ho podríem tornar a rebatre, al final, el diputat de Ciutadans ha exposat quin era l'origen de tota la seva posició contrària, eh?, la seva posició contrària a la llei que hem presentat nosaltres: «Creemos en una nación que se llama España.» I vostès són els no-nacionalistes.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

(Veus de fons.)

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, moltes gràcies... Presidenta...

La presidenta

Senyor Cañas? *(Veus de fons.)* Com? *(Veus de fons.)* No ho entenc. No, no, no hi ha dret..., és només de qui ha presentat la proposta. *(Veus de fons.)* No... *(Remor de veus.)*

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Molt bé. Un cop *(remor de veus)*, un cop aclarit... Gràcies, presidenta. *(Persisteix la remor de veus.)* Conseqüents... Diputats, si us plau...

La presidenta

Si us plau... *(Remor de veus.)* Ja està... Senyor Laporta, senyor... *(Pausa.)* Senyora Martínez-Sampere...

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, presidenta; doncs, li reitero les gràcies. Consellers, com deia, senyores i senyors diputats, efectivament, les balances fiscals donen informació rellevant sobre les relacions que hi ha entre els ciutadans de Catalunya i els ciutadans de la resta de l'Estat, o d'Espanya, si vol, senyor Cañas.

Jo no crec que les balances fiscals ho expliquin tot. Ni ho justifiquen tot. Ni té sentit basar tot el nostre projecte polític, el que sigui, simplement en aquesta xifra. Com no té sentit basar-lo només en una dada. Però sí que és veritat, hi insisteixo, que són una informació rellevant i que la volem tenir. Entre Catalunya i Espanya. Escoltin, senyor Coto i senyor Cañas, els seus arguments de dir que és el mateix fer una balança fiscal entre Catalunya i Espanya que fer-la entre diferents comarques de Catalunya el que fan –el que fan– és negar l'existència de Catalunya com a subjecte polític –és negar l'existència de Catalunya com a subjecte polític. Perquè, escoltin, sí, jo pago impostos com a «Rocío Martínez-Sampere», però els rebo com a «Rocío Martínez-Sampere, catalana», i no són els mateixos que rebria com a «Rocío Martínez-Sampere, gallega», no són en absolut els mateixos.

I, en tot cas, senyor Coto, si us plau, jo no sé si vostè està molt satisfet de com va aquest pacte del futur que vostè ha fet amb Convergència i Unió, però li demano una mica menys de demagògia. Perquè sap què passa? Que els autors intel·lectuals, materials i polítics del major dèficit i del major deute que hi ha a l'Estat espanyol és la seva comunitat emblema, que és la Comunitat Valenciana. Per tant, una mica més d'humilitat i rigor quan vostè parla.

En tot cas, i tornant al tema que ens ocupa, les balances fiscals es van publicar per primer cop l'any 2005, sota un govern d'esquerres, del Partit Socialista de Catalunya, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa. No s'havia fet mai abans. Ens deia, ens explicava el senyor Aragonès l'origen de la reivindicació de les balances fiscals com a mínim al segle XIX, però, publicades i ensenyades, calculades sobre paper, no ho havíem tingut mai fins que van governar les esquerres catalanistes. Mai. En vint-i-tres anys d'autogovern del president Pujol, mai havíem tingut les balances fiscals. El primer cop que les vàrem tenir, hi insisteixo, el 2005.

I deixi'm afegir que es van fer amb tot el rigor que és necessari en aquests temes. Es van fer per un grup d'experts, un grup d'experts plural, de totes les sensibilitats, i es van utilitzar totes les metodologies: flux monetari, flux benefici, neutralitzades, no neutralitzades per l'efecte comptable del dèficit o del superàvit de l'Estat. Per tant, amb rigor, en obert, amb llums i taquígrafs.

I això que es va fer el 2005 es torna a fer el 2008 per part del Govern de Catalunya. I també, el juliol del 2008 –tampoc abans, tampoc quan forces catalanes eren decisives en el Govern de Madrid, no es va fer aleshores, però sí que es va fer amb un Govern socialista a Madrid–, el juliol del 2008 es van publicar per

primera vegada les balances fiscals per part del Govern de Madrid.

I el 2011 es va aprovar una moció que instava el Govern de l'Estat a fer-ho de forma periòdica, cada tres anys; una moció aprovada per Esquerra Republicana, Iniciativa, Partit Socialista de Catalunya i PSOE, no per altres grups de la cambra.

Aquestes exigències, les nostres pròpies, del nostre autogovern, d'anar publicant les balances fiscals periòdicament i també d'instar el Govern de Madrid a fer-ho, nosaltres consideràvem que eren suficients, que amb això ja n'hi havia prou, que instàvem el Govern de Madrid i ens ho autoexigíem aquí, a Catalunya, tal com ens va recomanar des del primer dia el president Tarradellas, que deia: «Abans d'exigir, primer auto-exigir.»

I per això no havíem considerat necessari –i li dic també, senyor Aragonès, que el Grup Parlamentari Socialista té els seus dubtes que sigui necessari– regular aquest tema per llei i a més a més lligar-ho al tràmit pressupostari, perquè, com vostè sap, les balances fiscals només es poden calcular d'exercicis liquidats, que en tot cas serà d'exercicis com a mínim dos anys anteriors al pressupost, que és un exercici polític i, sobretot, de l'any corrent.

Però aquests dubtes que el Grup Socialista li expressa queden superats pel que nosaltres considerem un trencament de la lògica institucional respecte a la publicació de les balances fiscals per part del Govern de Catalunya.

Vostès recordaran que en la Comissió d'Economia i Coneixement l'honorable conseller va venir en teoria a explicar per què no presentava el pressupost quan li tocava. I enmig d'aquella comissió va treure una xifra –no un paper, eh?, no un càlcul que poguéssim comprovar, amb totes les metodologies, amb tot el rigor; va treure una xifra– i va dir que eren les balances fiscals. Aquella xifra segurament li va anar molt bé al senyor Duran i Lleida durant la campanya electoral, però la conseqüència d'això és que van tornar el que era una reivindicació nacional i compartida en una estratègia electoral, i van trencar, hi insisteixo, una lògica institucional que no convenia en cap cas trencar. I, com aquesta lògica està trencada, nosaltres entenem que aleshores sí, segurament convé fixar-ho per llei; que la força que tenim en aquest Parlament és fixar la publicació de les balances fiscals per llei.

Nosaltres entrarem esmenes, senyor Aragonès, perquè es preservi aquest rigor tècnic de fer-ho amb totes les metodologies possibles, amb un grup d'experts plural, perquè és qui ho ha de fer; s'ha de preservar la independència del càlcul, perquè són dades que sempre poden ser mal utilitzades, i, per tant, és important sempre mantenir aquest rigor estricte. Però creiem, hi insisteixo, perquè aquesta lògica institucional, perquè aquesta reivindicació compartida ha quedat trencada, que serà convenient tramitar aquesta llei.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyors i senyores diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Boada.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, després del tipus d'intervenció que hi ha hagut pel grup i subgrup que ha presentat esmena a la totalitat, si em permeten, jo parafrasejaria una frase d'un president nord-americà que deia: «És l'economia, estúpids!», no?, deia. Jo els diria: «És la transparència, estúpids!», a l'hora que em planteja... (*Veus de fons.*) Bé, és una frase literal, que no té res a veure..., que ja he dit quin era l'autor, perquè veies-sin..., home, ho he explicat tot bé, no s'espantin, home! És normal, això. Jo parlava d'un president americà, i el senyor Cañas parlava de la Bíblia; no sé què és pit-jor, però, en tot cas, doncs, prefereixo jo fer aquesta esmena.

Els ho dic perquè precisament aquest és l'element clau pel qual nosaltres donarem suport a aquesta proposició de llei, a aquesta modificació, perquè parla únicament i exclusivament de transparència, parla únicament i exclusivament de balances fiscals. No parla res, no hauria de parlar –tot i que se n'ha parlat– del model de finançament, que és una altra cosa. El model de finançament és una cosa, ja en parlarem; ja en tenim un, un que ha funcionat, un que és el millor que hem tingut fins aquest moment en tota la història del país, que alguns creiem que encara és insuficient i que podem anar avançant. Però aquí no parlem de model de finançament. Esquerra Republicana vol només que hi hagi a la Llei de finances públiques de Catalunya un article nou que parli de les balances, que faci que cada a cada pressupost es presentin les balances de, evidentment, els dos anys anteriors, que és on ho podem fer. I per això crec que és l'element important.

Nosaltres, senyor Coto, també som autors intel·lectuals, i orgullosos –i orgullosos–, del Govern d'esqueres, i ho dic perquè és un element important, perquè nosaltres..., i la senyora Rocío Martínez-Sampere ho deia en aquests moments, però jo vull donar-li molta importància: el 2005 ja es va fer aquest estudi de les balances fiscals, i va ser el Govern d'esqueres, fent un grup de treball molt interdisciplinari i, a més a més, molt transversal. Permetin-me que els ho digui, per allò de la importància que té que no hagi estat només el Govern de torn que ho hagi fet a través dels seus tècnics, com diré després, sinó que la senyora Núria Bosch, el senyor Corona, el senyor Costas, la senyora Marta Espasa, el senyor Guillem López Casanovas, el senyor Eduard Rius, el senyor Joan Ramon Rovira, el senyor Ramon Tremosa, el senyor Xavier Sala i Martín, el senyor Joaquim Solé i Vilanova, la senyora Maite Vilalta, el senyor Matías Vives i el senyor Antoni Zabalza –transversalitat total, si vostès coneixen aquests noms– són els que varen decidir..., varen començar a estudiar, durant un any –durant un any–, varen començar a plantejar les balances el 2005, que varen presentar les dels anys anteriors, i el 2008 hi varen tornar. I ho

varen fer tenint en compte, primer, què era el concepte de balança fiscal; la metodologia..., que és la clau, la metodologia. Saben vostès que hi ha dues metodologies, que són la del flux del benefici i la del flux monetari, que són diferents, però són complementàries. I per això varen presentar els dos quadres utilitzant les dues metodologies. I en una deia un percentatge del PIB, una, inferior, i l'altra, superior. Però fins i tot varen fer dos quadres, subquadres, parlant de la seguretat social, que també això hi té una influència, perquè si ara la balança fiscal del 2009, 2010, 2011, amb la seguretat social i amb la gran quantitat d'aturats i la cotització que comporta això..., doncs, poder tindríem alguna diferència amb les balances fiscals.

Però això és transparència i una opció científica –científica–, que és el que necessitem. La política ja l'elaborarem nosaltres aquí en aquest Parlament, però necessitem una base científica per, a partir d'aquesta base, nosaltres prendre les decisions. Que llavors ja servirà per al model de finançament? Oi tant! Llavors ja posarem el percentatge? Oi tant! El posarem tots; el Govern de l'Estat també, perquè, com deia la senyora Rocío Martínez-Sampere, els socialistes també ho varen fer el 2008, de totes les comunitats autònomes, i els resultats eren semblants.

I res més, ja s'ha acabat, no estem parlant de res més. Només estem parlant d'això, i a mi em sembla, doncs, una bona notícia i em sembla que és una bona proposta que puguem fer això, perquè és el que...

El que no es pot fer, jo és el que no entenc –i potser..., no sé si m'ho podrà dir el representant de Convergència i Unió després–, és per què no ha continuat. Clar, l'acord era que cada tres anys es faria. El 2011 s'havien de fer des del 2006 fins al 2009. La pregunta és: per què no s'ha fet? I no em surtin amb les excuses que no tenen dades, perquè són dades ja tancades; sí, les dades tothom les té, dades tancades. Perquè, si les havien fet anteriorment, també es podien fer ara, no?

Bé. Per què no les han fet? Quines són les raons perquè aquest grup de treball i aquesta metodologia, que ja existien..., només el que s'havia de fer és aportar les xifres i fer els càlculs, que ja també estaven plantejats. Bé, més que res, perquè hi havia una estratègia política de Convergència i Unió que posava per davant de les necessitats del país. I així de clar. Era, com deia el senyor Aragonès també anteriorment, és una decisió d'estratègia. Vostès han posat una vegada més les seves necessitats electorals o electoralistes per davant del país, com ho fan sempre. Sovint s'emboquen en la bandera, però el que els interessa és el seu mateix partit, les ànsies de poder i poder governar aquest país. Ho dic perquè diguem les coses clares. O, si no, hauran d'explicar per què no feien aquest mateix grup de treball... Escolti, si volien canviar alguna persona, podien canviar-la sense cap mena de dubte, sense cap tipus de problema. Però era una actitud científica.

En canvi, vostès comencen a parlar del pacte fiscal, que neix i viu en l'ambigüitat, i ho hem vist aquest matí, que neix i viu en l'ambigüitat, i que l'ambició d'aquest pacte fiscal de Convergència i Unió és inversament proporcional a les necessitats de pactar amb el

Partit Popular. I aquesta és la realitat que ofereixen al país: interessos electoralistes, partidistes..., quan, evidentment, el que interessa és que hi hagi una dada científica clara per, després, poder negociar el model de finançament que nosaltres vulguem o això que en diuen vostès «pacte fiscal».

I, és clar, el senyor Mas-Colell..., llavors es veu claríssimament què és el que prefereixen. De cop i volta, com deia la senyora Martínez-Sampere, surten amb una xifra, ni un paper: 8,2 per cent, 16.000 milions. Perdoni, però d'on ho ha tret, això? Jo no dubto de la capacitat tècnica dels treballadors del Departament d'Economia, eh? No, no, jo no en dubto, ni de bon tros, perquè alguns també els conec. Però per què aquesta manera de treballar i d'enfocar un tema que és important, que és sensible? Per què fer-ho des d'un punt de vista exclusivament partidista i electoralista? Per què no continuar el grup de treball que hi havia i dir: «Senyors, aquestes són les xifres del 2006, 2007, 2008, 2009, i aquesta és la nostra balança fiscal?», i amb tota la metodologia que hi havia, amb els dos quadres dels dos mètodes, amb els dos mètodes, que només han de fer que anar a la pàgina web del Departament d'Economia i hi trobaran tot el document, i on els explicaran tots aquests processos. Jo crec que això és l'important, no?, poder-ho fer d'aquesta manera.

El mètode del Govern d'esquerres era un mètode transparent, era un mètode amb raó científica i era un mètode que et donava càrrega social, força social; important perquè ja ens estalviàvem tota la discussió que hem tingut aquest matí o ara. No si som nacionalistes o si no som nacionalistes, no, no: parlem de balances fiscals, i les balances fiscals les presenten tots els règims federals. Ja sé que és molt agosarat dir que Espanya és un sistema federal per part meua, no?, però, en tot cas, jo sí que hi voldria arribar, i em semblava que aquest nou model de finançament s'hi assemblava bastant. Per fer-ho, necessitem una eina tècnica, balances fiscals; no política, és tècnica. Política és qui s'hi nega a fer-la, però no pas que la puguem tenir, no?

Bé, i aquesta és la realitat; o sigui, quan teníem transparència i capacitat, el Govern de Convergència i Unió decideix no fer-ho i decideix treure un document exclusivament electoralista, exclusivament per al seu gust, partidista i que no afavoreix, evidentment, Catalunya.

Per cert, ara, aquella mítica xifra de 16.000 milions d'euros ja no existeix, ara vaig llegir l'altre dia –ho he llegit, eh?– que 12.000, i a més a més amb la meitat ja es conformen.

Però aquesta és una decisió conjunta? Aquesta és el que s'ha de fer a través de l'aprovació aquí al Parlament del pacte fiscal, del que consisteix? No, només manipular l'opinió pública segons les seves necessitats electorals, i això és el que estan fent des de Convergència i Unió. Per això és bona aquesta proposta d'Esquerra Republicana en aquest sentit, aquesta fórmula que planteja, no?

Nosaltres hi farem esmenes en el sentit de mantenir un grup de treball que sigui interdisciplinari, que sigui molt transversal, per tal de poder fer només un treball exclusivament tècnic, no?

I, és clar, després el senyor Coto criticava els pressupostos de la Generalitat del Govern d'esquerres, però, és clar, jo li demanaria també prudència, senyor Coto. Els pressupostos del País Valencià que governen vostès estan plens de deutes i de corrupció; els pressupostos de les Illes Balears que governaven vostès estan plens de deutes i de corrupció. Llavors, tranquil·litat a l'hora d'analitzar com portava a terme els pressupostos el Govern d'esquerres, perquè el Govern d'esquerres va acabar l'últim any amb un dèficit del 4,2, i el Govern al qual vostès donen suport aquí el 2011 va acabar amb un dèficit del 3,7, cinc dècimes menys! I vostès en són copartípics, d'aquest pressupost, del de 2011 i el de 2012, que vostès diuen que està dedicat a les persones. I vostès són els responsables, amb la reforma laboral que han aprovat, malgrat que una de les seves líders, la senyora Sáenz de Santamaría, digués al juny del 2010: «Lo que necesita España no es facilitar el despido o fomentar la salida, sino fomentar la contratación»... Molt bé, reforma laboral, que l'únic que fa és fomentar l'acomiadament, fomentar la sortida i no crear llocs d'ocupació; i vostè m'estava dient que ho feia per les persones, que el seu Govern era el govern de les persones. Unes quantes persones, sí, no li ho nego; alguns sectors socials, segur, no li ho nego; alguns sectors econòmics i financers, segur, no li ho nego. Però els treballadors i treballadores d'aquest país i les classes mitjanes, amb aquesta reforma laboral que vostès plantegen..., no servirà absolutament per a res, només servirà per crear menys ocupació, més dolor, més precarietat als joves...

La presidenta

Senyor diputat...

Joan Boada Masoliver

...i vostè, que forma part –sí, acabo de seguida– d'aquest grup de joves, hauria d'estar molt preocupat pel seu partit i per les propostes que fan, de precarització dels joves, que amb aquest tipus de contracte, doncs, seran tractats com a mà d'obra barata, com a mà d'obra esclava en alguns moments, gràcies a la seva capacitat.

Si això és fomentar l'economia productiva, si fomentar l'economia productiva és potenciar l'Eurovegas, com ha demostrat avui el Partit Popular, que també està d'acord amb Convergència i Unió a fomentar, a convertir Barcelona en el Macau d'Europa, allà vostès. Això no és economia productiva, això és anar contra els drets laborals, això és anar contra la dignitat de les persones i això, si em permeten, és anar contra la dignitat del país.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Strubell. *(José Antonio Coto Roquet demana per parlar.)* Senyor Coto.

José Antonio Coto Roquet

Per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

José Antonio Coto Roquet

Gràcies. Vostè, senyor Boada, ha dit: «És la transparència, estúpids!», i, miri, jo li que dic, efectivament, és la transparència, senyor que simpatitza amb règims de planificació econòmica anomenats «comunistes» per altres, entre ells, per mi.

Miri, vostè diu que el Partit Popular ho fa molt malament a les comunitats autònomes de València i Balears. Llavors, no s'ha preguntat per què els ciutadans els voten allà, i forma àmplia, cada quatre anys? Vostè està dient que els senyors de València i de Balears s'equivoquen? Està dient això? O potser és que només vostè respecta la democràcia quan guanya el seu partit...

La presidenta

Senyor Coto...

José Antonio Coto Roquet

...i quan guanyen els altres mai és democràtic?

I, ja, per últim, vostè diu que no governem per les persones. Doncs, miri, fa un moment el Govern d'Espanya acaba d'anunciar la dació en pagament per a les famílies més desafavorides amb tots els seus membres a l'atur. Digui'm si això és o no treballar per les persones.

Gràcies, senyora presidenta.

(Jordi Cañas Pérez demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Cañas. *(Adreçant-se a Antoni Strubell i Trueta.)*
Un moment.

Jordi Cañas Pérez

Sí, por alusiones, presidenta. Bueno, por no alusiones, pero bueno...

La presidenta

Trenta... Ha de ser per al·lusions.

Jordi Cañas Pérez

Sí, por alusiones –guión–, no alusiones. Yo no me siento aludido, señor Boada –no es como el señor Coto–, pero yo le diría: hubiera sido interesante que usted se hubiera hecho propia esa frase, se hubiera auto-calificado así, y le hubieran prestado un poco más de atención a la economía, porque probablemente no estaríamos en la situación en que estamos actualmente.

Gracias.

La presidenta

Ara sí que ja pot parlar, senyor Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Molt bé. Senyora presidenta, senyors consellers presents, el Subgrup de Solidaritat donarà suport –i votarà en contra de les esmenes a la totalitat presentades pel PP i Ciudadanos– a aquesta proposició de llei.

Creiem que és una mesura positiva presentar, dins de l'informe econòmic i financer que acompanya el Projecte de llei de pressupostos, un càlcul de les balances fiscals entre Catalunya i l'Estat del darrer exercici liquidat; això, en tot cas, i cal aclarir-ho, en el breu període de temps en què hi hagi balances fiscals entre Catalunya i l'Estat espanyol i no balances de pagaments entre països lliures i cooperatius, en un futur que esperem que arribi amb puntualitat.

El que més sorprèn, en tot cas, d'aquest debat és que hi pugui haver grups d'aquesta cambra que s'hi oposin; penso que seria difícil trobar casos de grups polítics dins de les cambres parlamentàries dels països democràtics i avançats que es poguessin oposar a una mesura així.

Aquest no és un debat estèril, aquest és un debat sobre qualitat democràtica. Cal demanar quin és el país, quin és el govern, quina és l'administració responsable del món que renuncia a saber com li van els comptes amb els veïns. Potser l'Estat espanyol no sap, i encara per llei, com té els comptes amb la Unió Europea? –tot i que de vegades preferiria, segurament no saber-ho. Si és així, com és que hi ha balances, doncs, que es poden publicitar i d'altres que són impublicables? Encara vivim en el tabú?

La diputada socialista, abans, molt correctament, ha dit que les balances fiscals no ho expliquen tot. I és cert, però, Déu n'hi do!, les coses que expliquen: expliquen moltes coses. Hem de tenir ben present tot el que significa l'opacitat en el món de les finances. És el que ens ha portat a la crisi que patim actualment. L'opacitat ha obrat magníficament a favor dels especuladors i dels corruptes. Més transparència en les finances internacionals és el que hauria permès de fer front a les dinàmiques que han portat a l'actual crisi i a la desautorització d'alguns dels seus instigadors, inclús per impedir la seva promoció, com ha passat en no pocs casos darrerament.

Per això crida l'atenció que partits d'aquesta cambra es puguin oposar a la publicitació de les balances entre Catalunya i Espanya. Intriga pensar què hauria dit en un moment com l'actual un home vital a les finances d'aquest país, país nostre, com fou en Ramon Trias Fargas; va ser dels primers a parlar de fiscalitat comparativa en ple franquisme, i això ja li va costar la càtedra, fer-ho l'any 62. L'any 85 va publicar *Narració d'una asfíxia premeditada*, en què descartava del tot la viabilitat del pacte fiscal semblant al basc. I poc temps després va fer pública la seva opinió, segons la qual aquesta asfíxia portaria els catalans a desitjar la creació d'un estat propi algun dia. Ell parlava de «premeditada», i avui els hereus d'aquesta premeditació se-

gueixen, *dale que dale*, dins el món de l'opacitat i la negació dels drets dels ciutadans a la més bàsica de les informacions; una cosa tan greu com això –mira si és premeditat– forma part d'altres conductes polítiques que porten a tractar el poble català com si no fos madur, perquè fer-ho porta rèdits, és evident.

Poques vegades com aquesta ha quedat tant retratada la hipocresia de grups polítics que, essent representants d'un país, li neguen el dret més bàsic, com és el d'informar-se. Estàvem acostumats que els senyors del PP i de Ciudadanos ens neguessin el dret a decidir, el dret a gaudir d'un idioma i una cultura en condicions de competir, el dret de comptar amb la plenitud d'un estatut que aquesta cambra ha votat. Però ja ultrapassa tots els registres que a un poble se li negui saber quant rep i quant paga i calcular-ne la diferència, una diferència que en el nostre cas, curiosament, dona un dèficit de 20.000 milions de pessetes, i, a sobre, sense compensació d'ordinalitat i ni competitivitat en molts casos. No resulta una mica sòrdid? Això sí que és una mica «bananer» i no coses que en aquesta cambra s'han descrit com a «bananeres» en casos passats.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Té la paraula l'ihlustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller..., ihlustres diputats i diputades, celebro la presentació d'aquesta proposició de llei. Hi donaré suport. Felicitar el ponent, especialment, el senyor Aragonès, en la seva primera intervenció, quant a la seva primera intervenció. Penso que els ciutadans tenen dret a saber on van a parar els seus impostos i més en el cas de Catalunya, quan els nostres impostos, molts d'ells, no tenen contrapartida. I, en la línia del que ha exposat el senyor Boada, hi donaré suport també pel fet de la transparència, a la qual ell feia referència.

El que es pretén amb aquesta proposició és informar els ciutadans del cost fiscal que té per a Catalunya formar part de l'Estat espanyol. Hi haurà molts ciutadans de Catalunya, possiblement, ciutadans inclús que donen suport a partits de dependència estatal, que veuran que aquest cost fiscal és massa elevat. En aquest sentit, doncs, crec que no es pot negar la informació als ciutadans perquè això els ajudarà a posicionar-se.

Dit això, també valoro d'aquesta proposició el fet que no ens diu com hem d'utilitzar els recursos. Per tant, en aquest sentit, el que ens evitem és el clàssic debat ideològic entre dretes i esquerres. I això pot ajudar que hi hagi un suport més ampli.

Dir, com a suggeriment, si m'ho permeten, que potser es podria homogeneïtzar la metodologia, com molt bé ha dit la diputada Martínez-Sampere Rodrigo –i totes les metodologies, perquè penso que, si no, ens estaríem fent trampes a nosaltres mateixos–, i d'aquesta manera aplicar-la a les balances fiscals existents i així

tindríem una sèrie temporal actualitzada –potser podria ser des de l'any 1986.

Hi ha fet referència el ponent..., a l'hora de presentar els pressupostos seria bo que es fes una previsió del dèficit fiscal en curs, de l'any en curs, i, sobretot, que es faci una difusió ben entenedora per al públic en general, perquè crec que és una informació molt valuosa.

Si m'ho permeten, lamentar la intervenció, defensant la seva esmena, que ha fet el Partit Popular, amb les contínues al·lusions al tripartit. Em semblen unes al·lusions, senyor Coto, gairebé infantils, i crec que posen de manifest la seva manca d'arguments per defensar d'una forma contundent i consolidada o sòlida la seva posició. I li ho dic amb tot el respecte que em mereix, perquè penso que vostè té més recursos dialèctics per defensar una posició, del seu grup en aquest cas, referent a aquesta qüestió, no?

Ha parlat que informar és buscar l'enfrontament. A mi em fa l'efecte que en una societat que estem intentant construir, de la informació, del coneixement, la desinformació dels ciutadans l'únic que pretén és seguir-los manipulant. I, en aquest cas, crec que han intentat rebaixar el nivell intel·lectual del nostre debat polític. I darrerament, ja, sistemàticament, vostès intenten, amb la seva fòbia cap a tot el que és la realitat històrica, cultural i lingüística de Catalunya..., un intent sistemàtic de folkloritzar-nos i regionalitzar-nos.

Bé. Dit això, celebrar que hi hagi un acord en aquesta proposició de llei –i acabo, presidenta– entre Convergència i Unió, Esquerra Republicana i espero que també altres partits de la cambra. Jo hi donaré suport. I tant de bo, doncs, que aquests acords siguin més freqüents, perquè saben que sóc dels que defensa que cal una majoria catalanista en aquesta cambra.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la ihlustre senyora Maria Senserrich.

Maria Senserrich i Guitart

Molt honorable presidenta... Honorable conseller, diputats, diputades, donar també la benvinguda al secretari d'Economia, el senyor Albert Carreras, que ens acompanya avui aquí, a l'hemicicle.

Bé. Avui portem a consideració del Ple el debat de la totalitat de la Proposició de llei de la publicació de les balances fiscals, però per poder parlar del tema cal que tinguem molt clar què és la balança fiscal i com es calcula aquesta. Balança fiscal és la diferència entre els diners que Catalunya paga a l'Administració central i els diners que l'Administració central gasta a Catalunya; és a dir, la diferència entre despeses i ingressos. Vist així, sembla senzill, però per fer-ho ens calen una sèrie de dades, que moltes d'elles depenen del Govern de Madrid; entre elles: la liquidació del pressupost estatal, en concret el que fa referència a despesa territorialitzada; segon, la liquidació del model de finançament, i, tercer, la liquidació de la Seguretat Social.

Com vostès saben, aquestes dades se'ns faciliten des d'Intervenció General de l'Estat i des de l'Administració de la Seguretat Social, i aquestes no són d'un any per a l'altre. Per tant, aquest any podríem dir que està en disposició de tenir les balances fiscals de 2009, com ja el conseller va anomenar en comissió.

També s'ha parlat molt de la metodologia utilitzada per fer aquest càlcul, però entenem que no és motiu de discussió avui aquí. A més, el 2005, com ja han dit altres diputats que m'han precedit, un grup d'experts va establir les diferents conclusions sobre la metodologia a utilitzar per fer el càlcul de les balances fiscals. I l'actual Govern de Convergència i Unió és el que està fent; està seguint la metodologia que es va establir.

I per contestar-li al diputat Boada, dir-li que..., bé, no és que no s'estiguin calculant; s'estan calculant i sabem que ara les tenen el grup d'experts, que vostè ha anomenat, perquè les revisin i en breu les puguem publicar. Per tant, no és que les vulguem amagar, sinó que hi estem treballant.

Però la gran qüestió és per què tenim dèficit. Doncs, és per dues dades; queda molt clar, no? Amb el que he dit anteriorment de com es calcula la balança fiscal, necessitem saber ingressos i despesa. Catalunya aporta el 19,25 per cent d'ingressos i rep el 14,40 per cent de despesa; la diferència es deu, doncs, a decisions de l'Estat que no ens afavoreixen. A més, sabem que Catalunya, del total de l'Estat espanyol, suposa el 16 per cent de la població, i el PIB català és del 18,6 per cent de l'Estat. Es veu clarament quin és l'origen del dèficit fiscal: clarament hi ha un tractament injust; un tractament injust que s'ha donat històricament, tal com es va demostrar amb les dades publicades referents a l'any 2005, amb un dèficit fiscal del 8,3 per cent.

I, com tots saben, des de l'any 2005 han canviat moltes coses a aquest país: hi ha hagut un canvi a l'entorn econòmic, d'estar en creixement a una greu crisi; un canvi en el model de finançament, i, fins i tot, el Barça ha guanyat tres Champions. Però tot no canvia, el dèficit fiscal segueix igual. El dèficit fiscal del 2009, amb les dades preliminars que ens va anunciar el passat 26 d'octubre l'honorable conseller Andreu Mas-Colell, és del 8,6 per cent; 2005, 8,3 per cent i després de tots aquests canvis que hi ha hagut el dèficit fiscal segueix inamovible al 8,4 per cent.

Però, per entendre'ns millor, en percentatges no queda molt clar, no?, diguem-ho amb euros. La magnitud de la tragèdia es xifra en 16.500 milions d'euros o, el que és el mateix, 2.200 euros per a cada un de vostès, i de tots els catalans que hi ha a Catalunya, cada any. I fins i tot els faig una recomanació: visitin la pàgina web de Convergència i Unió i podran veure com tenim un càlcul, des de l'1 de gener del 2011, on segon a segon es va actualitzant i a dia d'avui ja està en 18.900 milions d'euros.

Tinguem clar que ser solidari no justifica que el dèficit fiscal sigui d'aquesta magnitud. I per això una de les raons d'aquesta situació és el model de finançament. Parlem clar. Hi ha un principi bàsic, que és el principi d'ordinalitat, que s'està incomplint amb total impunitat. Actualment, amb xifres a la mà del model de fi-

nançament del 2009, Catalunya és la tercera en el rànquing de capacitat fiscal i passa a la vuitena posició en recursos rebuts.

Perquè ho entenguem tots i quedi ben clar: després de ser solidaris som més pobres que aquells que reben la nostra solidaritat. Ho han entès bé, eh?, després de ser solidaris som més pobres que aquells que reben la nostra solidaritat. Això és insostenible. Clarament, continua sent un tractament injust. No es pot anar sempre en una sola direcció, on uns sempre hi surten guanyant i altres sempre hi surten perdent.

S'ha de ser solidari? Sí, però això no ens ha de fer més pobres. Cal que els recordi que un de cada cinc catalans viu per sota del llindar de la pobresa? —un de cada cinc—, un de cada cinc, senyor Boada. Des del Grup de Convergència i Unió no entenem com altres grups d'aquesta cambra, coneixedors d'aquestes xifres i de la situació que pateix Catalunya, vulguin negar l'evidència.

I no només el model de finançament, sinó que hi ha una altra raó que provoca aquest dèficit, i és la manera en què l'Estat espanyol inverteix els diners aquí, a Catalunya, al nostre territori. D'exemples, en tenim molts, de greuges comparatius, però n'anomenaré dos: l'accés al port de Barcelona i l'altre, el malaurat i esperat desdoblament de la nacional II per terres gironines. I esperem que no passi el mateix amb el corredor ferroviari del Mediterrani.

Volem transparència? Sí, però volem justícia. Des de Convergència i Unió sabem que cal un canvi de model. És per això que és tan important el pacte fiscal per a Catalunya. Ja des dels treballs de la Comissió del pacte fiscal des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió vam presentar la nostra proposta que es basa en quatre punts: primer, model bilateral amb relacions a l'Estat espanyol; segon, tal com estableix l'Estatut, es reclama la gestió, recaptació, liquidació i inspecció dels tributs estatals cedits totalment a la Generalitat, que correspon a l'Agència Tributària de Catalunya; tercer, la Llei del pacte fiscal, conformada pels tres grans capítols —el capítol fiscal, el financer i la coordinació bilateral—, i quart, la quota de retorn, la possible contribució a la solidaritat. Ningú ho discuteix, el que discutim és el topall i el límit. El president ja ho ha dit, a més a més, remarcant avui amb les preguntes que se li han fet: en el tema del pacte fiscal no hi ha canvis, continuem treballant. Sabem quin és el camí, ara ens cal emprendre'l quants més millor, sense partidismes, amb intel·ligència i pensant en Catalunya.

I, bé, només, aprofitar el punt d'intervenció per replicar alguna de les coses que s'han dit avui. Senyor Coto, vostè ha dit que el tema de la transparència sí. Bé..., si estan d'acord que hi hagi transparència, no tingui en compte qui presenta la proposició de llei, sinó l'objectiu d'aquesta, que és transparència. Potser cal recordar que la Unió Europea publica els fluxos fiscals entre països. Això ho sabia? Això és una realitat.

Balança comercial. El senyor Aragonès ho ha defensat molt bé, però nosaltres no estem en contra que es publiqui la balança comercial. Ho hem dit mai? Que es

publiqui. Hi ha institucions que ho publiquen, no hi tenim res en contra. Ara, no podem barrejar pomes amb peres. Això està clar.

A més, senyor Cañas, vostè ha dit que plantejaren demanar que es publiquin les balances fiscals interprovincials i intercomarcals. Bé. D'això, al meu poble es coneix com a tècnica del calamar: tireu-me tinta, despistem el personal i no sabem què passa. Bé. Centrem-nos en el que és el tema –centrem-nos en el tema–, senyor Cañas. *(Remor de veus.)*

A la senyora Rocío Martínez-Sampere, només recordar –és un aclariment, només, eh?– que hi ha una moció presentada al Congrés dels Diputats, a Madrid, on el Govern socialista es comprometia a publicar les balances fiscals el novembre del 2011. No ho va complir.

En conclusió, creiem necessari aquest exercici de transparència per fer que la publicació de les balances fiscals passi de ser una cosa extraordinària a un fet totalment normalitzat.

Creiem que les dades són objectives i que per si soles parlen. I això ens ha de dur a reflexionar sobre si es pot continuar escanyant «la gallina dels ous d'or».

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Passem a la votació conjunta de les esmenes a la totalitat, presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i el Subgrup Parlamentari Ciutadans.

Senyores diputades, votació conjunta, senyores diputades i senyors diputats.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 21 vots a favor i 105 en contra.

Per tant, aquesta iniciativa legislativa continua la seva tramitació.

Interpel·lació

al Govern sobre la situació del sector públic de la Generalitat (tram. 300-00126/09)

Continuem ara amb les interpel·lacions, i comencem, com hem quedat abans, amb el punt 10: interpel·lació al Govern sobre la situació del sector públic de la Generalitat. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Annabel Marcos. *(Remor de veus.)*

Senyores diputades, si us plau..., senyors diputats...

(Pausa.)

Senyora Marcos, ja pot començar.

Annabel Marcos i Vilar

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable vicepresidenta del Govern, senyores i senyors diputats, l'evolució de les finances públiques de la majoria dels països del nostre entorn reflecteixen amb cruïda l'impacte de la crisi econòmica. A Catalunya els pressupostos de la Generalitat per a l'any 2012, recentment aprovats, continuen en la línia de buscar l'equilibri necessari, d'una part, per una severa reducció dels ingressos derivats de l'activitat econòmica malmesa i l'increment dels costos associats en l'endeutament, i, per altra part, el capteniment per mantenir uns nivells dels serveis públics adequats i suficients que demanda la ciutadania.

En els pressupostos de la Generalitat s'aixoplugen un nombre elevat d'ens, organismes i empreses de la mateixa Generalitat, en els quals la Generalitat hi té una posició majoritària, o bé que per la seva dependència econòmica de les administracions públiques, la Intervenció General de l'Administració de l'Estat i el Banc d'Espanya, han qualificat en termes de SEC, Sistema Europeu de Comptes, d'acord amb les directrius i criteris fixats per la Unió Europea.

En aquest escenari resulta imprescindible revisar si estem fent tot el possible, tant a nivell conjuntural com estructural, per millorar la nostra situació. I resulta imprescindible fer-nos un seguit ordenat de preguntes que precisin trobar la resposta adequada en forma d'activitat del nostre Govern. Un 57,8 per cent, més de la meitat dels 33.530 milions d'euros de la despesa dels capítols I a VIII del 2012 són gestionats pel que anomenen «sector públic instrumental». Certament, una bona part correspon a la despesa sanitària gestionada pel CatSalut i l'ICS, però serveixi aquesta data percentual per indicar la importància d'un sector que, d'acord amb la Llei de pressupostos, conformen 228 entitats.

Més enllà de l'elevat nombre d'organismes, fets sobre el qual aquest Parlament ja s'ha pronunciat, vull fer notar la diversitat de naturaleses jurídiques que tenim, i plantejem, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, a la vicepresidenta alguna de les següents preguntes: són les que han de ser en un moment com l'actual? Té sentit mantenir entitats autònomes de naturalesa comercial, industrial o financera? Té sentit que l'ICASS es configuri com una entitat gestora de la Seguretat Social?

En un ordre de diferents coses, aquests darrers anys hem tingut l'ocasió de veure aquí i arreu, i a tot arreu, exemples del mal ús de recursos en entitats sostingudes amb fons públics, especialment pel que fa a retribucions de directius, que porten a pensar als nostres conciutadans, i a nosaltres mateixos, fins a quin punt aquests organismes no han estat una oportunitat per defugir controls que tota administració té en la seva activitat ordinària. I això em porta, necessàriament, a fer noves preguntes: fins a quin punt queda justificada la personificació d'una determinada activitat pròpia de l'Administració pública en forma d'entitat autònoma administrativa o consorci? L'actuació d'aquestes entitats, empreses, fundacions, es corres-

pon amb criteris d'interès públic que van presidir la seva creació?

Voldria destacar algunes dades rellevants. L'any 2003 el nombre d'entitats majoritàries del sector públic de la Generalitat era de 208; en canvi, l'any 2004 passen a ser 216, i a 31 de gener de 2010 ja era un nombre de 245, sense computar, en cap cas, les entitats de capital risc i entitats participades per aquestes, els governs territorials de salut, ni els consorcis urbanístics.

Així, doncs, el nombre total d'entitats participades per la Generalitat, a data de 31 de gener de 2010, era de 661 entitats. Del Govern tripartit només ens consta un tímid intent de racionalitzar i simplificar el Govern organitzatiu del sector públic, mitjançant l'Acord de govern de 23 de setembre de 2008. Amb aquest acord no es podien crear organismes que es podien identificar com a entitats autònomes de caràcter comercial, industrial o financer, o entitats gestores de la seguretat social, i es limitava la tipologia d'entitats instrumentals a les entitats autònomes administratives, les entitats de dret públic sotmeses a dret privat, les societats mercantils, els consorcis i les fundacions. I ens hem de preguntar, podem considerar-ho com a model definitiu? Amb aquest acord queda tot dit i fet?

El Grup Parlamentari del Partit Popular a Catalunya també ha demanat, en diverses ocasions, la racionalització i la simplificació del sector públic de la Generalitat de Catalunya. En aquest sentit, ha presentat al Parlament dues proposicions de llei sobre la seva regulació: en primer lloc, la Proposició de llei de modificació de l'article 4 del Decret legislatiu 3/2002, de 24 de desembre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya, i de modificació de l'article 1 del Decret legislatiu 2/2002, de 24 de desembre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei 4/1985, de 29 de març, de l'Estatut de l'empresa pública catalana, i, d'altra banda, la Proposició de llei de simplificació i racionalització de l'Administració pública de la Generalitat, en especial de les agències. Són dues proposicions de llei, a hores d'ara en tràmit, que, més enllà dels punts de trobada o de disconformitat amb el mateix Grup Parlamentari del Partit Popular, el grup parlamentari, ens porten a admetre que resulta del tot oportú introduir en l'agenda política més immediata la revisió del model del sector públic català.

Per concloure la meua interpellació em referiré al recent acord de 17 de gener del Consejo de Política Fiscal y Financiera, aprovat amb l'abstenció del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i amb el suport de l'Estat i de les comunitats autònomes on governa el Partit Popular; un nou acord de racionalització i reordenació del sector públic autonòmic que entra en la definició de les polítiques i fa una sol·licitud d'informació tan exhaustiva que s'entreveu un clar propòsit de control estatal.

Des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió voldríem conèixer quin és el capteniment del Govern de Catalunya amb relació a l'orientació general d'aquest acord.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Permeti'm que saludi la senyora Alemany, que es troba en el públic, així com la secretària general de Funció Pública i el secretari general d'Economia.

Il·lustríssima diputada, vostè em feia una interpellació amb una sèrie de plantejaments que toquen el moll de l'os del problema. Jo, el primer que voldria fer-li és confirmar-li que efectivament el model de sector públic de les nostres administracions es troba en una fase d'anàlisi, es troba en una fase de redisseny, redisseny necessari, per altra banda, com a conseqüència de l'evolució social, com a conseqüència també dels mercats, de les finances públiques i també de l'economia en general.

Aquesta és una interpellació segurament molt feixuga; intentarem fer la màxima pedagogia possible, no? Per tant, el primer que li voldria dir és que el Govern el que vol que caracteritzi el sector públic ho hauríem de resumir en quatre conceptes clau.

Primer concepte. Hem d'evitar, per damunt de tot, que hi hagin organismes que dupliquin funcions. I quan es tracta a més a més de funcions administratives d'aquestes se n'han de mantenir exclusivament aquelles que demostrin que són molt més eficients que una gestió departamental directa. Per tant, primer de tot, evitar organismes que dupliquin funcions.

El Govern aposta, per altra banda, per un sector públic empresarial que sigui viable i que en cap cas exerceixi aquells serveis que el mercat pot donar de forma competitiva. Volem també un sector públic auster. Aquesta és una premissa de totes polítiques del Govern; aquesta és no únicament una necessitat, que també, sinó que és un principi. I, per tant, un sector públic auster en l'ús dels recursos públics, perfectament alineat amb els objectius del Govern, amb un marge suficient de maniobra per operar amb força eficiència, però sobretot transparent en la seva gestió i puntual en el rendiment de comptes. I és en aquest sentit que cal que els consells d'administració esdevinguin els veritables òrgans de direcció de les entitats, reduint en aquest sentit el nombre de consellers per fer-los molt més operatius i per fer-los més responsables.

Vostè em pregunta si el model d'entitats que tenim en aquest moment són els que han de ser. Doncs, miri, sincerament li diria que no, que no del tot. I, per tant, en aquesta línia estem treballant. L'actual model del sector públic que existeix a Catalunya està bàsicament regulat pel text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya, pel text refós de l'Estatut de l'empresa pública catalana i també per altra normativa sectorial.

Aquest és un model excessivament fragmentat. Hi ha un nombre excessiu de tipus d'organismes; per exemple, organismes autònoms administratius, entitats au-

tònoms de caràcter comercial, industrial o financer, entitats de dret públic sotmeses a dret privat, entitats gestores de la seguretat social, i altres ens atípics. A més, cal afegir-hi aquí, com vostè sap, els consorcis, les societats mercantils i també les fundacions.

Per tant, és un model amb una clara manca de definició, pel que fa al seu àmbit d'actuació, de cada un dels organismes que té previstos. Per tant, hem d'avançar i s'ha de pensar en un model de sector públic que simplifiqui, que racionalitzi el model actual partint sobre la base d'aquesta regulació. Ha de ser una regulació completa, és a dir que abasti tot el conjunt de les entitats instrumentals. Ha de ser una regulació que delimiti clarament les diferències existents entre els diferents tipus d'entitats i el seu àmbit d'actuació. Ha de preveure, també, aquesta regulació, les relacions entre el departament i l'entitat adscrita, i això vol dir delimitar molt clarament les responsabilitats de l'entitat, fixar també molt clarament els objectius i resultats que aquesta entitat ha d'obtenir, i establir els mecanismes de control i avaluació.

I aquesta regulació també ha de reduir els tipus d'organismes públics als que es considerin estrictament necessaris. I ha d'establir també criteris clars que limitin i condicionin la seva creació o la seva configuració. I també, sobretot, ha de flexibilitzar aspectes com són la seva creació, com són la seva modificació o com són també la seva supressió. Per tant, com pot veure, es tracta de regular el conjunt del sector públic tenint en compte la consistència interna del model i la congruència amb les condicions de l'entorn que volem potenciar.

L'anterior Govern, vostè em preguntava què és el que havia fet, fins a on s'havia avançat. És cert que l'anterior Govern tripartit, amb un acord de 23 de setembre del 2008, va aprovar determinats criteris per a la creació i modificació d'entitats en el sector públic; criteris que, per altra banda, també cal posar-ho de manifest, el Govern tripartit es va saltar quan li va convenir.

Però admeto –ho admeto– que aquell va ser un primer pas en ordre de racionalitzar un procés expansionista del sector públic i que ha estat útil a l'hora de reflexionar els beneficis a l'hora de crear una entitat abans que el Govern en prengués la decisió.

Ara, però, què cal fer? Doncs, cal revisar, revisar per facilitar els processos de fusions, d'integracions, de supressions que tenim en curs.

En data 5 de maig de 2010, un grup d'experts de l'Administració va elaborar un estudi sobre el sector públic de la Generalitat de Catalunya on es feien una sèrie de propostes. Dintre d'aquestes propostes s'indicava que el nombre d'entitats instrumentals a suprimir, fusionar o integrar era de cent quatre; les afectades per canvis de figura jurídica serien vint-i-tres, i per canvi de funcions assignades, cent set.

D'aquelles cent quatre esmentades, catorze ja estaven en un procés de supressió, dissolució o desvinculació, amb la qual cosa el nombre d'entitats que l'estudi preveia suprimir era de noranta. Mitjançant decrets i acords de govern es va aprovar també en època del

Govern tripartit un pla de racionalització del sector públic de la Generalitat que recollia i analitzava els criteris continguts en aquest estudi, encara que reduïa notòriament el nombre d'entitats afectades: l'estudi ho xifrava en noranta i aquest acord de govern ho xifrava en quaranta-quatre entitats a suprimir. La realitat quina és? Doncs, que a 31 de desembre del 2010 se n'havien extingit nou. Per tant, de les paraules als fets: noranta entitats, quaranta-quatre que es decideixen suprimir i finalment se'n suprimeixen nou.

Vostè també em preguntava per les proposicions de llei presentades pel Partit Popular. Jo li he de dir que aquestes no van en la línia del que el Govern vol. En primer lloc, perquè no simplifiquen el model organitzatiu, creen una sèrie de..., un nou tipus d'organisme, que són les agències, i, per tant, tampoc en aquest sentit van en la línia de l'empresa pública empresarial que defensa el Govern de la Generalitat.

Per altra banda, i pel que fa al Govern de l'Estat, vostè sap que el passat 17 de gener el Consell de Política Fiscal i Financera va aprovar –això sí, amb l'abstenció de Convergència i Unió– una racionalització i una reordenació del sector públic autonòmic. Aquell acord entra en la definició de les polítiques i fa una sol·licitud d'informació excessiva, molt més exhaustiva que abans, en una direcció que entenem, des del Govern de la Generalitat, intencionada de control estatal.

Li he de dir que amb aquesta abstenció el Govern de Catalunya, amb aquesta abstenció en la votació d'aquest acord, reflecteix, en primer lloc, la nostra oposició al que considerem una intromissió en les competències d'autoorganització que consagra el nostre Estatut d'autonomia, i, en segon lloc, perquè tampoc estem d'acord amb algunes de les tesis que s'hi fan constar. En paraules del mateix ministre es deia: «Cal posar el sector públic en dret administratiu.» I això és radicalment oposat el model pel qual aposta la Generalitat, que és un model del sector públic empresarial.

També és preocupant l'obsessió del Govern de l'Estat per eliminar duplicitats sense tenir en compte quina és la distribució competencial de cada Administració. El Govern de l'Estat té un exemple de racionalització no usurpant les competències que no li corresponen. I, en tot cas, jo també li recordaria que, en cas de no voler seguir amb una duplicació de competències i sobretot amb una duplicació d'institucions, el que hauria de recordar el Govern de l'Estat és que la Generalitat és l'Estat a Catalunya i en aquest sentit també podria fer un bon estalvi.

Deixo aquí les primeres anotacions del que vostè m'ha preguntat, amb la voluntat que en el torn de rèplica li pugui respondre o li pugui aclarir aquelles qüestions que vostè consideri d'interès.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la il·lustre senyora Anna-Maria Marcos.

Annabel Marcos i Vilar

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable vicepresidenta, després de sentir la seva intervenció, he de concloure que hi ha bons fonaments per tal que el Govern abordi de manera ràpida i decidida una revisió en profunditat de l'ordenació i la regulació del sector públic, que actualitzi una legislació que ha estat modificada parcialment al llarg dels anys, però que en bona part encara respon als escenaris, interessos i prioritats del legislador als anys vuitanta.

En aquests trenta anys, massa coses han passat, i és per això que penso que el Parlament rebrà amb gran interès les proposicions de llei que el Govern impulsi per tal de facilitar l'eficàcia i l'eficiència d'un sector públic instrumental que ha de continuar sent una peça fonamental en els mecanismes que té el Govern per implantar les seves polítiques i per prestar els serveis públics que demana la ciutadania.

Tant de bo aquests canvis estructurals que el país necessita puguin tractar-se amb promptitud en seu parlamentària i aconseguir les màximes complicitats amb tots els grups polítics de la cambra.

Tanmateix, la urgència de la situació fa que resulti del tot necessari actuar, ni que sigui amb les limitacions i els condicionants d'una legislació que realment no ajuda. Així sembla que ho devia entendre el Consejo de Política Fiscal y Financiera, quan en l'acord de 22 de març del 2010 va aconseguir diversos compromisos dels governs de les comunitats autònomes en l'esforç en la consolidació fiscal i l'austeritat en la despesa, així com el compliment dels objectius d'estabilitat.

S'ha referit en la seva intervenció, senyora honorable vicepresidenta, a l'estudi de maig de 2010 d'un grup d'experts interns de l'Administració, també s'ha referit als acords de govern d'1 i de 29 de juny de 2010, i al Decret llei 4/2010, un conjunt de fets i actuacions amb què el Govern tripartit donava resposta al compromís expressat en el Consejo de Política Fiscal y Financiera i a les seves pròpies inquietuds.

En resum, ens ha parlat d'un estudi que arribava a proposar l'extinció de fins a nou-cents ens, organismes o empreses, propostes que el Govern tripartit va filtrar fins a concretar-les en les disposicions ja esmentades, reduint-ne significativament el nombre final; unes decisions que van arribar al final de la legislatura, sense que en la majoria de casos es materialitzessin: nou entitats extingides de les seixanta-quatre que s'havien de suprimir, desvincular-se, integrar-se o fusionar-se. Les xifres parlen per si soles.

I això em fa tornar a Madrid, als nous compromisos exigits pel Consejo de Política Fiscal y Financiera de 19 de gener. En el seu punt tercer exigeix a cada comunitat autònoma que l'execució dels plans presentats per al 2010 s'hagin de complir durant l'any 2012.

Dit això, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, li volem fer la següent pregunta: quin és el capteniment del Govern actual de Convergència i Unió en aquest sentit? Està donant continuïtat o no a les decisions preses pel Govern anterior? I, sense haver de mirar a Madrid, de quina manera impulsa el Govern la

reducció d'entitats que de forma molt definida l'article 59 de la Llei 7/2011, de mesures fiscals i financeres, aprovada el mes de juliol passat, li encomanava? En concret, s'imposa al Govern dur a terme en una primera fase una reducció del 10 per cent de les entitats existents en començar l'any, i en fases subsegüents del procés de racionalització, arribar a una reducció que comporti, com a mínim, el 25 per cent menys d'entitats existents a l'inici del 2011.

Finalment, cal preguntar-se quin ha estat el capteniment del Govern amb relació al conjunt d'entitats que conformen en aquest ampli mosaic del sector públic instrumental durant els primers mesos de Govern i què podem esperar d'aquí al final de la novena legislatura.

Moltes gràcies, senyora presidenta, molt honorable president, conseller, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Sí, gràcies, presidenta. Sí, senyora diputada, intentaré breument poder-li fer esment. Miri, nosaltres vam agafar com a base l'acord..., aquest estudi previ que es va fer, de l'anterior Govern tripartit, i també vam agafar com a base aquella voluntat de racionalitzar el sector públic, voluntat que en el cas del Govern tripartit va quedar en paraules, i que el Govern de la Generalitat, doncs, ha dut a terme, i ho ha fet amb rigor i ho ha fet, a més a més, comproment-se a fer aquesta racionalització en dos anys.

Aquest primer any s'ha fet un 10 per cent de la supressió i revisió de les empreses públiques i l'any vinent hi ha la resta, que serà entre un 10 o un 15 per cent. Tot i que també és cert que hi han empreses del sector públic de l'àmbit de la recerca, de l'àmbit de la salut i de l'àmbit de territori que encara estan fent una revisió per veure fins a quin grau és possible fer aquesta racionalització.

I, en aquest sentit, el Govern va crear un consell per a l'impuls i l'ordenació de la reforma de l'Administració. I ho va fer perquè és molt necessari tenir una actuació molt coordinada entre els diferents departaments de l'Administració i el seu sector públic, per tal que amb els requisits d'eficàcia i d'eficiència de les polítiques del Govern de la Generalitat es pogués tirar endavant.

Per tant, aquest consell per a l'impuls i l'ordenació de la reforma de l'Administració té dos grans àmbits d'actuació: un és l'àmbit de l'ocupació pública i l'altre és l'àmbit del sector públic. I és en aquest sentit que treballlem amb aquest esforç de reordenació i amb aquest esforç, que també s'ha vist, en les diferents lleis òmnibus que hem aprovat en aquest Parlament i que en són un bon exemple.

Fruit d'aquesta revisió, amb cada una de les conselleries i les actuacions de racionalització i simplificació, les previstes pel Govern tripartit i no executades i les

que hem executat, li puc fer un dibuix de en quina situació ens trobem avui en dia.

En el seu conjunt, durant l'any 2011, s'han impulsat cinquanta-vuit processos que tenen per objectiu la supressió, la dissolució, la desvinculació o l'alineació d'un nombre equivalent d'ens, organismes o empreses. D'aquests processos, vint-i-tres ja han acabat, van acabar abans del 31 de desembre del 2011, d'acord amb aquell compromís que vam adquirir com a Govern, aquí, en seu parlamentària de reducció del 10 per cent d'entitats existents a primer de gener del 2011.

Entre els objectius que s'ha fixat el Govern per al 2012, vull destacar, com li deia, pel seu valor social i estratègic, les actuacions específiques que es faran en els àmbits de la salut i de la recerca, que seran prou importants. I estic plenament convençuda, doncs, que aquestes xifres i aquest percentatge d'un 20-25 per cent que s'havia marcat el Govern de la Generalitat a final del 2012 el podrem fer efectiu.

I, per acabar, no voldria acabar la meua intervenció sense tornar-li a fer esment del plantejament, en tot cas, que va fer el Govern de l'Estat en la Comissió de..., en el Consell de Política Fiscal i Financera. El Govern de la Generalitat creu que el model de racionalització del sector públic que planteja el Govern de l'Estat és excessivament centralista. És un model que manté grans empreses, és un model que no preveu ni privatitzar-les ni externalitzar-les. I, en tot cas, nosaltres per al que treballem i treballarem amb el Govern de l'Estat és per racionalitzar el nostre model de..., el nostre sector públic, però aplicant aquell model de sector públic català, que no és altre que el model empresarial públic.

I és en aquesta línia que estem treballant, primer, en aquesta racionalització necessària de tot el sector públic, i, després, per consolidar aquest model que ens ha fet referents a tot arreu i que ha permès treballar d'una manera eficient i d'una manera eficaç.

Moltes gràcies.

La presidenta

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la política energètica.

Interpellació

al Govern sobre la política energètica
(tram. 300-00127/09)

Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

Antoni Fernández Teixidó

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, senyores i senyors diputats..., compareixia vostè, conseller, fa bens pocs dies a la Comissió d'Empresa i Ocupació per parlar-nos de polítiques de seguretat en l'àmbit nuclear. Però, com és natural, l'interès dels

portaveus dels diversos grups parlamentaris –en veig ara aquí un, el senyor Sabaté–, doncs, formulaven preguntes... –el senyor Herrera–, formulaven preguntes que anaven més enllà, diputats, de les polítiques de seguretat en l'àmbit de política nuclear. Raonable. Com eren raonables també les consideracions que, a l'efecte, va fer el conseller Mena.

I ens va semblar important en aquell moment, doncs, trobar la fórmula que el Govern presentés, conseller Mena, un compromís en ple parlamentari d'algunes de les qüestions que vostè mateix en la comissió parlamentària va avaluar com a necessàries, qüestions a les quals jo faré referència.

Nosaltres vam valorar, ja vam tenir l'oportunitat de dir-li-ho, conseller Mena, molt positivament la seva intervenció. Crec que va quedar molt clar quina era la política en aquest àmbit per part del Govern. Vam fer un conjunt de suggeriments, m'hi referiré a continuació, i vam insistir en un punt on nosaltres com a grup parlamentari, senyor conseller, volem tenir el màxim de complicitat possible: doblegar la crisi, créixer econòmicament, combatre l'atur, crear ocupació necessita tots els instruments. I la política energètica, les diverses fórmules de la política energètica en són o han de ser un instrument privilegiat. I és des d'aquest punt de vista, amb les peticions que li faré, que nosaltres, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, formulem la qüestió: vèncer la crisi i utilitzar les polítiques energètiques al seu abast per ajudar a crear ocupació.

I em fa l'efecte que tots els grups parlamentaris, absolutament tots sense distinció, estan a favor d'un plantejament d'aquestes característiques. Després, senyor conseller, com és normal, hi han interpretacions diferents respecte a quines eines poden ésser utilitzades. Però, com que aquest és un instrument que és una palanca que ha d'ajudar l'acció del Govern, jo crec que està fora de discussió, no hi haurà cap mena –cap mena– de grup parlamentari que plantegi una cosa diferent al respecte.

Des d'aquest punt de vista, a nosaltres ens va semblar important, conseller, que finalment puguem dir a la ciutadania en general, però molt particularment a aquesta cambra, de quant temps estem parlant quan parlem del Pla estratègic de l'energia i del canvi climàtic, amb la voluntat que tothom hi pugui comptar.

Vostè ens deia, i ho recordo perfectament, conseller, el procés complex que per a una participació intensa havien endegat vostès des del Govern i, específicament, des de la seva conselleria. Ens ho explicava en detall; ens feia, vostè, un reguitzell de totes aquelles institucions que participaven en l'elaboració del pla estratègic. I nosaltres, defensors de la participació, ens vam sentir confortats respecte al procés.

Però volem dir més: agrairíem, senyor conseller, si a vostè li semblés oportú, que tinguéssim un *deadline* clar respecte a aquest pla. Que si vostè m'ho permet, em consta... (*Veus de fons.*) No, un *deadline* de futur, diputat Herrera, els *deadlines* de passat no són *deadlines*, són morts definitivament. Estem parlant de *deadlines* de futur. (*Veus de fons.*) Herrera..., si tindrà la moció vostè per expressar-se. Però, miri que li ho poso fàcil, conseller,

demanem satisfer aquesta ànsia per tenir aquest pla estratègic, magnífic, per cert, per part del consell, de tots els diputats; primera qüestió.

La segona qüestió, que és molt important i a la qual volem fer una referència que no es fa habitualment i que ens sembla, com a grup parlamentari, imprescindible: podem tenir un balanç, senyor conseller, una avaluació precisa del desenvolupament de la Llei de garantia i subministrament elèctric, de la qualitat del subministrament elèctric? És això afavorir la competitivitat. Dit d'una altra manera: està complint tothom amb els objectius que va marcar el Govern anterior, que, per cert, nosaltres compartíem? Recordo les reunions, llargues reunions, mantingudes amb el conseller Castells per avaluar aquells objectius i tenir la seguretat que tothom estava en solfa. Desitjaríem que, si vostè ho cregués convenient, en nom del nostre Govern, del Govern del qual vostè forma part, pogués presentar un primer balanç de la garantia, de la qualitat del subministrament elèctric, amb un sentit, una altra palanca per fer créixer l'economia, una altra palanca d'inversió, una altra palanca per combatre l'atur, una altra palanca per pensar en el futur com això pot ajudar a desenvolupar les millors de les nostres expectatives. Segona qüestió plantejada.

La tercera té a veure amb una qüestió que vostè ha plantejat fora del Parlament, també al Parlament, però en tots els fòrums: donem tot l'abast possible a l'Icaen. Per als que seguim el tema, diputades i diputats, doncs, l'Icaen és un instrument conegut, però probablement per al conjunt de diputades i diputats no. I que hom creu que és un bon instrument, ara i abans –ara i abans–, no només ara, ho era abans, i ha estat sempre un instrument important per poder portar endavant tot aquest tipus de polítiques. I crec que tenim un instrument formidable per tirar endavant els objectius que ens marquem.

I, aleshores, vostè va acceptar molt cordialment fer un informe, directament per presentar al Parlament, que el pot presentar directament en comissió o podríem tranquil·lament posar-nos d'acord per a una sessió específica o fer una altra interpellació sobre l'Icaen... L'important, anant al gra, és que vostè pugui explicar en què consisteix: objectius, tasques, eines i calendari de l'Icaen.

I de la quarta qüestió que li volem preguntar, que no vàrem poder abordar massa en la comissió, i que voldríem que vostè s'hi pogués dedicar una estoneta a explicar-nos-ho. En aquesta voluntat d'impulsar el creixement de l'economia catalana, el projecte Zèfir ens sembla que és un bon projecte. És un bon projecte que presenta característiques diverses. És un projecte que si es materialitza els catalans i les catalanes ens en sentirem orgullosos. Hi ha algú que posa algun tipus d'objecció respecte a qüestions més de caràcter més estètic, etcètera. Els catalans i les catalanes ens sentirem orgullosos d'un projecte que, si materialitzem, ens posa a l'avantguarda d'Europa en aquest tipus d'energies. I crec que això pot tenir el suport de tothom. I com que aquest és un projecte que té un punt... –com tots els projectes que són innovadors, com tots els projectes que signifiquen canvi, com tots els pro-

jectes que signifiquen remoure velles idees–, doncs, és un punt controvertit.

I ens agradaria, senyor conseller, que vostè aprofités, si li sembla oportú, per explicar-nos en quin grau es troba aquest projecte.

Si també ho cregués oportú, podríem anar una mica més enllà que és en quin grau es troba el projecte i quin altre *deadline* podem tenir. De manera molt..., molt, molt planera, quan podem tenir molins al mar que obrin una nova via d'energia i que garanteixin creixement econòmic per a Catalunya en general i per a les Terres de l'Ebre en particular. Perquè serà un gran projecte, que crec –ho crec– que donarà satisfacció a tots els grups parlamentaris, poder saber que un instrument d'aquestes característiques, senyores i senyors diputats, és una plataforma immensa en tots els àmbits, no només en l'àmbit energètic, en l'àmbit del creixement de la zona; no només en l'àmbit del creixement de la zona, en l'àmbit turístic. Sóc dels que creu que si finalment aquest projecte es materialitza, senyor conseller, seran milers els turistes que aniran a veure exactament la importància d'un projecte d'aquestes característiques. És a dir que no només jugarem a favor de l'Ametlla i de les Terres de l'Ebre, sinó que a més jugarem a favor de tota la zona del Delta. I com que el nostre objectiu i l'objectiu del Govern, i vull pensar que de tots els grups parlamentaris, és impulsar el creixement, és impulsar l'economia, és impulsar els moviments d'avantguarda, és impulsar les energies alternatives, un projecte d'aquestes característiques, conseller, el donaríem per molt ben rebut. I a nosaltres ens agradaria conèixer la seva opinió.

Dit això, no tinc res més a afegir excepte que si vostè creu que hi ha qualsevol altre cas que pot conformar una explicació complementària a aquelles preguntes que jo li he formulat, doncs, seva és la tribuna.

Gràcies, conseller; gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Francesc Xavier Mena, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació (Francesc Xavier Mena i López)

Molt honorable presidenta... Honorable, il·lustríssim senyor Antoni Fernández Teixidó, diputat, efectivament, fa pocs dies que coincidíem en la compareixença davant de la Comissió d'Empresa i Ocupació, en ocasió d'informar els senyors i senyores diputats sobre qüestions relatives a seguretat nuclear. I allà van sorgir qüestions de caire més ampli, relatives a la política energètica. I, per tant, ara recullo aquest suggeriment per donar una primera resposta a tots els temes sorgits.

Una primera qüestió és el compromís, com ja és palès, de presentar el Pla d'energia i canvi climàtic 2012-2020. Aquest pla –ja en vaig informar– es va presentar ja als consellers implicats, al conseller Recoder, de Territori i Sostenibilitat, i a mi mateix, al desembre de l'any passat. I tenim previst que l'aprovi el Govern

en tres mesos. Per tant, molt, molt abans del període en què habitualment es revisaven els plans energètics, a Catalunya tradicionalment, que era cada tres anys. Per tant, correspondria, per dir-ho així, fins a novembre del 2012. Pensem que abans d'això ja ho tindrem totalment enllestit.

I també haig de dir que ara aquest pla, els seus plantejaments han rebut alguna reorientació obligada pel Reial decret llei 1/2012, relatiu a l'eliminació de primes a les energies renovables del registre de preassignació del ministeri.

I, en qualsevol cas, com esmentava el senyor diputat, amb els acords que estem fent amb les diferents empreses energètiques, de calat, que tenim a casa nostra operant, estem signant protocols d'inversió –ja ho hem fet amb algunes companyies, aquest divendres mateix ho fem amb el transportista de gas més rellevant–, amb l'ànim de crear també ocupació i que, per tant, la política energètica col·labori en aquest objectiu prioritari i últim de tota l'acció de govern.

Òbviament que presentarem aquí una avaluació, un balanç de la Llei de garantia i qualitat del subministrament elèctric, Llei 18/2008, de 23 de desembre. Haig d'avançar, ja, que, amb les dades que tenim, corresponents a aquest exercici passat, 2011, els TIEPI, és a dir, els instruments que es fan servir per mesurar la qualitat i el temps d'interrupció, han estat molt bons –molt bons. Haig de dir també que en les darreres setmanes s'han deteriorat una mica. Però, en un període ampli, com és el del 2011, molt bé.

I també li haig de dir, en aquest àmbit, que, pel que fa referència al sistema de retribució de la xarxa de distribució, a casa nostra té un model en què nosaltres no participem. Nosaltres voldríem tenir moltes més competències, i molt particularment la que fa referència a la fixació de tarifes i, per tant, a l'orientació de les inversions d'aquestes grans empreses. I, per tant, això també ho aportarem en detall.

I, pel que fa referència a l'Icaen, òbviament, l'objectiu de l'Icaen és molt important, perquè és participar en la transició que ha d'anar de la gestió de l'oferta energètica cap a la gestió de la demanda eh?; les tres erres: de «reducció», «reutilització» i «reciclatge». El Pla d'estalvi i eficiència energètica és la tasca fonamental de l'Icaen. Per tant, quan sigui licitat, doncs, ja també compareixerem aquí, al Parlament. Pensin que l'Icaen impulsa qüestions tan importants com el vehicle elèctric, el programa Ivecat, juntament amb Indústria, o, per exemple, tot el tema d'empreses i serveis energètics al qual està lligat el clúster d'estalvi i eficiència energètica tan important a casa nostra.

En qualsevol cas, i per entrar en el darrer punt, Catalunya, com molts altres països, ha de resoldre aquesta equació energètica que ens va posar la cimera europea de Hampton Court, de 2005 –seguretat i qualitat del subministrament, eficiència en termes de preu i cost, i sostenibilitat mediambiental–, partint d'un *mix* energètic que no és el millor –massa combustibles fòssils: petroli, gas i carbó, 72,4 per cent de la nostra energia primària– i que és un model a hores d'ara insosteni-

ble per la dependència externa i per les qüestions dels efectes contaminants.

Nosaltres apostem –hi apostem, malgrat el Reial decret llei– per l'horitzó 20, 20, 20; és a dir, reduir el consum final d'energia primària en un 20 per cent –eficiència, per tant; és la nostra font d'energia–, reduir un 20 per cent l'emissió de gasos d'efecte hivernacle, i incrementar la participació de les energies renovables fins a un 20 per cent en el consum brut final energètic de casa nostra.

Per això era fonamental el Pla d'energia i canvi climàtic, que apostava decididament per les energies renovables i que ara haurà de ser replantejat pel Reial decret llei 1/2012. Avui mateix, abans d'aquesta interpellació, estava parlant amb el nostre grup al Congrés dels Diputats per aclarir quin serà l'horitzó d'aquesta eliminació temporal d'aquestes primes sobre la tarifa i si podem, via l'article 3, alludir que la cogeneració, la biomassa, l'eòlica i molt particularment l'eòlica marina –i passo de seguida a parlar d'aquestes qüestions– podrien quedar excloses d'aquesta eliminació que hi ha de primes en el registre de preassignació del ministeri.

Bé, l'energia eòlica, com totes les energies, té els seus avantatges i els seus inconvenients. Té avantatges: és una font renovable autòctona, redueix la dependència, redueix els costos ambientals i de salut, això és molt clar, i parteix d'una matèria primera pràcticament gratuïta com és el vent.

També és veritat que té inconvenients: el vent és variable i l'electricitat que genera no es pot emmagatzemar, i complica, per tant, la gestió de la xarxa elèctrica, obligant a tenir una potència de suport –un *backup*, que es diu; els cicles combinats de gas, en el nostre cas–, que és molt elevada, això també és veritat, i per tant afecta la fiabilitat del sistema i els preus de garantia de potència; introdueix, per tant, un sobrecost.

En qualsevol cas, nosaltres apostem clarament per l'energia eòlica, així ho hem fet, i no només per la terrestre, sinó també per la marina o, com se'n diu, *offshore*. L'IREC, l'Institut de Recerca d'Energia de Catalunya, que tinc l'honor de presidir, i on està implicat el sistema universitari de Catalunya –la Rovira Virgili, la Politècnica de Catalunya, Barcelona–, a part d'altres institucions i empreses, clarament aposta per l'energia eòlica i molt particularment per l'establiment de parcs eòlics d'aerogeneradors al mar, parcs eòlics marins, *offshore*, que, amb el valor de l'aprenentatge que la tecnologia permetrà en els propers anys, pot fer que es redueixin els costos operatius d'aquests parcs eòlics i per tant formin part del nostre *mix* energètic.

L'IREC ha presentat aquest projecte Zèfir, Zèfir Test Station, en el marc del programa KIC InnoEnergy, de la Unió Europea. No fa gaires mesos que el comissari de Política Regional ens va visitar i va elogiar tot aquest projecte. És un pla internacional d'assajos amb aerogeneradors eòlics marins en aigües profundes. Per tant, l'objectiu últim és establir parcs eòlics en aigües profundes. És veritat que, com és un projecte científic universitari i de recerca tecnològica, que vol ser referència europea i internacional, cal fer primer totes

aquestes proves, per dir-ho així, prèvies al desplegament del parc eòlic en aigües profundes, perquè –això ho haig de dir– a diferència del Bàltic o del mar del Nord, en què la plataforma maritimoterrestre està a quaranta o cinquanta metres i per tant es poden ancorar els aerogeneradors, en el nostre cas, en la major part de la costa catalana, de seguida la plataforma, eh?, s'enfonsa a cent, cent cinquanta metres de profunditat.

Per tant, aquí està el projecte, fer un parc que estaria a vint-i-cinc quilòmetres de la costa, encara que primerament s'hauran de fer aquestes proves amb alguns aerogeneradors molt més propers a la costa; amb cinquanta megawatts, òbviament els de prova seran inferiors, uns vint megawatts. Els parcs seran un parc flotant. Però, hi insisteixo, les proves per fer –i ho faré en la rèplica– tots els estudis científics, mediambientals, que s'han de fer, es faran en aquestes posicions més properes a la costa, on la Generalitat de Catalunya té competència perquè són aigües interiors. Òbviament, quan es faci ja en aigües profundes, estarem parlant d'aigües territorials, i, per tant, la competència és el ministeri.

Aquest és un projecte, com deia, senyor diputat, i després en la rèplica m'hi estendré, inicialment de recerca, de recerca científica i tecnològica, que pot aportar molt en aquest àmbit a Catalunya, però també és de recerca mediambiental. És per això que bona part dels grups més extremadament sensibilitzats per aquestes qüestions hi donen donen suport. Però també és un projecte de formació, a nivell de formació professional i universitària, i sobretot també serà un projecte industrial, d'empreses de referència mundial, a més a més, que exportaran, exportaran productes, exportaran tecnologia i acumularan talent. El finançament està resolt, i aquí hi ha molta participació, com he dit, de fons europeus, el projecte NER300, el setè programa marc, etcètera.

I pel que fa referència al calendari –després hi abundaré una mica més, sobre això–, la idea, per no entrar en el detall de tot el desplegament –potser després a la rèplica hi puc entrar, en algun detall–, és que fos operatiu l'any 2013 –l'any 2013–, en què Catalunya podria fer un salt qualitatiu dels més importants que aquest segle XXI albira i que pot fer que, en la consolidació d'aquesta energia eòlica *offshore* en aigües profundes, Catalunya sigui pionera a Europa i al món.

Senyora presidenta...

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

Antoni Fernández Teixidó

Gràcies, senyora presidenta. Gràcies, senyor conseller, per les seves explicacions. Tres consideracions.

La primera. Ens calen, de veritat, senyor conseller, bones notícies per al país. Ens calen. Ens cal anar generant aquesta confiança que permeti albirar que vèncer

la crisi ens portarà molta feina, molt d'esforç, molt de sacrifici, molts inconvenients, però que doblegarem aquesta crisi.

I, quan vostès presentava un primer balanç respecte a com hem progressat en l'àmbit dels TIEPI, parlant de la Llei de garantia de la qualitat del subministrament elèctric, aquesta és una bona notícia. Suficient? És clar que no. Però una bona notícia. I crec que vostè, conseller, està, en aquest àmbit de l'energia, especialment ben situat per donar bones notícies al poble de Catalunya. I ho han d'aprofitar. I, probablement, doncs, la relació que avui feia d'alguns dels projectes aquí presentats ajudarà a entendre que vèncer la crisi no només és necessari, és possible i ho farem.

Segona idea. Vostè plantejava amb preocupació, i ho compartim tots els grups parlamentaris, l'abast del Reial decret 1/2012. Ja li avanço, senyor conseller, que estem, els grups parlamentaris, amb la voluntat –amb aquella idea que va suggerir el diputat Herrera– de tenir una moció, una resolució de conjunt, que permeti ser crítics, en la mesura que puguem, i amb la voluntat d'ajudar el Govern, i especialment que aquestes energies puguin ser impulsades i els compromisos puguin ser establerts, per presentar directament a aquest Ple –tant de bo tinguem el suport de tots els grups parlamentaris; crec que el podem tenir si aconseguim el text adequat–, i que vostè tindrà la possibilitat, sobre aquesta resolució, que el Govern es pronunciï i que el Parlament, en un sentit o en un altre, prengui posició definitiva.

I, finalment, respecte al tema de l'IREC i del projecte Zèfir a què vostè feia referència, no?, conseller. Aquest diputat creu que aquest és un projecte d'autèntica avantguarda; més enllà, és un projecte de què se sentiran orgullosos tots els ciutadans d'aquest país; més precisos: se sentiran molt orgullosos els ciutadans i les ciutadanes del delta de l'Ebre i de l'Ametlla de Mar. N'estic convençut.

Per què? Doncs, vostè ha donat aquí les claus d'interpretació: és un projecte de recerca científica, és un projecte de caràcter industrial, és un projecte de caràcter universitari, és un projecte que pot ser model a tot Europa, és un projecte per a les grans empreses... Com no hauria de tenir això, senyor conseller, la satisfacció de tots els grups parlamentaris i de tots els ciutadans d'aquest país?

Vostè apuntava una data. No sé si això és possible. M'agradaria que fos possible. Però vostè s'ha compromès amb una data, que és el 2013. No sé, conseller, si veritablement aquesta és una data que hi puguem arribar sense treure la llengua. I jo ja valoro des del grup parlamentari aquest esforç per arribar a aquesta data. Per a mi seria una gran notícia que la data del gener del 2014, doncs, pogués ser una data de referència. Però vostè diu el 2013, i naturalment al que diu el Govern li dóna suport aquest grup parlamentari del qual jo formo part.

En definitiva, senyor conseller, ens agradaria que aquesta segona part, si vostè creu que pot donar més elements que configurin aquesta esperança per al país que puguem ser avantguarda d'un dels projectes més

cobejats, més seguits i amb més entusiasme per la ciutadania i les institucions europees.

Gràcies, senyor conseller, per la seva informació.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Molt honorable senyora presidenta... Honorable, il·lustríssim senyor diputat, en efecte, és un projecte cabdal en tots els àmbits: tecnològic, en l'àmbit de formació i recerca, en l'àmbit universitari, en l'àmbit industrial, en l'àmbit de generació d'ocupació. I això m'agradaria detallar-ho una mica ara, amb la rèplica.

Tenint present que, hi insisteixo, d'entrada, és un projecte de recerca, i, per això, l'avaluació de recursos eòlics que es va fer..., van ser estrictament científics, i es van identificar, en funció de les mesures que es van fer, dues àrees –dues àrees–, que eren, diguem-ne, Tarragona - Terres de l'Ebre, i la zona, diguem-ne, fronterera amb França. Però, per diversos motius, també científics i tècnics, sembla que és prioritària..., i, per tant, l'oportunitat d'aquest desplegament tecnològic, industrial, formatiu, d'ocupació és més favorable a Terres de l'Ebre.

En la fase 1, perquè abans he dit que donaria alguns detalls, s'ha iniciat ja la tramitació administrativa d'aquesta fase del projecte: sol·licitant autorització administrativa, aprovació del projecte, declaració d'utilitat pública i urgent ocupació, i inclús el règim especial de producció elèctrica davant de la Direcció General d'Energia del departament que porto.

En la documentació, entrada davant d'aquesta Direcció General d'Energia, s'ha inclòs, a més del projecte executiu, un rigorós i complet estudi d'impacte ambiental, l'abast del qual ha estat aprovat per la Direcció General de Polítiques Ambientals del Departament de Territori i Sostenibilitat. I s'ha iniciat, també, el tràmit de sol·licitud de concessió per a l'ocupació del domini públic marítimoterrestre per aquesta fase, a través del Servei de Costes de la Generalitat.

I el passat 23 de desembre de 2011 el Departament de Territori i Sostenibilitat va publicar en el *Diari Oficial de la Generalitat* l'anunci d'informació pública sobre la sol·licitud de concessió d'ocupació del domini públic marítimoterrestre al terme municipal de l'Ametlla de Mar d'aquest projecte Zèfir Test Station. El període d'exposició pública va finalitzar el passat 18 de gener del 2012, i està previst un nou període d'informació pública durant el mes de març per part de la Direcció General d'Energia.

En això hem estat molt curosos, perquè lògicament el projecte té un gran abast, però hem de tenir present que no generi cap problema que no tinguem controlat. Per exemple, en un tema que lògicament el territori, doncs, considera sensible, més enllà dels projectes de recerca tecnològica, del qual pugui generar en matèria industrial, hi han les qüestions ambientals i paisatgís-

tiques. I per això es va encarregar un informe de recreació visual. Molt detallat, eh? –no els hi posaré tots els detalls, ni molt menys–, que lògicament es posarà a disposició de tots els ciutadans de Catalunya, i molt particularment del territori més proper a aquesta planta internacional d'assaigs d'eòlica marina: amb diferents hores del dia, èpoques de l'any, etcètera –etcètera–, i que, per tant, doncs, per exemple, des d'aquest punt d'observació es podria distingir a la llunyania..., òbviament, el projecte final no es veurà, perquè a 25 o 30 quilòmetres des de la costa no es veuria res, però sí al projecte Zèfir de recerca.

Quins àmbits pot tenir? Doncs, moltíssims. En el tema recerca, el desenvolupament d'estàndards de càlcul d'aerogeneradors i certificació de components; codis de càlculs hidrodinàmics i aerostàtics; tipologia de superestructures, tant les surants com les ancorades al fons; transports d'electricitat que haurem de fer i d'integració a la xarxa; en recerca mediambiental, ja s'estan fent tots els impactes que pugui tenir en ones sonores, al mar; la flora, la fauna marina, tot l'estudi d'avifauna que s'ha realitzat. En temes de formació, tant de formació professional, com deia abans, com universitària, amb relació a fabricació, construcció i operació; disseny d'aerogeneradors i components; enginyeria civil i elèctrica, i de materials i física de l'aire. En l'àmbit industrial, aquestes empreses que aniran sorgint, i probablement properes a aquesta planta d'assaigs, d'enginyeria civil, de superestructures locals, de construcció naval, de biologia marina, de grues al mar, de mariners i bussejadors, de fabricació de components aerogeneradors, d'assemblatge de components al port i estiatge, de transportistes i instal·ladors al mar, etcètera –etcètera, etcètera.

Confirmo aquest calendari, si més no de la planta d'assajos, i, per tant, com a conclusió, crec que es tracta d'una gran oportunitat que té Catalunya, i, molt concretament, Tarragona i les Terres de l'Ebre; una planta d'assajos d'eòlica marina, com dic, en aigües profundes, pionera al món, no com al Bàltic.

Per tant, podem desenvolupar un projecte singular a escala internacional, en l'àmbit científic, universitari, en l'àmbit tecnològic, en l'àmbit mediambiental i, sobretot, industrial: una indústria exportadora, generadora d'ocupació; empreses que seran referència europea i mundial, i exportacions de tecnologia i de serveis avançats.

En definitiva, tenim una oportunitat de fer un salt qualitatiu per la Catalunya del segle XXI.

Senyor diputat, senyora presidenta....

La presidenta

Se suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i set minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Pere Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals, i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família, d'Empresa i Ocupació, i de Justícia.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, es reprèn la sessió.

Proposició de llei

del recurs de cassació en matèria de dret civil a Catalunya (tram. 202-00013/09)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia sobre la Proposició de llei del recurs de cassació en matèria de dret civil a Catalunya.

D'acord amb els articles 109.4 i 112.1 del Reglament, té la paraula, per presentar els treballs de la comissió, la diputada il·lustríssima senyora Agnès Pardell, que en fou designada relatora.

Agnès Pardell Veà

Gràcies, presidenta. Honorable consellera de Justícia, honorable conseller, il·lustres diputades i diputats, en nom dels membres de la ponència i en la meva condició de relatora exposaré a continuació el relat de la ponència.

El Grup Parlamentari Socialista va presentar aquesta Proposició de llei reguladora del recurs de cassació en matèria de dret civil a Catalunya l'1 de febrer de 2011, i s'inicià a partir d'aquella data la seva tramitació parlamentària. Es presentava la primera llei exclusivament processal en matèria de dret civil al Parlament de Catalunya. Va ser publicada, aquesta proposició de llei, en el *Butlletí Oficial del Parlament* el 14 de febrer.

La llei que avui esperem aprovar forma part del desplegament de l'Estatut d'autonomia de 2006 i té la voluntat de consolidar el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya com a òrgan jurisdiccional que culmina l'organització judicial a Catalunya. També té com a finalitat innovar el nostre ordenament jurídic català establint uns criteris d'accés al recurs de cassació que són propis de Catalunya.

El debat a la totalitat del projecte fou tingut el dia 13 d'abril de 2011, i en la meua condició de relatora ara em pertoca centrar la meua intervenció en aquells aspectes que han aplegat els treballs de la ponència. En primer lloc em referiré a aspectes formals de la tramitació parlamentària que resulten de la mateixa ponència; a continuació faré un comentari de les esmenes presentades pels diferents grups parlamentaris, i finalment un comentari sobre els acords assolits.

Pel que fa als aspectes formals, cal destacar que no es va presentar cap esmena a la totalitat, fet que sempre

facilita els treballs de la ponència, a partir d'aplegar un major consens d'entrada.

Les compareixences foren substanciades el dia 14 de juliol de 2011. En elles es va destacar la bondat del projecte, tot assenyalant algunes qüestions que calia revisar, fent també suggeriments que han estat molt tinguts en compte en el moment de la ponència, i alguns fins i tot formen part del projecte d'aquesta. Agraïment, doncs, que hem de fer als compareixents: al senyor Pere Yúfera, al senyor Antoni Molas, a la senyora Anna Moleres, a la senyora Maria Eugènia Alegret, al senyor Josep Delfí Guàrdia, al senyor Francisco Valls Gombau, al doctor Jorge Nieva, al doctor Manuel Serra Domínguez i al doctor Lluís Caballol. Com es pot constatar, va ser una àmplia representació dels operadors jurídics, representants de l'àmbit judicial, i també de l'àmbit acadèmic. I arribats a aquest punt he de posar de manifest que cap d'ells va qüestionar la constitucionalitat de la proposició de llei presentada.

La llei tenia un total de cinc articles i tres disposicions finals. El que passa és que al llarg dels treballs hem reduït aquesta llei i l'hem deixat, concretament, amb quatre articles i dues disposicions finals.

S'hi van presentar un total de quaranta-cinc esmenes. Tretze esmenes han estat retirades i dotze han estat no recomanades, i, per tant, avui tindrem l'ocasió de constatar aquelles esmenes que s'han mantingut vives per part del Grup Parlamentari del Partit Popular, i també per part del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Han participat en els treballs de la ponència les il·lustres diputades Elena Ribera, María José García Cuevas, Carmen de Rivera i jo mateixa, i els diputats Salvador Milà i Pere Aragonès. A tots, el meu reconeixement i agraïment per la feina feta.

Quines han estat les qüestions objecte de debat en la ponència?

La primera ha estat referida a la importància i a la finalitat del recurs de cassació per fer plenament efectiu el dret civil a Catalunya. I pel que fa a aquesta importància hem de destacar que és la primera llei en matèria de dret civil processal, eh?, que aprovem aquí al Parlament de Catalunya, fet important al qual em referiré en la meua exposició com a ponent.

Durant el procés de tramitació de la llei ens vàrem trobar amb un fet que va qüestionar en certa manera la llei, ja que va ser aprovada a nivell estatal la Llei 37/2011, de 10 d'octubre, de mesures de *agilización procesal*, la qual va introduir alguns aspectes, entre altres la reforma dels articles 477.2 i 478 de la Llei d'enjudiciament civil, que precisament fan referència al recurs de cassació. La interpretació sobre l'abast d'aquesta reforma va ser objecte de debat en la ponència, i es va arribar a la conclusió que podíem continuar la tramitació de la proposició de llei, ja que era molt clar que la pròpia llei d'agilització processal contemplava que «corresponderá a las salas del civil y penal de los tribunales superiores de justicia conocer de los recursos de casación que procedan contra la resoluciones de los tribunales con sede en la comunidad autónoma».

ma, siempre que los recursos se funden exclusivamente, o junto con otros motivos, en infracciones de las normas de derecho civil, foral o especial, propio de la comunidad, y cuando el correspondiente estatuto de autonomía haya previsto esa atribución».

Per tant, a partir d'aquesta reforma nosaltres vam entendre que més que mai teníem les competències per a poder fer-ho, atès que el nostre Estatut d'autonomia del 2006 havia previst aquesta competència. Doncs, així m'agradaria que quedés clar que en la llei catalana ja es contemplava aquesta qüestió, i tots els compareixents, quan van intervenir, van fer referència a aquest títol competencial que nosaltres teníem. La ponència, doncs, va valorar aquesta incidència legislativa, aquesta modificació, i va arribar al final a la conclusió que podem continuar els treballs de ponència, atès que aquesta Llei d'agilització processal no introduïa una marxa enrere, sinó que, al contrari, ens vèiem encoratjats a continuar els treballs en la ponència.

La segona qüestió del debat en ponència es va centrar en els requisits d'accés a la cassació, i el més important és que s'ha suprimit l'accés a la cassació, a les accions i pretensions de quantia superior a 120.000 euros, tal com figurava en la proposició de llei, i s'estableix com a requisit únic l'interès cassacional. Per tant, en aquest moment, i si aprofitem aquesta llei, no hi haurà cap quantia mínima per a accedir a aquest recurs. La finalitat d'aquesta decisió és, tal com figura en l'exposició de motius, no excloure cap tipus d'assumpte de la possibilitat d'accés a aquest recurs, remarcant el caràcter fonamental que té la jurisprudència per al nostre dret català.

Per tant, es podrà recórrer a cassació quan hi hagi contradiccions entre la resolució impugnada i la doctrina jurisprudencial del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya o del Tribunal de Cassació de Catalunya. En l'actual context de desenvolupament del dret civil català, la ponència va donar prioritat al fet que no hi hagués cap tipus d'assumpte que restés sense la possibilitat d'accedir al Tribunal Superior de Justícia i que aquest s'hi pogués pronunciar.

Aquests van ser, a l'entendre de la relatora, els aspectes més importants que varen centrar l'atenció durant els treballs en la ponència.

Però no voldria acabar el meu relat sense reiterar el meu agraïment a les ponents i als ponents per la seva labor, la seva col·laboració, i també la seva voluntat, manifestada al llarg del treball de la ponència, de fer sobretot una bona llei. Agraïment que vull fer també extensiu al lletrat de la comissió, el senyor Pere Sol –que no sé si ens acompanya–, i també a la gestora de la comissió, la senyora Laia Grau.

Gràcies a l'esforç de tots i de totes hem fet possible, entenc jo, que avui es presenti una proposició de llei que ens agradaria que finalment fos aprovada i, per tant, que poguéssim tenir a partir d'avui una nova llei en l'ordenament jurídic català que ens permetés a tots els catalans i catalanes tenir més facilitat d'accedir a la justícia.

Moltes gràcies, presidenta; gràcies, il·lustres diputats i diputades, i, com no pot ser d'una altra manera, moltes gràcies, honorable consellera i honorable conseller.

La presidenta

A continuació, té la paraula, per a la defensa de les esmenes reservades del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Honorables *consellers*, señoras y señores diputados, la competencia legislativa en derecho procesal es exclusiva del Estado; así lo declara el artículo 149.1, apartado 6, de la Constitución. El fundamento de la exclusividad de dicha competencia se halla en la necesidad de preservar la uniformidad de los instrumentos jurisdiccionales en todo el Estado; así lo ha declarado el Tribunal Constitucional en la importante Sentencia 47/2004, entre otras resoluciones. Se trata de una explícita voluntad constitucional de unidad en legislación procesal, para que los instrumentos de defensa jurídica sean iguales en todo el territorio nacional.

Después de atribuir al Estado la competencia exclusiva en legislación procesal, la Constitución añade que ello es sin perjuicio de las necesarias especialidades que en este orden, legislación procesal, se deriven de las particularidades de derecho sustantivo de las comunidades autónomas. Por tanto, la existencia de derecho sustantivo especial es condición necesaria, pero no suficiente, para que una comunidad autónoma pueda legislar en materia procesal. Para ello es preciso, además, que para la efectividad de dicho derecho sustantivo sea necesaria una peculiaridad procesal diferente de la legislación procesal común. La literalidad del precepto constitucional así lo pone de manifiesto al hablar de «necesarias especialidades que se deriven de las particularidades del derecho sustantivo de que se trate».

Esta idea de excepcionalidad por razón de la referida uniformidad de los instrumentos jurisdiccionales es la que se desprende tanto de la literalidad del precepto constitucional como de su interpretación por el Tribunal Constitucional. Así lo ha declarado este tribunal, entre otras, en la referida Sentencia 47/2004, en cuyo fundamento jurídico 4 dice que «las singularidades procesales que se permiten a las comunidades autónomas han de limitarse a aquellas que por la conexión directa con las particularidades del derecho sustantivo autonómico vengan requeridas por estas».

Consecuencia lógica de lo anterior es que las innovaciones procesales que pretenda realizar una comunidad autónoma deben justificarse debidamente, porque en la debida justificación de la necesidad de una peculiaridad procesal reside el fundamento de la competencia legislativa en esta materia. Así, es doctrina del Tribunal Constitucional que la carga de dicha justificación recaiga en el legislador autonómico, fundamento jurídico 4 de la Sentencia 47/2004. Con ello en-

tramos en una cuestión fundamental de cara a valorar la proposición de ley que nos ocupa, que es la justificación que la misma ofrece de su necesidad.

Pues bien, en la exposición de motivos de la ley se nos plantea la necesidad de la ley en base a tres razones. La primera es que se considera que el número de asuntos que llega al Tribunal Superior de Justicia de Cataluña vía casación es limitado. La segunda nos expone que se identifica una especificidad previa que no se refiere a una institución concreta, sino al ordenamiento –se refiere al derecho civil catalán– en su conjunto, concretamente a su desarrollo cualitativo y cuantitativo, que, según se dice, debería provocar una correlativa jurisprudencia. Y la tercera razón nos indica que muchos asuntos no acceden a casación porque no alcanzan la cuantía mínima o son difíciles de articular los requisitos de la vía del interés casacional.

Es evidente que, según expuse al principio, ninguna de estas razones justifica esta nueva ley, ya que ninguna de estas razones se refiere a ninguna especialidad del derecho civil catalán que lo diferencie de los demás y que requiera un tratamiento procesal distinto al contemplado en la Ley de enjuiciamiento civil. Me explicaré. Por una parte, plantear una ley propia para que entren más asuntos a casación parece más una justificación finalista que nada tiene que ver con ninguna especialidad civil catalana. Por otra, alegar el desarrollo cualitativo y cuantitativo de un derecho sin más especificación no parece que pueda ser una especialidad en sí, al menos para fundamentar la competencia legislativa autonómica al amparo del artículo 149 de la Constitución.

La propia redacción de la exposición de motivos nos advierte que esta especificidad no se refiere a ninguna institución concreta. Así pues, se admite que se plantea como una cuestión genérica. Por tanto, no puede ser una especialidad según nos exige el artículo 149 de la Constitución. De hecho, el que una legislación foral sea extensa y variada solo hace más probable que pudiera aparecer alguna particularidad que requiriese un tratamiento procesal especial. Pero en derecho la mera probabilidad no puede ser fundamento de una competencia legislativa; tiene que identificarse precisamente una o varias especialidades concretas que requieran un trato procesal diferenciado, como fundamento de la normativa foral procesal.

Y, finalmente, la cuestión de asegurar el acceso a casación de todos aquellos asuntos que presenten interés casacional tampoco es ninguna particularidad del derecho civil catalán. De hecho es lo deseable para cualquier derecho sustantivo. Las comunidades autónomas no pueden legislar en materia procesal bajo el solo pretexto de mejorar la normativa estatal. En este caso, para asegurar que todos los asuntos con interés casacional se admiten, se debería elevar una proposición de ley a las Cortes Generales, no desarrollar una legislación catalana propia. Encontramos, por tanto, que la competencia legislativa no está suficientemente justificada.

Por otra parte, esta innovación, con la que se pretende mejorar el acceso a casación para que todos los asun-

tos que presentan interés casacional en Cataluña puedan acceder al Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, ha sido incorporada ya al texto de la Ley de enjuiciamiento civil por la reciente Ley de medidas de agilización procesal, Ley 37/2011, de 10 de octubre, ya en vigor, que ha dado una nueva redacción al apartado 2 del artículo 477 de la LEC, incorporando como criterio de acceso a casación que la resolución del recurso presente interés casacional, ya sea su cuantía inferior a 600.000 euros o se haya tramitado por razón de la materia y no de la cuantía.

Esta modificación cambiará el restrictivo criterio jurisprudencial del Tribunal Supremo, que solo admitía a casación los procesos tramitados por cuantías si esta era superior al límite legalmente establecido, y, por otra parte, positiviza el criterio seguido hasta ahora por el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña de admitir a casación cualquier asunto que a su juicio presente interés casacional. Se resuelve así, con esta modificación, por tanto, la disparidad de interpretación existente hasta hoy entre el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña y el Tribunal Supremo en cuanto a criterios de admisión de recursos.

De hecho, como consecuencia de esta modificación incorporada por la Ley de medidas de agilización procesal, de octubre 2011, la propia Sala Primera del Tribunal Supremo adoptó el 30 de diciembre 2011 un acuerdo sobre criterios de admisión de los recursos de casación y extraordinario por infracción procesal, que sustituye al acuerdo de 12 de diciembre de 2000 y que, aunque legalmente no tiene carácter vinculante, está llamado, sin duda, a convertirse en jurisprudencia en cuanto dicha sala primera vuelque el contenido de este reciente acuerdo en decisiones de admisión e inadmisión de recursos.

Para este acuerdo de la sala, el eje de la reforma lo constituye, por una parte, la universalización del recurso de casación por interés casacional; por otra, se reduce el recurso de casación por razón de la cuantía a una modalidad excepcional. A nuestro criterio, esta circunstancia hace decaer la necesidad de la ley propuesta, incluso si se hubiera formulado como una proposición de ley al Congreso, como dije al principio, aunque sea por una circunstancia sobrevenida a los trabajos de la comisión.

En definitiva, no encontramos una debida fundamentación para la habilitación competencial, y además la reciente reforma de la LEC hace innecesarias las modificaciones procesales que se proponen.

También el texto articulado presenta dificultades de encaje con la doctrina del Tribunal Constitucional. La Sentencia 47/2004 declara infracción constitucional los siguientes supuestos. Primero, incorporar a la legislación autonómica preceptos o regulación ya contenidas en las leyes estatales, fundamentos jurídicos 1, 8 y 15, pues no se está aportando ninguna innovación procesal, que es el requisito de la Constitución. Segundo, relegar la legislación estatal a función meramente supletoria, pues el legislador autonómico se estaría situando en el ámbito propio del legislador estatal –fundamento jurídico 17. De hecho, solo se admite

de acuerdo con el Tribunal Constitucional que una ley autonómica incorpore preceptos del ordenamiento estatal si es para dar sentido o inteligibilidad al texto autonómico –fundamento jurídico 8.

En esta línea, el articulado de la proposición que nos ocupa o bien es una mera reiteración de la legislación estatal, del artículo 477 de la LEC, o bien introduce innovaciones procesales que no tienen conexión directa con ninguna especialidad civil catalana. Este es el caso de la supresión de la cuantía, que no se relaciona ni en la exposición de motivos ni en el articulado con ninguna particularidad civil catalana y que además es un nuevo criterio de acceso a casación ya resuelto para toda España por la reciente modificación del artículo 477 de la LEC, como acabo de exponer.

En esta línea debe también considerarse la especialidad consistente en que el tiempo de vigencia de la norma respecto de la cual se alega falta de jurisprudencia no impida acceso a casación. El artículo 477.3 de la LEC no establece el requisito temporal de vigencia cuando el asunto es competencia de un tribunal superior de justicia. De manera que siempre existirá interés casacional si la sentencia recurrida se opone a doctrina jurisprudencial o no existe dicha doctrina del Tribunal Superior de Justicia sobre normas de derecho especial de la comunidad autónoma correspondiente, cualquiera que sea el tiempo de vigencia de la norma especial de la comunidad autónoma que resulte aplicable. Es decir, en el artículo 477.3, párrafo segundo de la LEC, la falta de jurisprudencia del Tribunal Superior de Justicia abre la puerta al interés casacional, con independencia del tiempo de vigencia de la norma a aplicar. Así lo ha interpretado también el propio Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, por ejemplo en la sentencia de 14 de octubre de 2002, y el Consejo General del Poder Judicial, en su informe sobre el anteproyecto de ley del anterior Gobierno del Partido Socialista de Cataluña, que dio origen a la proposición de ley que nos ocupa. No se incorpora, por tanto, con este precepto, innovación procesal alguna.

Finalmente, hay que analizar el caso de la alegación de precepto constitucional en relación con el derecho civil catalán como criterio de acceso a la casación ante el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, ya que introduce una cláusula competencial nueva a favor de este tribunal superior, suplantando competencialmente al legislador estatal. Por tanto, se incurriría en infracción constitucional de acuerdo con el fundamento jurídico 15 de la Sentencia del Tribunal Constitucional 47/2004, como antes les dije. Esta nueva cláusula competencial es claramente contradictoria con el artículo 5.4 de la Ley orgánica del poder judicial, que dice que ante infracción de precepto constitucional la competencia es del Tribunal Supremo –literalmente cito–, «cualquiera que sean la materia, el derecho aplicable y el orden jurisdiccional».

Desde nuestro punto de vista, modificar una ley orgánica a través de una ley autonómica es una clara intromisión en las competencias del Estado. Esto al margen de que la modificación competencial que se propone tampoco se vincula con ninguna particularidad civil catalana.

Por todos los motivos expuestos, desde el Partido Popular no podemos apoyar la proposición de ley que se nos presenta y mantenemos todas las enmiendas presentadas, pues entendemos que no se nos garantiza debidamente la justificación de las innovaciones procesales propuestas según los criterios constitucionales, lo que plantea dudas fundadas sobre la necesaria habilitación competencial legislativa para introducir estas innovaciones; o bien la legislación estatal vigente en este ámbito resuelve ya las cuestiones planteadas en esta proposición de ley, lo que hace innecesaria y contraria al criterio constitucional la reiteración de normas estatales comunes en esta proposición de ley autonómica.

Gracias.

La presidenta

Per a la defensa de les esmenes del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. *Conseller, consellera*, diputados, diputadas, la posición de Ciutadans respecto de esta ley es la de abstención, ya que, si bien en un principio y cuando se planteó y se votó la tramitación de la proposición de ley del Grupo Parlamentario Socialista, en abril de 2011, nosotros nos mostramos favorables a su tramitación y hemos participado en la ponencia de esta propuesta de ley porque nos parecía importante dotar de vigor al derecho civil común de Cataluña y que se generase un verdadero cuerpo jurisprudencial, tenemos series dudas ahora sobre su constitucionalidad.

Sin embargo, entendemos –y así se deduce del propio preámbulo– que de lo que se trata en este caso –y por eso la abstención– no es tanto de regular las especificidades procesales del derecho civil catalán, sino generar un marco regulador del recurso de casación que modifica los criterios de acceso en materia casacional.

Es por esto que no podemos apoyarla, ya que entendemos que el artículo 149.1.6 de la Constitución española, en el que se atribuye a las comunidades autónomas, y por tanto a Cataluña, las necesarias especialidades procesales que se deriven del derecho sustantivo, esto quiere decir que no se le atribuye competencia a este Parlamento sobre las leyes procesales en general, entendiendo que la institución del recurso de casación como tal no puede ser tratada como una especificidad derivada del derecho sustantivo civil común catalán, por ser un marco regulatorio común a todo el Estado, estando, a nuestro juicio, reservada constitucionalmente la regulación del recurso de casación, sea competente el Tribunal Supremo o el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, al Estado.

Y es que lo que se hace en esta ley, en definitiva, no es regular aquellas especificidades procesales a las que autoriza la norma constitucional, sino regular la institución del recurso de casación ampliando los motivos de recurso, como es la supresión de la cuantía para recurrir, y ampliar la interpretación auténtica de cuando

existe interés casacional, lo que a nuestro juicio hace que esta ley pudiera ser inconstitucional, toda vez que va más allá de los artículos 477 y 478 de la Ley de enjuiciamiento civil.

Además de todo ello, nos parece innecesaria a la luz de la reforma de la LEC establecida en la Ley 37/2011, de 10 de octubre, de medidas de agilización procesal.

Respecto a las enmiendas reservadas se solicita la supresión del apartado 1 del artículo 2, porque se establece la recurribilidad de las sentencias de la Audiencia Provincial sin límite alguno de cuantía en contradicción con lo previsto en el artículo 477.2.2 de la LEC, que la establece de 600.000 euros.

Es por ello que la otra enmienda que se ha reservado y que se someterá a votación, atendiendo a las solicitudes de los operadores jurídicos que han llegado a este grupo parlamentario, es que se establezca una cuantía mínima para acudir a casación de 150.000 euros.

Por último, se ha mantenido una enmienda por lo que respecta a la entrada en vigor, porque nos parece más prudente otorgar una *vacatio legis* de un año, más adecuada que la entrada en vigor de los veinte días de su publicación que se establece en el presente proyecto.

Muchas gracias.

La presidenta

A continuació, per posicionar-se sobre el text del dictamen, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la diputada i il·lustríssima senyora Agnès Pardell.

Agnès Pardell Veà

Gràcies, presidenta. Honorable consellera, honorable conseller, abans de començar la meva intervenció, vull fer una salutació als membres del col·legi d'advocats que ens acompanyen. I també als estudiants, estudiants de dret, que em sembla que han vingut aquí a visitar el Parlament de Catalunya. Sigueu benvinguts i esperem que n'apreneu, que no us defraudem, eh? Gràcies.

La meva intervenció anterior era com a relatora de la llei i, per tant, l'he fet en termes tècnics, tal com em sembla que correspon fer. Ara em toca fer-ho en termes polítics i fer-ho en nom del Grup Parlamentari Socialista.

I, en nom del nostre grup, vull dir, en primer lloc, que avui –avui–, si s'aprova aquesta llei, reprenem el fil conductor de la història de Catalunya interrompuda tràgicament i avancem en el que és la recuperació del nostre dret propi; que avui –avui– avancem en la consolidació del dret civil català i alhora fem un homenatge a aquells que van fer possible ara fa setanta anys que tinguéssim un tribunal de cassació a Catalunya; que avui contribuïm al desplegament de l'Estatut d'autonomia de Catalunya –aquesta llei no la podríem haver aprovat sense aquest Estatut–; que avui contribuïm a situar el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en el centre del poder judicial a Catalunya;

que a partir d'avui els ciutadans de Catalunya tindran més facilitats per accedir a la justícia; que avui aprovarem una llei que és exclusivament processal, la primera que arriba a aquest Parlament en matèria de dret civil. I per tots aquests motius volem expressar la nostra satisfacció.

Aquesta voluntat política del Grup Parlamentari Socialista, presentant aquesta proposició de llei, ja la va posar de manifest el Govern anterior quan va aprovar el 2010 el Projecte de llei de cassació, i que el nostre grup parlamentari va recuperar i va presentar com a proposició de llei, i que avui esperem que s'aprovi.

El nostre grup parlamentari considera que aquesta llei ens facilita un recurs, una eina, que ha de contribuir a situar el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, com hem dit abans, en el centre del poder judicial a Catalunya, amb possibilitat que els catalans i les catalanes es regeixin, en les matèries que afecten el nostre dret propi, amb normes processals pròpies.

Hem de recordar que el Parlament de Catalunya, en dictar la primera llei civil, adequant la compilació, l'any 84, va restablir la plena vigència de la jurisprudència del Tribunal de Cassació de Catalunya i va reprendre la tasca necessària, interrompuda el 1714 amb el Decret de Nova Planta i la supressió de les Corts Catalanes, de reformar i adequar el nostre dret a la realitat dels nous temps, trencant la fossilització a la qual se l'havia condemnat. La llei que avui aprovem suposa un pas endavant en aquesta direcció. Només en un curt període durant la Segona República la cassació referida al dret català es va substanciar davant del Tribunal de Cassació, però els criteris d'accés varen continuar sent els mateixos de la Llei d'enjudiciament civil espanyola. L'article 21 de la Llei de creació del Tribunal de Cassació de Catalunya, de 10 de març de 1934, establí que el tribunal coneixerà dels recursos de cassació per infracció de llei i doctrina legal, però no regulava els criteris d'accés a cassació, ho repetixo, que continuaven sent els estatals. La raó d'aquesta escassa o nul·la atenció a aquest tema rau, com sempre, en el fet que hi havia altres temes prioritaris.

A partir de la segona meitat del segle XIX, de manera paral·lela a la introducció del recurs de cassació i la consolidació del Tribunal Suprem, el catalanisme polític es va centrar a reclamar el tribunal de cassació, però no va pensar, no va tenir oportunitat de regular l'accés al recurs de cassació. Avui tenim aquesta oportunitat i avui espero que ho farem. Serem una de les poques comunitats autònomes que comptarà a partir d'ara amb aquest instrument processal. Cal deixar constància que no hi ha cap comunitat autònoma que tingui un ordenament jurídic civil tan extens com el nostre; no hi és, no existeix. Tenim unes lleis molt desenvolupades, i encara més quan s'acabarà l'obra codificadora del Codi civil amb el llibre que ens resta i que esperem aprovar en aquesta legislatura, el llibre sobre obligacions i contractes. La consolidació del dret civil català va lligada a l'existència d'una jurisprudència que faci una interpretació adient de les nostres normes.

Des que es va promulgar la Constitució, que ha estat reiteradament anomenada per la ponent, per la il·lustre

diputada que m'ha precedit, des que es va promulgar la Constitució i es va crear el Tribunal Superior de Justícia, els criteris d'accés a la cassació davant del Tribunal Superior han estat els mateixos. I aquest Tribunal Constitucional ja va detectar en el seu dia una necessitat constitucional de tutela de drets propis de les comunitats autònomes per tal de permetre la cassació i va veure que aquesta funció dins del context constitucional tenia plena vigència i per tant tenia plena validesa. I crec que amb això responc a tots els arguments i a totes les esmenes que ha presentat el Grup del Partit Popular.

Tots els compareixents –operadors jurídics, magistrats, acadèmics–, tots, ens van encoratjar a regular l'accés a la cassació i ens van fer comentaris respecte a la bondat del projecte; cap d'ells –cap d'ells– va fer esment de la inconstitucionalitat d'aquesta proposició de llei.

L'objectiu de la proposició de llei, l'objectiu, és molt senzill: és facilitar l'accés als catalans i a les catalanes a un recurs que es pot resoldre a Catalunya. És així de senzill.

En el recurs de cassació, nosaltres, en la tramitació parlamentària, vàrem considerar que era molt important que no hi hagués cap assumpte que restés sense la possibilitat que el Tribunal Superior de Justícia s'hi pogués pronunciar. Per tant, li facilitava un instrument processal perquè es pogués resoldre aquests recursos i poguéssim generar jurisprudència aquí, a Catalunya.

En no fixar una quantia mínima, facilitàvem el recurs. Segurament aquesta qüestió s'haurà de revisar quan s'apliqui..., quan tinguem i s'apliqui el llibre sisè d'obligacions i contractes, ja que segurament serà el que generarà més recursos. Però ja ho farem, ja arribarem a aquest punt; avui encara no hi som.

Respecte, doncs, a les seves esmenes vives, a les esmenes que mantenen el Partit Popular i Ciutadans, hem de dir que el nostre posicionament serà contrari a aquestes.

Entenem que la promulgació de la llei processal espanyola no ens ha de fer enrere de la nostra voluntat de regular aquest recurs i situar, ho repeteixo, el Tribunal Superior de Catalunya com el màxim òrgan de jurisdicció. I les esmenes que es mantenen vives per part del Grup Popular entenem que són esmenes que responen a uns arguments tècnics, però jo crec que no se'ns escapa que darrere hi ha un plantejament polític que en cap cas nosaltres podem compartir.

Respecte a les esmenes de Ciutadans, hem de dir que ens sorprèn el seu posicionament, atès que entenem que no hi havia o no eren tan grans les diferències per no poder arribar a un acord. I encara els demanem ara que s'ho repensin i pensin a votar-nos a favor la proposició de llei. (*Veus de fons.*) Ja sé que em fan que no, perquè aquí... –sí, sí–, cada grup aquí ja té fet a hores d'ara el seu posicionament. Ho entenc perfectament.

Bé. Arribem ja al final de la meva intervenció. I el final només és per donar les gràcies als grups que donen suport a la proposició de llei i que avui també faran possible que aquesta s'aprovi: el Grup de Con-

vergència i Unió, el Grup d'Iniciativa per Catalunya els Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el Grup d'Esquerra Republicana. I gràcies a tots ells jo crec que avui farem un pas endavant en la direcció de consolidació del nostre dret civil propi de Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, senyora presidenta. Senyora consellera, senyor conseller, senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa donarem suport al text del dictamen tal com ens ve i votarem en contra de les esmenes que s'han reservat per al Ple.

Certament aquesta pot semblar una disposició de caràcter molt tècnic, molt per a especialistes, però és important que els parlamentaris aprofitem aquestes ocasions per explicar a la gent que hi pugui estar interessada la importància que en aquest cas té aquest instrument que avui tractarem. Certament és un instrument processal, però jo voldria dir aquí que per a un sistema jurídic el sistema processal és com les artèries per les quals circulen la doctrina i els continguts jurídics: de res serveix tenir unes bones o modestes lleis si després no poden aplicar-se a la pràctica.

I, en matèria de dret civil, en el primer que cal insistir, perquè a vegades no es té prou en compte, és que el dret civil de Catalunya és el dret comú de Catalunya, és el dret de Catalunya; no és un dret supletori, no és una anècdota, no és un complement, no és un element suplementari, és el nostre dret, omnicomprensiu, amb voluntat d'integralitat i de coherència interna, i per això més que mai fa falta que tinguí el seu propi sistema de fonts que el revitalitzi.

Mireu, el dret català corre avui en dia, i hi han hagut algunes manifestacions, algunes expressions aquestes últimes setmanes, i fins i tot és un tema recurrent, corre el perill que sigui una institució per estar a les biblioteques i per estar en aquest Parlament, però que sigui poc viu en la societat catalana.

Per què? Els perills són: *a*, el desconeixement; *b*, que no s'hi cregui, que simplement es menystingui, o, *c*, que no respongui a la realitat social i econòmica del moment històric en què s'aplica, és a dir, que no sigui útil. L'existència d'un bon sistema de fonts és un element clau perquè aquest dret sigui útil a la societat que històricament l'ha generat i que històricament l'ha anat adaptant.

Les fonts del dret, ho sabem, són l'ús i el costum del país, és el sistema legislatiu dels que estem aquí, però molt important és la doctrina i especialment la doctrina jurisprudencial. És a aquesta doctrina jurisprudencial a la que correspon, primer, estar dotada de l'autoritat i credibilitat suficient. I només la té un tribunal

superior. No ens enganyem. La doctrina que pugui realitzar un jutge en primera instància és fantàstica, la que pugui fer una audiència també, però pot entrar perfectament en contradicció amb la d'altres tribunals o altres jutjats i no passa res; i, per tant, el ciutadà es queda sense tenir una certa seguretat respecte a quines són, de veritat, la interpretació i l'aplicació i la utilitat d'aquesta norma.

Per tant, disposar d'un tribunal superior de justícia, l'anhelat, si voleu, Tribunal de Cassació de Catalunya, que no tenim ni tan sols el dret a dir-li el nom que històricament tenia, cosa que va poder tenir amb la República, amb un estatut d'autonomia aparentment amb molt menys contingut polític i jurídic que el que tenim, doncs, ho repeteixo, tenir un tribunal superior de justícia de Catalunya que pugui tractar d'una forma integral el dret pot donar resposta a aquests perills que deia. La primera, fer respectar el dret català; és a dir, sortir al pas d'aquells tribunals, aquells jutges, aquells operadors jurídics que l'ignoren o el menyspreen, com allò que feien..., que deien dels borbons, *que desprecian cuanto ignoran*. L'única forma de garantir que sigui reconegut i acceptat és que hi hagi un tribunal que, en aplicació del principi *iura novit curia*, sigui el que digui: «Escolti, encara que l'advocat no l'hagi invocat, encara que el contrari no l'hagi fet servir, encara que el jutge ni se l'hagi mirat ni pel forro, aquest és el dret que s'aplica.» I l'única possibilitat que té és, quan arriba en cassació, corregir aquest menysteniment, ignorància o simplement mala fe en la utilització del dret català. Si hi han moltes sentències del Tribunal Superior, els operadors jurídics, els tribunals inferiors jeràrquicament tindran molt clar aquest tema.

Però, sobretot, i el més important és que el tribunal és a qui li correspon una funció vital en la interpretació del dret: ajustar-lo a la realitat jurídica, però, sobretot, a la realitat social, a les necessitats econòmiques, a les necessitats personals, del moment històric en què s'aplica. Això, entre altres coses, és un element d'estabilitat del dret. I aquí vull fer una certa consideració. Aquest país i aquest Parlament, per què no dir-ho?, potser estem pecant de massa modificacions del dret civil. He tingut ocasió de dir-ho en el debat sobre les modificacions que ara es volen proposar al Llibre tercer, de persona jurídica. Moltes vegades es diu: «És que hem d'adaptar-lo perquè hi ha una nova realitat, és que s'estan produint nous esdeveniments, és que hi han noves necessitats.» Escolteu, fem allò que deia el president quan va estar..., en el Consell de Garanties, no?: «Bones lleis, ben fetes, entenedores, però que s'apliquin.» I a qui li correspon fer això és al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya; és ell el que l'anirà adaptant a la realitat social del seu temps i a les necessitats socials i econòmiques del país.

Per tant, és vital que aquest tribunal pugui funcionar i pugui aplicar aquest dret. I l'única forma de fer-ho era el que hem aconseguit amb una esmena que, modestament, vull dir-ho, va ser el nostre grup qui la va presentar. Hi ha qui deia 300.000 euros, hi ha qui deia 150.000, hi ha qui deia 30.000... Nosaltres vam dir: «No, en el moment que estem, històric, l'accés al recurs per interès cassacional ha de ser obert a tothom;

no ha de ser una discriminació per raó de la quantia, sinó que, en tot cas, la discriminació vindrà per la qualitat de la doctrina que s'invoqui per una o altra part.» Per tant, aquesta democratització, si m'ho permeten, del recurs de cassació en el dret català per si sola ja justifica l'especificitat d'aquesta norma.

També, i volem destacar-ho aquí, el fet que reconegui un element, si volen vostès, molt simbòlic, però que té una gran importància: la doctrina que es pot invocar. Senyora Cuevas, encara que només fos per dir això: ni el Tribunal Suprem ni la Ley de Enjuiciamiento diuen que aquest país va tenir un dret propi i un tribunal propi i una doctrina jurídica pròpia, que és el Tribunal de Cassació de Catalunya. I encara que només fos per dir això, que aquest dret no es va extingir amb l'ocupació franquista de Catalunya, sinó que ha continuat viu i està viu i és una doctrina jurídica catalana acreditada, encara que només fos per això ja valdria la pena dir-ho, perquè garanteix la continuïtat institucional, doctrinal, jurídica i, per tant, civil d'aquesta societat, que té les seves pròpies característiques, les seves pròpies tradicions i les seves pròpies realitats. I aquest és un element importantíssim: que figuri com a doctrina invocable la del Tribunal de Cassació de Catalunya.

I també, per què no dir-ho?, el fet que es pugui acudir a la cassació també per manca de doctrina, perquè per desgràcia hem estat molt temps... (*Veus de fons.*) Sí, ja ho sé, no l'estic replicant; ja ho sé que ara, aplicant la interpretació que pugui fer el Tribunal Suprem...

Però, miri, senyora Garcia Cuevas, ja que vostè s'ha sentit al·ludida, quan jo vaig estudiar dret una de les coses que més greu em sabia, i encara el tinc a darre-re, al despatx, és un llibre amb tapes negres i de paper fi que deia *Doctrina foral del Tribunal Supremo*. En si mateix és una fotografia d'això que no volem, perquè si és això al que hem d'anar a parar, pleguem, no ha servit de re la lluita per la democràcia. *Doctrina foral* d'un tribunal supremo que el feia a Madrid; com podia aplicar un tribunal supremo a Madrid, en la realitat social del seu país..., institucions centenàries o modernes que responen a la realitat d'aquí?

Per tant, necessitem que sigui el nostre propi tribunal el que ho apliqui. I no passa res perquè ens dotem d'aquesta mínima estructura, si vostè ho vol, quasi esquelètica, d'un recurs de cassació, amb cinc articles primers, o quatre, però que intenten dir allò essencial, que és que tenim dret a tenir un dret propi, que tenim dret a tenir el nostre propi esquelet jurídic, perquè, ho repeteixo, sense artèries, sense esquelet, el dret civil català, com qualsevol institució jurídica, no funciona. Aquests són els instruments processals.

Per tant, hem de reivindicar aquesta figura. Esperem i desitgem que a ningú se li acudeixi portar-ho al Tribunal Constitucional, malgrat, evidentment, estar en el seu dret, però seria *no entendre nada*, eh? I en un moment històric determinat... –no ho vull assenyalar, perquè potser d'aquí a unes setmanes tindrem aquest debat instal·lat–, en un moment històric determinat i, cal dir-ho, amb reconeixement de tots els que hi van participar, va haver-hi un fet que hem de saludar: hi va haver l'oportunitat d'interposar un recurs d'inconstitu-

cionalitat quan aquest Parlament, als anys vuitanta, va fer la primera legislació de desenvolupament del dret civil i, afortunadament –i en aquest cas cal dir-ho, que era el Partit Popular que estava en el Govern a Madrid–, no ho va fer. Jo crec que ha contribuït molt a la convivència en aquest país i ha contribuït molt al progrés del país.

Per tant, sapiguem amb el que juguem. Sapiguem que estem tocant un element que és el nervi del funcionament d'una societat moderna, descentralitzada, que té les seves pròpies necessitats, que no vol dir que sigui ni millor ni pitjor que una altra societat, que una altra comunitat, però que, de veritat, no pot renunciar al seu dret propi, com no pot renunciar a la seva llengua pròpia, com no pot renunciar a les seves institucions de dret fonamental. Perquè, si no és així, no hem entès res: no hem entès el que va ser la lluita per la democràcia en aquest país, ni com ha de ser un estat constitucional i democràtic de dret a l'Europa del segle XXI.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats, senyora consellera.

La presidenta

En nom del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable consellera, diputades, diputats, bé, avui fem la tramitació final i l'aprovació, pel que, doncs, veiem de les intervencions dels diferents grups parlamentaris, i també pel que vam veure a la comissió quan es va votar el dictamen d'aquesta Proposició de Llei del recurs de cassació en matèria de dret civil de Catalunya.

I deixin-me fer una prèvia, i és una reflexió de per què els països tenen lleis diferents quan fan referència als contractes d'arrendament, a la regulació del matrimoni, a la regulació d'hipoteca, les associacions, les fundacions, els drets reals; és a dir, drets com el de propietat, el dret d'usdefruit, per exemple.

Els països tenen regulacions diferents i algú podria pensar que en el món podria haver-hi un únic corpus jurídic per a tots els països, que a tot arreu la propietat es regulés igual, les compravendes igual, doncs, tots els elements que configuren el dret civil, el dret que regula les relacions entre particulars, podrien pensar que a tot el món sigui igual, però resulta que no és així. I no és així perquè el dret de cada país intenta respondre a la realitat d'aquest país i respon també a pactes, a acords, a normes que ens hem posat els ciutadans de com regular aquests aspectes.

I això és el dret civil català. El dret civil català és la regulació de tots aquests aspectes que hem anat fent des de fa molts anys, antigament, quan no hi havia parlaments democràtics com els coneixem avui, però que es formulaven en forma d'acords que han anat creant un cert corpus, una certa tradició; allò que estàvem acostumats a fer, que ens semblava que estava bé i que, per tant, hem anat continuant, que hem anat

innovant, que hem anat millorant amb el temps. I a la que hem tingut parlaments democràtics, a Catalunya, doncs, hem seguit regulant aquests pactes entre particulars com els fem i amb quines normes es fan. I aquest és el sentit del dret civil català.

I aquest dret civil no seria complet si no acompanyem les normes d'una jurisprudència. Les normes les aprovem en aquest Parlament o s'aproven en altres parlaments, però necessiten una interpretació. I això, doncs..., hi ha la llei, la jurisprudència, els principis generals del dret com a fonts inspiradores del que és una norma, i és en el que es basen els jutges a l'hora d'interpretar-ho.

En el nostre dret civil tenim i hem anat desenvolupant, codificant, anar posant un al costat de l'altre, com tenim regulades aquestes relacions entre persones individuals en el nostre dret; per tant, teníem la llei. Encara no tenim prou la jurisprudència, que és la interpretació de la llei. I per això és important aquesta proposició de llei. I és important aquesta proposició de llei perquè el recurs de cassació..., que al final el recurs de cassació el que ve a explicar és quan hi ha dues interpretacions diferents d'una mateixa norma o no hi ha interpretació d'una norma, en aquest cas, de dret civil català i ha d'haver-hi algú que digui, doncs, quina és la interpretació que s'ha de fer perquè es pugui aplicar correctament. I això s'aconsegueix amb el recurs de cassació.

Fins avui, el recurs de cassació estava regulat amb caràcter general a la Llei d'enjudiciament civil, que estableix quins són els criteris. Aquests criteris no ens han servit per crear una jurisprudència; no ens han servit, perquè són molt limitatius, estan pensats probablement per als criteris que ha de seguir el Tribunal Suprem, però no són vàlids perquè el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya faci una feina important de creació de jurisprudència i per interpretar aquest dret civil català que actualitzem i que aprovem en aquest Parlament. Per tant, la necessitat d'aquesta proposició de llei és clara.

Així, doncs, es va presentar, li vam donar suport en la tramitació, l'hem anada polint en ponència perquè hi havia alguns aspectes..., sobretot per garantir que aquesta norma fos plenament constitucional, que no pogués haver-hi cap objecció; es van polir alguns aspectes, es va aprimar el que en diem «l'interès cassacional», és a dir que el fonament per presentar aquest recurs..., quan tens dues sentències de dos tribunals que diuen coses diferents o no n'hi ha cap que interpreti aquest precepte que estàs, doncs, utilitzant en un plet judicial, doncs, precisament el que s'ha fet és ampliar que sigui aquesta la raó per anar al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, no que sigui una quantia determinada, és a dir..., sinó que realment hi hagi una contradicció entre dues interpretacions d'una mateixa norma.

Per tant, és tan important la jurisprudència que pugui fer el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya sobre el dret civil català com la mateixa aprovació de les normes de dret civil català que fa aquest Parlament. I, per tant, amb aquesta llei el que fem és fer

més fàcil que es pugui fer aquesta cassació, que pugui haver-hi aquesta jurisprudència.

Com hem dit, aquesta proposició de llei, que s'aprovarà avui, regula com s'hi podrà accedir, al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. I hem fomentat que sigui, com deia abans, l'interès cassacional i que sigui, evidentment en matèria de dret civil català. Perquè això és la limitació que tenim, per part de l'Estatut i per part de la Constitució i de la normativa estatal, sobre què podem regular en aquest Parlament. Com deia abans també, al llarg del tràmit de la ponència, i havent escoltat els experts i a través d'altres experiències, com, per exemple, la llei del Parlament de Galícia, que regula aquest aspecte pel Tribunal Superior de Justícia de Galícia, hem també anat polint alguns aspectes. Per tant, és una llei lògica, és una llei necessària perquè puguem acompanyar el dret civil, els llibres que anem aprovant aquí successivament, d'una jurisprudència que el complementi i que l'interpreti.

I, per tant, entenem que tots els grups d'aquesta cambra hi haurien de donar suport. Si no hi donen suport, nosaltres creiem que no és tant per qüestions tècniques, sinó que és per motivacions polítiques. Perquè, de fet, quan s'ha parlat de la possible inconstitucionalitat d'aquesta llei que avui aprovarem, no s'ha esmentat que aquesta llei es basa en l'article 130 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

L'article 130 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya ni va ser recorregut pel Partit Popular en el seu recurs d'inconstitucionalitat contra l'Estatut, ni va ser... –evidentment, com que no estava recorregut–, ni va ser dictaminat inconstitucional per part del Tribunal Constitucional. Per tant, ens fa la sensació que, quan el Partit Popular ha vist aquí que aquesta norma podria ser inconstitucional, vol acabar de fer la feina que no va fer el Tribunal Constitucional a l'hora de retallar el nostre Estatut d'autonomia, i, per tant, limitar-nos, també, el fet que puguem fer normes de caràcter processal, és a dir, de com s'accedeix i com s'accedeix als tribunals de justícia en aquells aspectes que són del nostre dret civil propi.

Per tant, nosaltres el que farem serà votar en contra de totes les esmenes que queden vives, perquè hem generat un consens prou important a la ponència, i només queden vives les del Partit Popular i de Ciutadans. Nosaltres no entenem aquesta voluntat que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ho tingui més difícil per fer jurisprudència per aplicar el dret civil català. Només entenem que els inspire, en aquesta voluntat, doncs, recentralitzadora, el mateix que va inspirar els que per ocupació militar van acabar amb el Tribunal de Cassació l'any 1939. Per tant, el que van fer l'any 1939 uns per via militar, acabar amb el Tribunal de Cassació, doncs, ara sembla que ens amenacen de fer-ho per la via d'un tribunal constitucional que, a més, està absolutament deslegitimada.

Per tant, res més, Nosaltres, doncs, des del nostre grup parlamentari donarem suport al text del dictamen. I volem donar les gràcies, des d'aquí, a tots els membres de la ponència amb els quals hem estat treballant: la diputada Agnès Pardell, que va ser, doncs, qui va

proposar el text en un primer moment, qui va fer la proposició de llei, del Partit Socialista; la diputada Elena Ribera, de Convergència i Unió; la diputada Maria José García Cuevas, del Partit Popular; el diputat Salvador Milà, d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i la diputada Carmen de Rivera, de Ciutadans. Crec que entre tots, malgrat que al final, doncs, probablement no hi haurà un consens unànim, però s'ha creat un consens ampli sobre aquesta proposició de llei i permetrà que sigui més fàcil que, quan algú vagi a un tribunal de justícia en base al dret civil del nostre país, trobi que hi ha una interpretació al costat d'aquest dret civil que li garanteix molt millor quin és el dret aplicable i quines normes pot al·legar.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Molt honorable senyora presidenta, il·lustres diputades i diputats, honorable consellera, en el poc temps que ens deixen no em referiré al contingut de la llei, més que res per no donar arguments ni al Partit Popular en el seu recurs d'inconstitucionalitat, ni a aquells que vulguin generar conflictivitat, diguem-ne, processal quant a l'encaix d'aquesta llei en la llei d'enjudiciament civil i la llei orgànica del poder judicial. Per tant, per no donar raó arguments contraris, no en parlaré en aquests termes. Sí quant a un parell de qüestions.

La primera és que, ja, aquest matí el grup de Ciutadans es referia a l'evangeli..., a mi la intervenció de la representant del Partit Popular m'ha recordat allò que es deia del califa Omar quan va entrar a Alexandria, quan va dir: «Cremem la llibreria, perquè o tots els llibres diuen el mateix que l'Alcorà i, per tant, sobren, o diuen el contrari que l'Alcorà i, per tant, són herètics.» Per tant, cremem el Parlament de Catalunya, cremem la Generalitat, perquè ja ho faran tot vostès en el seu parlament, en el seu tribunal suprem i en els seus òrgans, perquè llavors no cal –no cal. O diuen el mateix (*veus de fons*) –sí, ja tindrà el seu torn, evidentment–, o diuen el mateix... El Parlament de Catalunya què ha de dir?, el mateix que diuen vostès? I llavors és innecessari, no cal, sobra, i no pot dir-ho. O bé al contrari, i llavors no pot ser, perquè llavors no pots dir una cosa que sigui diferent.

Ara bé, aquí s'ha fet alguna afirmació respecte al funcionament que és certa, tenint en compte quina és la realitat: el problema de la no-aplicació del dret civil de Catalunya a Catalunya es refereix o té una conseqüència de dues coses. Primera, perquè aquesta sala, a la qual ara se li donarà aquesta funció cassacional, és la Sala Civil i Penal del Tribunal Superior de Justícia que rau per Catalunya. Aquesta sala civil i penal es caracteritza per una cosa. En primer lloc, com el

seu propi nom indica, hi ha magistrats civils i penals, cosa que per a l'especialització és fantàstica. En segon lloc, perquè tots són nomenats a dit, tots –tots–, no n'hi ha ni un que ho sigui per antiguitat, o per escalafó, o per mèrits acreditats; tots són nomenats a dit. I, en fi, per un pecat que vaig cometre en alguna vida anterior, doncs, al senyor Milà, si vol –no aquí ara, perquè, tenint en compte que hi ha estudiants de dret, hi ha coses que és millor que no les sàpiguen encara–, doncs, li ho podré explicar, els actuals membres, molt d'ells, per què, com, de quina manera i a canvi de què estan a la sala civil i penal del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, un per un. I, en tercer lloc, que aquests magistrats que estan a la Sala Civil i Penal del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya per aquestes raons que, ja dic, li diria fora de l'horari escolar o de l'horari infantil, a més, es caracteritzen per una cosa, i és que no han d'acreditar enlloc que tenen el més mínim coneixement del dret català; enlloc, de cap manera, mai. Per tant, estem parlant d'una sala formada per magistrats nomenats a dit que no han acreditat enlloc, mai, que coneixen en absolut el dret civil que han d'aplicar. En conseqüència, a partir d'aquí, doncs, aquesta mena de..., bé, per anomenar-ho així, sentències per aquest abús de llenguatge que de vegades s'ha de fer, mantenir l'aparença que és una sala de justícia, quan és tota una altra cosa.

Què produirà l'aplicació o l'aprovació d'aquesta norma? Previsiblement, ja li ha dit el representant de..., allò del califa Omar: un recurs d'inconstitucionalitat, perquè *donde hay patrón no manda marinero*. Nosaltres, aquests llocs..., hi votarem a favor, evidentment. La llei planteja problemes, i planteja problemes però problemes estructurals. Perquè, és clar, pretendre tenir un dret civil propi, un ordenament jurídic propi, un ordenament processal propi i uns òrgans de justícia propis, sent d'una comunitat autònoma..., doncs, miri, no. No. Ja li he dit clarament quina és la via. Tenim un estat? Tindrem tota aquesta història No tenim un estat? Doncs, el que tindran vostès serà aquesta història.

Per tant, per no posar pals a les rodes, hi votarem a favor, però sabent que això va al mateix lloc al qual van totes les propostes del camí del mig, de l'entesa, de l'encaix i del mig per mig, que és al fracàs més absolut, i, a més, en el cas que continuï viva aquesta llei després del seu pas pel Tribunal Constitucional, també nomenat a dit íntegrament, també pel Partit Popular i Partit Socialista, i també amb els mateixos criteris que també li podria dir en algun cas –no en tots– per què, com i a canvi de què estan ells allà, si en queda alguna cosa viva ja s'encarregaran de fer-ho en una d'aquestes sales civils, en les quals són especialistes en civil, en penal, mai no han estudiat dret català i, a més, estan nomenats a dit.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Elena Ribera.

Elena Ribera i Garijo

Gràcies, senyora presidenta. Honorable consellera, companys i companyes diputades, il·lustres membres del Col·legi d'Advocats, estudiants que ens acompanyeu, per nosaltres avui és un gran dia, perquè fem un pas endavant, com s'ha dit fins aquí, en la matèria que ens preocupa, que ens ocupa i que estimem moltíssim, com és el dret civil català, de Catalunya. La nostra posició ja es va manifestar quan se'n va veure el tràmit de la totalitat; no vam fer cap obstacle perquè ens vingués aquesta proposició de la mà del Grup Socialista. Encara que anteriorment, quan nosaltres ho vam fer, quan va haver-hi un canvi de govern, no es tingués la mateixa voluntat i se'ns digués que no, no importa, perquè el que volem és avançar, avançar i avançar. I això ha quedat clar aquest dematí en la sessió de control al Govern, aquesta és la nostra geometria variable: fer avançar Catalunya, fer avançar els catalans, fer avançar el que ens és propi, sense anar contra ningú, si no és que ens hi obliguen. Aquesta no és l'ocasió.

També dir que tampoc ens colloquem en una postura maximalista del tot o res, perquè, si no, el dret català, la situació catalana, la societat catalana, no estarien on estan; perquè com encara no tenim el tot, doncs, no seríem res. Nosaltres estem en la postura d'anar avançant, de no cedir, de transigir quan cal, perquè els nostres interessos arribin als objectius d'èxit que tenen plantejats. I això és el que intenta aquesta llei, no és una altra cosa que defensar el que ens és propi.

Quin és l'objectiu? S'ha dit claríssim: marcar un camí processal –s'ha dit molt bé, millor que jo, pels meus companys que m'han precedit– que permeti que el nostre ordenament jurídic civil sigui un ordenament jurídic complet. Que ho és, és que ja ho és, ho és per vocació, i ho és perquè ho ha sigut tota la vida. I això és incompatible amb l'existència d'uns altres ordenaments jurídics civils dintre de l'Estat? No. Tenim uns altres ordenaments jurídics civils dintre de l'Estat –el gallec, l'aragonès...–, i passa alguna cosa? No passa res. Això és democràcia; s'ha dit abans, i és així. Ens n'hem de felicitar, perquè ens hauríem pogut quedar sense dret civil amb tota la història que portem fins aquí.

En la segona meitat del segle XIX va haver-hi intents de codificació civil del dret castellà que ens deixaven sense un òrgan com és el Parlament, un òrgan propi de desenvolupament, de modificació... Però això el Codi civil en vigor, quan va entrar en vigor, no ho va fer. Gràcies a això, gràcies a la Constitució espanyola actualment en vigor, gràcies a l'Estatut d'autonomia del 79, modificat després el 2006 i no declarat inconstitucional per la sentència del Tribunal Constitucional, podem continuar parlant del dret civil català com un ordenament jurídic propi, complet, amb vocació de plenitud, que pot regular també en aquesta matèria, perquè l'argument tècnic, jurídic, entre cometes, «polític», definitivament, del Partit Popular per dir que això és inconstitucional no el podem compartir, perquè és un argument d'aquells diabòlics, que ens porten a l'impossible. Diu: «No té capacitat de legislar en matèria processal, llevat de les especificitats.» Perdoneu, és que el dret civil català és l'especificitat respecte del

dret espanyol, mal dit i mal considerat, és el nostre dret comú, però això és el que fa possible que nosaltres puguem entrar també en la regulació processal.

La sentència del Tribunal Constitucional del 2010, quan va analitzar l'article 95, que és el que regula el tema del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, en va analitzar tots els aspectes fonamentals, també el que era la cúspide del nostre sistema, també les seves funcions d'unificació de doctrina i, per aquesta via, la via de cassació. I el va declarar inconstitucional, aquest article? No. Va dir que en tant que això estava referit en la Llei orgànica del poder judicial, no hi havia motiu d'inconstitucionalitat. Doncs, si no ho va dir la sentència del Tribunal Constitucional, no ho diguem nosaltres ara, perquè la qüestió no va per aquí. Més aviat, la qüestió va per completar el nostre ordenament jurídic civil, com s'ha dit molt bé aquí, perquè ningú pugui tenir un obstacle per poder-hi accedir, i per això ens felicitem d'haver deixat l'interès cassacional com a motiu únic per a poder accedir a la cassació, que no hi hagi un obstacle en funció de la quantia, perquè el mateix tribunal ja depurarà, ja coneixerà quan hi cap i quan no hi cap.

Jo aquí, també, a favor del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i de la competència dels seus membres, perquè la cassació al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ja hi ha arribat; no arribarà a partir d'aquesta llei, ja hi anaven els recursos, en via de cassació, regits per la Llei d'enjudiciament civil. I què deien els magistrats? «Ah!, no, no entrem en això, perquè no en sabem.» Home, si us plau, siguem seriosos, els magistrats del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya són competents fins al final i són la cúspide del nostre sistema, i per això mereixen tot el nostre respecte.

Per tant, estem plenament satisfets que amb aquesta proposició de llei, en què hem pogut trobar aquest consens entre la majoria dels grups d'aquesta cambra, tinguem aquesta posició comuna de fer avançar el que ens és propi. Tant de bo aquesta fos la nostra posició per a les altres qüestions rellevants que té plantejades Catalunya en aquest moment, *véase pacto fiscal*.

Entenem que és un dia bo per al dret civil català, entenem que aquesta és una bona llei, entenem que és un bon motiu per a celebrar-ho, és motiu d'agraïment de tots els membres, de totes les persones il·lustres, sàvies, que van passar per la Comissió de Justícia per fer-nos avinentes els seus coneixements, que molt bé ha relatat la relatora, Agnès Pardell; ha dit que representaven les institucions més il·lustres d'aquest nostre país: col·legis d'advocats, col·legis de procuradors, magistrats del Tribunal Superior, eminents processalistes, catedràtics... I avui en especial vull agrair –m'ho permetran– la tasca que ha fet, sense haver comparegut, però l'interès que ha demostrat i que ens ha fet arribar la magistrada Núria Bassols, defensora del dret civil català i de les seves especialitats, i també que l'interès cassacional fos l'únic motiu per a poder ser la porta d'entrada del recurs de cassació. Crec que, dintre dels temes que en aquesta sessió del plenari del Parlament veurem, aquest és un dels temes de què ens podem sentir satisfets tots, en especial el Grup de Con-

vergència i Unió, perquè creiem que estem fent un pas en la direcció adequada, gràcies a la col·laboració de tots vostès.

Moltes gràcies.

(*María José García Cuevas demana per parlar.*)

La presidenta

Senyora García Cuevas...

María José García Cuevas

Por alusiones y contradicciones, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

María José García Cuevas

A ver, lo primero que quiero decir es que esto no es un tema de voluntad, de sacar adelante una ley, ni que valga la pena, ni que es el nervio de una sociedad... Lo que estamos valorando es la habilitación competencial, que entiendo que se tiene que hacer en base a argumentos jurídicos, no en base a sentimientos ni recuerdos de juventud o de universidad. (*Remor de veus.*)

El no entender nada..., yo no sé quién no entiende nada aquí, pero tengo que dejar claro, para quien nos ha estado escuchando, que la casación en materia de derecho civil catalán la hace y la seguirá haciendo el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, se apruebe o no esta ley, porque eso es lo que fija la legislación estatal, y esta ley en este sentido no aporta nada nuevo, como he explicado.

También quiero decir que yo en ningún momento he dicho que es inconstitucional, porque esta no es mi función, ni me atrevería en la vida. Yo lo que he dicho es que no se nos demuestra suficientemente la habilitación competencial.

Y tampoco he hecho un planteamiento político ni una intervención política, porque el Partido Popular no presentó enmienda a la totalidad a esta ley, porque estamos a favor del desarrollo legislativo autonómico, siempre que la comunidad esté habilitada, que es lo que aquí no se nos demuestra.

Presidenta, finalmente quiero pedirle, personalmente y directamente, amparo, a la Mesa, porque empiezo a estar cansada de las reiteradas expresiones y comentarios despectivos, tergiversando el sentido de mi intervención por parte del portavoz de Solidaritat.

Yo creo que la Mesa es responsable de que se mantenga la cortesía parlamentaria y de que los diputados que salimos a hablar a este estrado, lo hagamos para posicionarnos respecto de la proposición de que se trate y no para minusvalorar ni desprestigiar a otros diputados. Creo que esto desprestigia a la institución y esta diputada, personalmente, no quiere seguir consintiendo. Gracias.

(*Pere Aragonès i García demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Aragonès...?

Pere Aragonès i Garcia

Per contradiccions.

La presidenta

Trenta segons.

Pere Aragonès i Garcia

Molt ràpid, senyora presidenta. La diputada del Partit Popular ens torna a dir que la seva oposició, en aquesta proposició de llei, és de caràcter jurídic i no polític.

Si era de caràcter jurídic, i vostès creien que aquesta proposició de llei era inconstitucional, haurien haver pogut portar la proposició de llei al Consell de Garanties i no ho van fer.

Per tant, allò que no van fer al Consell de Garanties no vinguin a demanar-ho que ara ho faci aquest Ple d'aquest Parlament.

(Veus de fons. Maria José Garcia Cuevas demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Cuevas, suposo que és per les votacions separades. *(Veus de fons.)* Totes en conjunt són la 1, 10, 15, 18, 31 i 40.

Maria José Garcia Cuevas

De la 21 querriámos votación separada, por favor, presidenta.

La presidenta

La 21, que és de Ciutadans.

Maria José Garcia Cuevas

De Ciudadanos, sí...

Gracias.

La presidenta

Ciutadans: 11, 21, 32, 42.

(La presidenta dona la paraula a Carmen de Rivera i Pla.)

Carmen de Rivera i Pla

Presidenta...?

La presidenta

Sí...?

Carmen de Rivera i Pla

Nosotros queríamos pedir votación separada, también, de la enmienda..., perdón..., de la enmienda número 1, del Partido Popular.

De l'esmena número 1, voldríem votació separada.

Gràcies.

La presidenta

L'esmena número 1.

Carmen de Rivera i Pla

Sí.

La presidenta

D'acord. Doncs, començarem votant l'esmena número 1, del Grup Parlamentari Popular.

Comença la votació.

(Remor de veus.)

Sí..., senyora Garcia Cuevas?

Maria José Garcia Cuevas

No, és que la 1 no existe, es la número 10; creo que se refería a la número 10.

La presidenta

No... –no, no–, existe la 1.

Maria José Garcia Cuevas

No era la número 10?

(Pausa.)

La presidenta

En l'edició del butlletí, la primera de totes està en número petit, el número 1, i és l'esmena 1.

(Pausa. Remor de veus.)

D'acord; doncs, comencem a votar l'esmena número 1, del Partit Popular.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 17 vots a favor, 109 en contra i 3 abstencions.

Votarem, ara, la resta d'esmenes del Grup Parlamentari Popular, que són la 10, 15, 18, 31 i 40. D'acord?
(Pausa.)

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 20 vots a favor i 109 en contra.

Votem ara l'esmena 21, presentada pel Subgrup Ciutadans –l'esmena 21.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 3 vots a favor i 126 en contra.

Votem ara la resta d'esmenes del Subgrup Ciutadans, que són la 11, 32 i 42.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 20 vots a favor i 109 en contra.

Ara votarem el conjunt del text del dictamen.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 109 vots a favor, 17 en contra i 3 abstencions.

(*Alguns aplaudiments.*)

Atesa la sol·licitud presentada pel Grup Parlamentari Socialista per fer una altra alteració de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària, els demano la seva aprovació: que el punt número 8, que és la interpellació al Govern sobre la situació econòmica i els escenaris previstos per al 2012 es pugui substanciar a continuació –el punt número 8.

D'acord? (Pausa.)

Interpellació

al Govern sobre la situació econòmica
i els escenaris previstos per al 2012
(tram. 300-00125/09)

Doncs, el punt número 8 és la interpellació al Govern sobre la situació econòmica i els escenaris previstos per al 2012. Presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

(*Pausa llarga.*)

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, moltes gràcies, presidenta. Honorable conseller, diputades i diputats: «Jo mai abaixaré el sou dels funcionaris, mai.» Són les seves paraules, conseller; no fa ni un any a la Comissió d'Economia d'aquest Parlament. I quina és la realitat?, que vint-i-quatre hores després d'aprovar els pressupostos, vostès abaixen els sous dels funcionaris, sense negociació, amb obscuritat, amb urgència.

«Jo mai apujaré els impostos –mai. Convergència i Unió és el partit de la moderació fiscal.» Tinc entès, a més, que sota aquests arguments, vostès, precisament, varen eliminar l'impost de successions i donacions, eh?, aquesta demostració que van fer de coratge mal entès, de coherència mal entesa.

Però, quina és la realitat? Que vostès voten gratuïtament a Madrid, al senyor Rajoy, l'increment d'impostos sobtadament més alt i que més afecta la butxaca dels ciutadans; i que, també, sigui dit, de passada, més augmenta en una tacada el dèficit fiscal de Catalunya.

«Jo mai faré com vostès i em desviaré del dèficit pressupostari. Dic 2,66 per cent i faré 2,66 per cent.» Quina és la realitat? Que vostès es desvien més del que ens vam desviar nosaltres, que el seu Govern no no-

més fa dèficits similars, sinó que també fa desviaments similars. Per tant, del «jo mai faré» a la realitat..., un abisme, conseller.

Podem parlar de confiança? Podem parlar de credibilitat? Doncs, sincerament, nosaltres creiem que no, perquè ens trobem davant d'un govern amb profusió d'incompliments, que, a més a més, van acompanyats de profusió de silencis en els seus perquè. O, dit d'una altra manera, ens trobem davant d'un govern que és molt actiu a no fer el que diu i molt passiu a explicar perquè es desdii.

Vostè, conseller, em dirà segurament que això passa perquè estem obligats a adaptar-nos a una situació canviant, no aquest Govern, sinó tots els governs. També es va adaptar el nostre Govern, va adaptar el pressupost del 2010, al mes de maig, després de la crisi grega, quan la crisi grega ho va canviar tot.

I, a més a més, vostè segurament em dirà que això és així més que mai, que aquesta crisi greu, profunda..., el context canvia tota l'estona, i, a més a més, canvia amb una immediatesa desconeguda fins ara en aquest món que segurament està obert vint-i-quatre hores.

I vostè, si em diu això, tindrà, senyor conseller, tota la raó. Negar això seria tant com negar la realitat. I, per tant, jo vull que li quedi clar: ningú no li està qüestionant... –no li ho està qüestionant–, en cap moment, el Grup Parlamentari Socialista, la necessitat d'adaptar-nos a un context canviant.

Però sí, conseller, si aquesta és premeditada, si serveix de justificació per a totes les seves accions, i, si, a més a més, es creu que això l'exempta de donar explicacions allà on s'han de donar, que no és altre lloc que aquí al Parlament de Catalunya, que és on resideix la sobirania del nostre poble. És això, conseller, el que li estem qüestionant, i és això sobre el que avui, conseller, li estem demanant, conseller del Govern de Catalunya, explicacions.

Perquè, si no, sap què passa? Que estem entrant en un camí perillós, inconvenient, fins i tot diria paradoxal: evitem tenir, com a país, els debats que s'estan tenint amb tota cruesa a tots els altres països europeus, el debat sobre si és necessària l'austeritat o el creixement. Aquests debats no els tenim. I, al mateix temps, estem evitant tenir els debats reals i efectius de com està incidint la situació sobre els ciutadans de Catalunya. I aquest és un camí que seria molt perillós, hi insisteixo, conseller, perquè no només qüestiona quin projecte tenim com a país, sinó que també ho fa sobre la qualitat i l'efectivitat de la nostra pròpia democràcia, de la qualitat de la nostra democràcia.

Això, si m'ho permet, dir-li-ho així, conseller, s'expressa amb tota la seva cruesa i amb tota la seva gravetat en el cas dels pressupostos per al 2012. Ni vint-i-quatre hores –vint-i-quatre hores– després de ser aprovats, vostè mateix els va donar per amortitzats. Per tant, ens va dir, en aquesta cambra, en aquest Parlament, als ciutadans que representem tots, els va dir que vostè, vint-i-quatre hores després, els pressupostos, la llei més important d'un govern estava tancada en fals.

Aquest és el missatge que volem transmetre als ciutadans de Catalunya? I crec que, d'això, n'hem de parlar, conseller, perquè jo li asseguro que no només és inaudit, no ha passat mai, sinó que en els moments que vivim, d'aquesta crisi tan greu, és altament perjudicial per a la confiança que un govern hauria de procurar donar.

D'on veníem, conseller? –d'on veníem? Anem a fer un repàs ràpid de la situació. Vostès no varen presentar en aquesta cambra els pressupostos quan tocava, tal com li va reclamar el conjunt de l'oposició. I no estem parlant del 10 d'octubre, de la data del 10 d'octubre, que és la data que marca la llei, però que, com vostè ha dit en reiterades ocasions, cap govern ha incomplert exactament; però sí que estem parlant de presentar-los a temps, perquè es puguin aprovar el 31 de desembre, que és quan s'han d'aprovar uns pressupostos. I això ha passat sempre, excepte els anys que hi ha eleccions a la Generalitat.

Vostès no ho van fer, conseller, perquè hi havia eleccions a les Corts Generals el 20 de novembre. Aquesta és la veritat, perquè, si no, l'explicació que vostès donen no s'acaba d'articular. Vostès deien que no podien fer els pressupostos quan tocava perquè la previsió d'ingressos que els donava el Govern de Madrid, que els donava el Ministerio era, diguem-ne, poc creïble.

El problema, conseller, és que els pressupostos que vostès van presentar en aquesta cambra estaven fets exactament amb la mateixa previsió d'ingressos que vostès tenien a l'octubre, que és una previsió que els va donar la ministra Salgado el mes de juliol. Si vol, li ho diré d'una altra manera: els pressupostos que vostès podrien haver presentat a l'octubre haurien estat tan provisionals com ho són els que vostès han presentat al desembre, en termes de previsions d'ingressos de l'Estat.

I, per tant, si li sembla..., jo ja sé que a aquest Govern li costa molt evitar parlar políticament si no menciona Madrid o el tripartit, jo ja sé que els costa molt, però aparem, si us plau, el tema de Madrid. Perquè vostè mateix ens va explicar aquí el dia que va presentar els pressupostos que el tema de la falta de credibilitat de les previsions de Madrid estava suplert amb un increment de 211 milions d'euros en el Fons de contingència. I, per tant, no estem parlant de les previsions de Madrid; estem parlant de les seves, de les seves pròpies prediccions.

Vostè va fer uns pressupostos al desembre, quan tots els organismes internacionals van modificar les seves previsions de creixement per al 2012, menys 1,5, menys 1,7, i vostè va dir: «No, Catalunya creixerà un 0,8 per cent.» Això, el 20 de desembre, conseller! Les previsions que té la seva conselleria, conseller! I quan li ho vam plantejar nosaltres, vostè em va dir que eren unes previsions que eren perfectament creïbles.

I això és, perdoni'm que li ho digui així, el que nosaltres no ens creiem –el que nosaltres no ens creiem–, perquè, i acabo, i seguirem a la rèplica, poden passar tres coses. Pot passar, realment, que vostè es creia aquesta previsió del 0,8 per cent i que vostè el dia que vam aprovar els pressupostos va arribar a casa se-

va aquella nit, es va aixecar, li va trucar l'Idescat i li va dir: «No, escolti, aquesta previsió és massa alta.» I vostè aquell dia es va adonar que els pressupostos estaven tancats en fals. Aleshores hauríem d'interpel·lar sobre temes d'una altra naturalesa, per entendre'ns. Això és una possibilitat.

Segona possibilitat: que vostè hagués pensat que aquesta previsió del 0,8 era massa elevada durant la tramitació de pressupostos. I vostè ho podria haver arreglat: el seu grup, Convergència i Unió, podria haver entrat esmenes, que, clar, el sostre de despesa no es pot modificar, però sí que es poden abaixar les despeses en un pressupost. Sap quantes esmenes va presentar el Grup de Convergència i Unió a l'estat de despeses? Dues. I, per tant, diguem que durant la tramitació, quan tots els indicadors eren més que obvis –Banc d'Espanya, 23 de gener–, es podria haver fet aquesta modificació. No la va fer durant. O podrien haver fet al principi la modificació, que és quan li vam dir nosaltres que era una previsió massa elevada, i per tant tenir els debats com s'han de tenir: en obert, sense excuses, dient les coses com són.

Però què passava, conseller? Que vostès es van preferir assegurar una clàusula secreta amb el Partit Popular que els permet no dir la veritat en aquest Parlament, vint-i-quatre hores després crear la desconfiança de dir que aquests pressupostos no són els bons per després poder continuar retallant, en tancat, sense debat, amb el seu soci, que és el Partit Popular.

Això, conseller, no creiem que sigui la millor manera de tirar aquest país endavant. Li ho dic sincerament. I ens quedarem, com sempre, atents a les explicacions que vostè ens pugui donar.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta... Senyora diputada, vostè ha començat esmentant unes frases meves, de «jo mai això», «jo mai allò». Confesso que no puc ara recordar què vaig dir o què vaig deixar de dir, però, en fi, això ja ho diu el diari del Parlament, ho comprovaré. Si vaig dir exactament el que vostè ha dit que li dic, doncs, m'apunto la lliçó; no sono com jo, normalment tracto de ser més prudent. Evidentment, si vaig dir allò, no vaig ser prudent. Si no vaig dir allò, li demanaré que rectifiqui.

El tema..., el tema es diu «incertesa», efectivament. Tenim molta incertesa, en un món on la tècnica pressupostària és la de pressupostos anuals, que no són pressupostos contingents, sinó que diuen tant per a tant, tant per a tant, etcètera.

D'incerteses, aquest any en tenim moltes, i les hi enumeraré, perquè ho vegi. Tenim incerteses sobre quin serà el creixement aquest any, l'any 1912..., i en aquest moment el prudent és esperar a demà a veure què ens

diu la Unió Europea, perquè la podrà encertar més o la podrà encertar menys, però en tot cas la predicció que ens afectarà serà la predicció de la Unió Europea. I, mirin, aquestes coses acaben estant tan imbricades amb altres pressupostos..., el més prudent és anar amb les prediccions que en cada moment són les oficials. Per tant, demà sabrem quines són les oficials per a Europa.

No sabem si després d'aquestes prediccions s'alleugerirà o no s'alleugerirà l'objectiu de dèficit per a Espanya. No ho sabem. I jo no tinc capacitat de predir si serà una cosa, o no, o serà l'altra. Seria raonable que s'alleugerissin, seria raonable. Però, miri, Europa pot actuar, potser, de cara a l'Estat espanyol com la senyora Salgado va actuar respecte a Catalunya l'any passat, és a dir, més o menys dient: «Ja sé que aquest pressupost és impossible, ja sé que aquest objectiu és impossible, però per què te l'haig de rebaixar?, com més t'«apreti» més esforç faràs; que no ho compleixis al final, tant me fa.» Això se'm va dir explícitament; no per la senyora Salgado. Europa pot adoptar exactament la mateixa actitud o potser no, o potser pot fer la cosa raonable. Però és una altra incertesa.

Si Europa alleugereix l'objectiu de dèficit per a Espanya, ens ho traslladaran a les autonomies? No ho sé –no ho sé. Potser sí; seria el lògic. Si per una banda diuen que la causa que no sigui el 6 per cent sinó el 8 per cent i escaig són les autonomies, el lògic seria que, si hi ha flexibilització de l'objectiu de dèficit, una part d'aquesta flexibilització anés cap a les autonomies. Però potser sí, potser no. Per tant, dintre de quinze... I tot això es concretarà en els pressupostos de l'Estat. I abans també d'aquests pressupostos sabrem coses sobre les disposicions addicionals. Crec que no veurem res sobre Fons de competitivitat, etcètera.

I podria també esmentar totes les incerteses, ja parlant de tresoreria, en el tema de l'ICO, etcètera. Bé, en fi, podria continuar parlant d'incerteses.

Què havíem de fer, no presentar el pressupost? Escolti, vostè ens ha estat insistint des de fa molt temps que l'havíem de presentar el 10 d'octubre. Li agraeixo que avui, a *toro pasado*, que diuen, digui que el 10 d'octubre ja no era important. Li ho agraeixo, amb tres mesos de retard, cent dies, però, en fi, vostè ho ha dit. Però fins avui vostè ha estat insistint, motivant una compareixença a la Comissió d'Economia del Parlament dient que l'havíem de presentar el 10 d'octubre. O sigui que suposo que no hi havia més: els pressupostos s'han de presentar. I com ja li he dit, els pressupostos contingents encara no estan inventats.

Què s'ha fet? Jo li'n recordo alguna. Una, ja li he parlat del Fons de contingència. Bé. Ja s'ha dit, totes les vegades que ha calgut, inclosa la comissió del Parlament, que el Fons de contingència d'aquest any era molt més elevat. Sap per què? Doncs, miri, perquè es diu «Fons de contingència» i perquè hi podien haver contingències, les hi acabo d'enumerar totes.

I, després, escolti, per què va fer una conferència de premsa el president el 22 de novembre per parlar de totes les mesures que afectaven condicions de treball a la funció pública? Perquè això estava en el procés

pressupostari. Si hi hagués hagut intenció d'amagar qualsevol cosa, no hauria fet aquesta conferència de premsa. O és que ja s'ha oblidat?, és que tres mesos és massa llarg per a la política? Fa tres mesos que es va dir tot això, tres mesos! Per tant, no sé de què s'estranya. Si no hi hagués hagut cap mesura que afectés el personal laboral de la Generalitat, suposo que vostè ens hauria preguntat: «Escolti, i el president per què va fer aquella conferència de premsa el 22 de novembre?» Escolti, tot el que s'ha anat fent estava plenament anunciat. I de què van estar parlant durant setmanes els sindicats i Funció Pública? Van estar parlant d'això; no van estar parlant d'altres coses. O sigui que, aquí, en aquest cas, d'incerteses, n'hi havien molt poques.

També ens recrimina que el pressupost el vàrem basar en el que se'ns va comunicar el mes de juliol, que, efectivament, lligava amb una previsió de creixement del 0,8. Sí. Anticipàvem i ja anticipàvem en el moment de presentar els pressupostos, i ho vam dir repetidament, que amb tota probabilitat això seria revisat i seria revisat a la baixa, perquè tots els indicadors anaven per aquí. Va ser una llàstima que no es revisés immediatament després de les eleccions, perquè llavors ho hauríem pogut incorporar als pressupostos. De fet, segueixen a l'aire fins demà, perquè el Govern central ha adoptat l'actitud que les prediccions que aniran a missa seran les que digui la Unió Europea. I, per tant, en fi, hem actuat amb aquesta prudència de no inventar-nos coses sobre les quals no teníem certeses i deixar les últimes que eren oficials, però conscients que això s'hauria de revisar.

Vostè em diu: «Per què no les va posar ja pel seu compte, avançant-se al que els comunicaven des del Govern central?» Miri, perquè amb aquestes coses d'ingressos és complicat fer aquesta mena de, diguem-ne, iniciatives pròpies. No les vam voler fer l'any passat amb el Fons de contingència. I recordin que vostès ens van dir i repetir moltes vegades que poséssim la bestreta del Fons de contingència en els nostres pressupostos, i nosaltres vam dir que no, perquè no volíem, a aquest respecte, posar quelcom que no estava oficialitzat des d'on ens envien els diners. Doncs, el mateix, en aquest cas.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Gràcies, presidenta. Sí, conseller, efectivament jo ho retiraré, si he posat en boca seva alguna expressió que vostè no ha utilitzat, tot i que acostumo a ser curosa en aquestes coses. I me'n recordo perfectament d'aquesta frase que va dir: «Jo mai faré com vostès i abaixaré el sou dels funcionaris.» Però ho comprovarem; està en el diari de sessions. I, si m'equivoco, no tindrè cap problema a rectificar-ho, tot i que entengui perfectament també, conseller, que les tres afirmacions que he fet sobre el que vostès pretenien també eren amb l'esperit polític que Convergència i Unió ha manifestat en reiterades ocasions.

De la mateixa manera li demano que podríem anar a les transcripcions d'aquella mateixa comissió i veure que jo no estic rectificat sobre el 10 d'octubre, avui. Nosaltres vam dir que aquest any sí que es podien presentar els pressupostos el 10 d'octubre, eh?, justament pel tema que les previsions d'ingressos de l'Estat estaven fetes abans, però, en tot cas, conseller, li vam dir abans –no li ho diem avui per primera vegada– que els pressupostos s'havien d'entrar octubre-novembre, perquè poguessin ser aprovats el 31 d'octubre. Aquesta no és la primera vegada que li fem aquesta argumentació, i, si vostè té a bé mirar-se també les transcripcions del que li vam dir, ho podrà comprovar i també rectificar adequadament.

En tot cas, conseller, vostè ens parlava d'incertesa. Sí, sí, incertesa, efectivament, nosaltres li ho hem dit a la intervenció, que el context que vivim és complex i incert. Però davant de la incertesa, conseller, convé equivocar-se el mínim possible, però això..., les garanties de no equivocar-se no les té ningú; i també convé –vostè, que és economista– aplicar dos principis econòmics –que jo diria que no són només econòmics, són de sentit comú en la vida en general–, que són prudència i responsabilitat.

Vostè va presentar uns pressupostos el 20 de desembre, conseller. Totes les previsions dels organismes internacionals sobre el creixement del 2012 deien el que deien, i la seva conselleria també tenia aquestes previsions, i vostè no les va voler incloure en el pressupost. I, en tot cas, si no les va incloure perquè, com avui ens acaba d'explicar, considerava que no era l'adequat i que s'havia de mantenir aquell 0,8 per cent –estic parlant de les seves previsions, de les previsions del seu departament–, el que aleshores ens continua sense explicar, conseller, és per què vint-i-quatre hores després vostè diu que aquells pressupostos no serveixen. Això és el que vostè avui ens hauria, si us plau, d'explicar, perquè en els deu minuts que ha tingut aquesta resposta no ha estat, en cap cas, formulada.

Vostè, conseller, va decidir, vint-i-quatre hores després que aquells pressupostos no servien, tal com sabem al principi, perquè té una clàusula –que és tan secreta que també li agrairia que ens l'explicités– que li permet continuar fent retallades, amb l'afegit que no les ha de passar pel debat parlamentari en obert, i per això li és igual provocar la desconfiança i el desànim en aquest país, de donar per amortitzats uns pressupostos vint-i-quatre hores després d'haver-los fet. Ho deia el senyor Herrera: si això ho hagués fet l'anterior Govern, aquest país s'hauria aixecat, i –segur que coincideix vostè amb mi, senyor Herrera– s'hauria aixecat com s'ha d'aixecar, perquè és una cosa que no es pot permetre. I vostès, a més a més, es vanaglorien d'aquest fet.

Jo li ho dic de debò, conseller, és un fet inaudit i crec que convé que vostè ens doni explicacions de per què tanca en fals, per què dona per amortitzats vint-i-quatre hores després els pressupostos. I que ens expliciti, al mateix temps, quines retallades addicionals pensa fer en connivència amb el Partit Popular. Ens ho explica, si us plau? Perquè els catalans ho han de saber; és el nostre sistema democràtic, és la nostra exigèn-

cia democràtica. Vostè té possibilitats sobre la taula, perquè hi han esmenes que estan encara vives a la llei d'acompanyament; vostè pot agafar esmenes que li ha presentat el Grup Parlamentari Socialista i, en lloc de fixar-se sempre a retallar la despesa, parlar també sobre el nivell d'ingressos i aprovar l'esmena de l'impost de les grans fortunes. Això li donaria un marge per paliar aquesta incertesa de què està parlant.

Però no, vostè decideix, hi insisteixo, amb una clàusula que no coneixem, continuar retallant sense passar pel debat parlamentari. I això és simplement inacceptable, conseller, i volem les seves explicacions, i volem el seu compromís que vindrà en aquesta cambra a debatre un i tots els punts de les retallades que vostè està infringint sobre els nostres ciutadans.

Gràcies, presidenta; gràcies, conseller.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

«Prudència i responsabilitat» en boca dels autors de la disbauxa de despeses del 2008, 2009 i 2010 (*remor de veus*) té força gràcia, així que no ho comentaré.

Em cita dient que aquests pressupostos no serveixen. Això no ho trobarà en cap comentari sobre..., no ho trobarà al diari de sessions, perquè això no és quelcom que jo hagi dit mai en seu parlamentària i, de fet, no he dit mai a ningú, inclosos periodistes, és obvi. Serveixen, com ho demostra l'acció diària, en aquests moments, de tota la nostra Administració pública, que està treballant en la implementació d'aquests pressupostos.

És evident que el que no farem és accelerar l'execució del pressupost de tot aquest any, per veure si ho gastem tot, abans dels pressupostos de l'Estat o abans del mes d'abril. No, no ho farem, això. Farem una execució pausada que deixi marges d'actuació, si els marges d'actuació són necessaris, donades les incerteses amb què ens enfrontem. Incerteses, deixi-m'ho dir, que realment són molt grans, i en certa forma van molt més enllà del nostre entorn directe.

En definitiva, la incertesa més gran és si a Europa predominaran les polítiques, com a mínim, moderadament expansives o predominaran les polítiques molt accentuadament d'austeritat. Jo no en sé la resposta, jo sé el que desitjaríem: desitjaríem que predominessin les polítiques d'estímul; creiem que això és el que necessita Europa. Creiem que Europa està en una espiral contractiva que jo crec que no té ni cap ni peus. I aquesta és la incertesa més gran, i aquesta és una incertesa que ens arriba a nosaltres. I ens arriba per la via de si s'acceptaran o no les peticions del Govern espanyol per a una flexibilització de l'objectiu de déficit, i ens arriba per la via de les polítiques de provisió de liquiditat del Banc Central Europeu i, per tant, com això influirà en les línies ICO o en el sistema més or-

dinari de provisió de liquiditat que s'ha d'establir des del mes de juny.

Per tant, ho repeteixo, la incertesa és molt gran, i en aquest context aplicarem el pressupost. I per descomptat que el pressupost serveix, i serveix molt. I el que volem és que continuï servint el mes de desembre, simplement perquè no hem fet quelcom imprudent i irresponsable, per utilitzar les dues paraules que vostè ha utilitzat. O sigui que la puc tranquil·litzar, vull dir, tranquil·la, no farem res imprudent ni irresponsable i estarem amatents a com es vagin resolent les incerteses per ajustar-nos a aquestes incerteses i, per descomptat, fent servir el pressupost, que és el que correspon.

I, escolti, no hi ha clàusules secretes. Vostè creu que és concebible que hi hagi clàusules secretes? Si els periodistes ho saben tot al cap de cinc hores! En aquest país no hi poden haver clàusules secretes per a res. Hem signat un acord amb el Partit Popular i vostè l'ha vist, i l'acord amb el Partit Popular és l'acord on hi ha la meua signatura. Aquest és l'acord, eh?, i allí no hi ha cap clàusula secreta. Hi ha el que diu, i el que diu ho diu, i el que no diu no ho diu, i no hi ha cap document secret. En pot tenir la seguretat. I, evidentment, aquest document sí que té algun enunciat de contingències, perquè la seva implementació precisa dependrà del que vagi passant i, en particular, del que estableixin els pressupostos generals de l'Estat, que, dit sigui de passada, també impliquen el Partit Popular.

La presidenta

A continuació, passem al sisè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre el garantiment dels drets lingüístics dels consumidors catalans.

Interpel·lació

al Govern sobre el garantiment dels drets lingüístics dels consumidors catalans (tram. 300-00122/09)

Presentada pel Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència, té la paraula l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyors consellers de la Generalitat de Catalunya, senyor Mena, senyor Andreu Mas-Colell, bé, aquesta interpellació és sobre els drets lingüístics dels consumidors catalans, que en aquests moments es veuen greument vulnerats per la manca de compliment de la llei per part del Govern de la Generalitat.

La primera disposició legislativa que obligava a etiquetar en català apareix a la Llei de l'any 1998 de política lingüística, però només feia referència a l'obligació d'etiquetar almenys en català els productes amb denominació d'origen o de qualitat.

El segon i gran avenç en l'etiquetatge del català es va produir el 23 de juliol de l'any 2010, amb l'aprovació

del Codi de consum, on de forma general s'estableix l'obligatorietat d'etiquetar en català tots els productes de consum que es comercialitzin a Catalunya. Aquesta llei donava un marge a les empreses perquè es poguessin adaptar a la nova normativa; en concret donava un marge de sis mesos per a les grans empreses, que ja va finalitzar el 23 de gener de 2011, i totes les empreses, a partir del 23 de juliol de l'any 2011, havien d'etiquetar en llengua catalana. Ha passat ja, senyor conseller, més d'un any des que va finalitzar el marge que establia la llei perquè es poguessin adaptar a la normativa les diferents empreses.

I, doncs, després d'un any, què és el que està fent el Govern de la Generalitat de Catalunya per garantir els drets lingüístics dels catalans i de les catalanes, que esperen veure com l'etiquetatge en català a tots els productes és una realitat, i ja ha passat més d'un any, i de cap manera es troben amb aquesta realitat?

Sabem, som coneixedors, senyor conseller, que hi ha centenars de denúncies presentades per part de consumidors catalans que exigeixen a l'Agència de Consum que es compleixi amb la llei. I no tenim coneixement de l'obertura de cap expedient sancionador, senyor conseller, no tenim coneixement de l'obertura de cap expedient sancionador davant del flagrant incompliment que representa aquesta llei.

Només cal que surti al carrer, només cal que vagi a qualsevol supermercat, senyor conseller, i s'adonarà que no hi ha pràcticament cap producte de consum etiquetat en llengua catalana. De fet, un informe de la Plataforma per la Llengua establia que, dels trenta productes més consumits a Catalunya, només un incorpora la llengua catalana, i que avui és més present a l'etiquetatge la llengua grega, la llengua eslovaca, que el català, en els productes que es venen avui a Catalunya. La veritat és que és una situació absolutament insostenible, que hauria de fer caure la cara de vergonya a un govern de la Generalitat que avui, un any després de l'aprovació del Codi de consum, ja hauria d'haver aconseguit que les empreses compleixin la llei i etiquetin en llengua catalana al nostre país.

Sap quantes lleis, senyor conseller, hi ha a Espanya que obliguen a l'etiquetatge en llengua espanyola, en llengua castellana? Cent noranta-vuit lleis. Això sí que és intervencionisme. Cent noranta-vuit lleis hi ha avui a l'Estat espanyol que obliguen a l'etiquetatge en llengua castellana. Sap quantes lleis hi ha a Catalunya que obliguen a l'etiquetatge en llengua catalana? Dues –dues. I les dues s'incompleixen, i les dues s'incompleixen de forma flagrant per part del Govern de la Generalitat. L'una, perquè el Departament d'Agricultura no la fa complir, que és respecte al fet que a les denominacions d'origen i a l'etiquetatge dels productes amb denominació d'origen s'incorpori la llengua catalana, i el Departament d'Agricultura no la fa complir. L'altra és el Codi de consum, que el Departament d'Empresa i Ocupació tampoc la fa complir. Cent noranta-vuit lleis a l'Estat espanyol que obliguen a l'etiquetatge en castellà, totes elles d'obligat compliment, totes elles amb un estat espanyol al darrere que obliga al compliment d'aquestes lleis; dues a Catalunya, tan

sols dues a Catalunya, i el Govern de la Generalitat no les compleix.

Les lleis catalanes s'han de complir, i els governs que es diuen seriosos, senyor conseller, ni es plantegen no complir les lleis. El Govern dels millors –ara ja el govern del Millo i l'Àlícia– no pot ser que sigui un govern que es salti les lleis; no pot ser que els compromisos amb el Partit Popular també obliguin el Govern de la Generalitat a saltar-se les lleis. Això no pot ser ni s'ho poden permetre per més temps el poble de Catalunya i els ciutadans de Catalunya, que tenen dret a veure la seva llengua pròpia, la nostra llengua pròpia en l'etiquetatge dels productes perquè és una conquesta, un avenç, que es va aconseguir amb el Codi de consum.

Però vet aquí la hipocresia, perquè el senyor Artur Mas els diu als insubmisos fiscals del nostre país que amb la seva actitud coratjosa i ferma s'oposen a l'espoli fiscal, al robatori fiscal per part d'Espanya: «Heu de complir la llei –heu de complir la llei–, heu de ser formals, no podeu deixar de pagar impostos a Espanya i gastar-vos l'herència tributària a Catalunya per tal de fer front al robatori fiscal.» I li diu, el senyor Artur Mas, a l'alcalde de Sant Pol de Mar per una ordre del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya: «Has de complir la llei, torna a penjar la bandera espanyola! Que no falti, que no manqui la bandera espanyola a l'Ajuntament de Sant Pol de Mar.» I van i pengen la bandera espanyola.

Ai, las!, però, quan parlem de la llei catalana... Ai, las!, quan parlem de complir amb la llei catalana que obliga l'etiquetatge en català. Ara aquí ja tot s'hi val. Ara aquí ja pot haver-hi incompliments. Ara aquí no tenim per què complir la llei catalana. Ai, quan parlem d'una llei que obliga a presentar els pressupostos en l'exercici que pertoca, l'octubre de l'any 2011, pels pressupostos de l'any 2012, i vostès també se la salten com els dona la gana. Ai, que vint-i-quatre hores després que presenten els pressupostos davant del Parlament de Catalunya vostès ja diuen que aquests pressupostos són paper mullat, que els ingressos estan inflats, tal com, per cert, ja denunciàvem, i que, per tant, hi haurà noves retallades durant l'any 2012.

Escolti, aquí..., en quina mena de país vostès ens volen portar? D'això, se'n diu «provincialisme». A complir tota la llei espanyola, fil per randa; a exigir als catalans, al seu president, que compleixin, fil per randa, la llei espanyola, per injusta que sigui –per injusta que sigui–, i que la llei catalana, la llei justa, la que ens diu que podem etiquetar en català, que s'han d'etiquetar en català els productes del nostre país, aquesta es pot incomplir impunement i aquí no passa absolutament res. Això és provincianisme, això és estar en mans del Partit Popular i això és acceptar les pressions dels lobbys empresarials que avui estan pressionant el Govern de la Generalitat, perquè aquesta llei no s'implementi, no es porti a la pràctica. I això no ho pot tolerar un govern. Un govern que vol exercir una autoritat política en el nostre país no pot tolerar i no pot acceptar la pressió de llobbys de pressió, la pressió de grups espanyolistes com el Partit Popular, no pot acceptar una actitud provinciana d'aquell que es diu que vol tenir

una actitud nacional. Això no ho podem acceptar en el nostre país.

Deia Pierre Morraïne que la servitud política envileix el poble que l'accepta. La seva servitud política envileix el poble català, i no pensem tolerar-ho per més temps: compleixin, si us plau, la Llei de consum que obliga totes les empreses a etiquetar en llengua catalana en el nostre país.

Vostès han de fer complir la llei, efectivament. I vostès també han de ser conscients que amb això tampoc n'hi haurà prou per normalitzar la llengua catalana. I és per això que nosaltres els diem que vinculin ja, d'una vegada per totes, la política lingüística de la política pura i simple, que vinculin la política lingüística a la política.

Deia Bernat Joan, un sociolingüista dels de més prestigi que tenim en el nostre país, eivissenc, diu: «Qui vulgui que una llengua no sobrevisqui basta que no faci cap intervenció ni incidència per part dels poders públics i que rebutgi la idea d'un estat propi –qui vulgui que una llengua no sobrevisqui basta que rebutgi la idea d'un estat propi.» Diu, Bernat Joan: «Què tenen en comú el basc, el bretó, l'occità, el català i el gal·lec? I què diferencia aquestes llengües del txec, l'hongarès o el finès i l'islandès? Que aquestes darreres tenen estat propi i les primeres tenen regió pròpia.»

Aquest és el pas, el de no tenir Estat a tenir-lo, el que ha permès que aquestes llengües, que fa cent anys que estaven totalment minoritzades, més minoritzades encara que el que ho està avui la llengua catalana, avui siguin llengües normals d'ús social en el seu país; el basc, el txec, l'hongarès, el finès, l'islandès, que avui són llengües d'estat, llengües normals en el seu país.

De fet, no hi ha cap altra nació a Europa que, com els Països Catalans, tingui entre vuit i nou milions d'habitants i no disposi d'un estat propi. No hi ha cap altra realitat lingüística i nacional a Europa amb vuit, nou milions de parlants habituals de la llengua catalana als Països Catalans que avui no disposi d'un estat en el si d'Europa i que no tingui representació en els organismes internacionals i bandera en l'organització de les Nacions Unides.

La setmana passada, en aquest Parlament de Catalunya, donàvem suport a la convocatòria d'un referèndum d'independència a Escòcia. I agraïm al Parlament de Catalunya que es posés al costat del poble escocès en la demanda, en el suport a la convocatòria d'un referèndum d'independència d'Escòcia. Ara li demanarem, també, al Parlament de Catalunya que es posi al costat del poble català; que es posi al costat del poble català en la demanda, en la reivindicació d'un referèndum d'independència per a Catalunya, perquè sense estat propi no hi ha normalització social del català, i sense el compliment dels limitats avenços legislatius que ha aconseguit la llengua catalana en aquest Parlament no hi ha normalització de l'ús social del català. És això el que li demanarem, aquestes dues coses: que compleixin la llei i que convoquin un referèndum per exercir el nostre dret a l'autodeterminació que asseguri un estat propi per al nostre país.

L'altre dia, el senyor Jordi Pujol deia que ara no toca tot això –que ara no toca tot això– perquè Espanya no vol. És el raonament més absurd, més rematadament absurd que jo he escoltat en boca d'un polític catalanista en els últims anys. És clar que no ho vol, l'Estat espanyol, com tampoc volia la independència ni de Cuba, ni de Filipines, ni de Colòmbia, ni d'Argentina, ni de Venèçuela, ni de Flandes, ni d'Holanda. Evidentment que l'Estat espanyol no vol perdre les seves colònies, ni les territorials, ni les territorials i fiscals com en aquest cas és Catalunya, fiscal que paga fins a 20.000 milions d'euros a l'Estat espanyol que no tornen al nostre país.

Comencem a tenir sentit d'estat, comencem a tenir sentit democràtic, comencem a tenir autoestima, comencem a tenir dignitat. Això és el que hem de tenir en aquest Parlament de Catalunya, que compleixi la llei catalana i que aposti decididament per un estat propi que normalitzi l'ús social del català en el nostre país.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bertran. Per respondre aquesta interpellació, i en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller Francesc Xavier Mena.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Senyor president... Senyor diputat, il·lustríssim senyor Uriel Bertran, de Solidaritat Catalana per la Independència, si m'ho permet, diferenciaré en la meua intervenció dues parts: una primera referida al que és el marc dels drets lingüístics de les persones consumidores, aprofitarem la circumstància, i una segona per a respondre més concretament el que és el que, des de l'Agència Catalana de Consum, i, per tant, des del Departament i el Govern, fem per a aquest compliment en defensa dels drets lingüístics de les persones consumidores. Permeti'm, per tant, que faci aquest exercici una mica divulgatiu i pedagògic, malgrat que sé que molts dels senyors diputats, doncs, ja el coneixen.

Recordo que el règim jurídic que estableix els drets lingüístics de les persones consumidores en les seves relacions amb les empreses i els comerciants que presten els seus serveis o comercialitzen els seus productes en l'àmbit territorial de Catalunya, es troba establert –ho recordava el senyor diputat– en la Llei 22/2010, de 20 de juliol, del Codi de consum de Catalunya, i a la Llei 1/1998, de 7 de gener, de política lingüística. Ambdues normes regulen els deures dels empresaris i comerciants i precisen els drets de les persones consumidores, des del punt de vista de la llengua o les llengües que els agents econòmics han d'emprar en les relacions de consum.

Aquesta regulació es fa d'acord amb el règim de oficialitat de llengües establert en l'Estatut d'autonomia de Catalunya, reformat mitjançant la Llei orgànica 6/2006. Segons l'Estatut, la llengua pròpia de Catalunya és el català que també és la llengua oficial de Catalunya juntament amb el castellà. El Codi de

consum de Catalunya, en tant que és una norma de caràcter transversal de polítiques de protecció dels drets de les persones consumidores i usuàries de Catalunya, descriu el règim jurídic aplicable a la llengua que cal emprar en tot allò que afecta les relacions de consum a Catalunya.

La norma fa referència a moltes més coses de les que vostè feia esment, molt centrat en qüestions d'etiquetatge: atenció verbal a les persones consumidores i usuàries, invitacions a comprar, documents que han d'estar disponibles o que s'han de lliurar de forma preceptiva a aquelles persones, informació de caràcter fix, informacions necessàries per al consum, ús i maneig dels productes o serveis i els documents contractuals que puguin sotmetre a signatura en l'àmbit territorial de Catalunya.

Anem, doncs, pam a pam. Pel que fa referència a l'atenció verbal i escrita a les persones consumidores, segons el Codi de consum de Catalunya les persones consumidores que actuen en el marc d'una relació de consum tenen dret a ésser ateses oralment i per escrit en la llengua oficial que escullin. Això vol dir que, quan una persona consumidora s'adreça, verbalment o per escrit, a un altre interlocutor en el marc d'una relació de consum, ho podrà fer en la llengua oficial que desitgi emprar sense cap tipus de limitació. Ser atès en català vol dir que la persona consumidora ha de ser entesa quan s'expressi en català sense que se la pugui forçar a expressar-se en una altra llengua.

Les persones consumidores a Catalunya en les seves relacions de consum podran utilitzar el català com a llengua per vehicular les seves queixes, reclamacions i incidències contractuals per escrit que puguin adreçar a les empreses o als establiments, amb independència que llur seu o domicili es trobin ubicats fora de l'àmbit territorial català.

En aquests casos la resposta escrita als empresaris o comerciants podrà fer-se en qualsevol de les llengües oficials a Catalunya, però, en cap cas, es podrà instar la persona consumidora a plantejar el seu escrit en una altra llengua diferent al català.

Pel que fa referència a la documentació comercial –invitacions a comprar, documentació contractual, i altres documents diversos als quals el senyor diputat tampoc feia referència–, d'acord amb el Codi de consum de Catalunya les persones consumidores a Catalunya tenen dret a rebre, degudament redactades en català, les invitacions que cal comprar, la documentació contractual i altres documents provinents d'establiments o empreses que prestin serveis o comercialitzin béns. Això vol dir que els empresaris o comerciants que prestin serveis o comercialitzin béns en territori català hauran d'emprar el català en la documentació que, amb caràcter general, utilitzin en les seves relacions de consum. Dit això, aquests documents també podran estar redactats en d'altres llengües sempre que, com a mínim, estiguin disponibles de forma immediata en català.

Per una altra banda, qualsevol document contractual que sigui formalitzat en el marc d'una relació de consum haurà d'estar disponible en català. Això signifi-

ca que els contractes hauran d'estar redactats, com a mínim, en català. Aquesta obligació afecta els contractes amb clàusules tipus, els contractes normats, les condicions generals i la documentació que hi faci referència o que en derivi, i molt especialment els contractes d'adhesió, especialment importants aquests últims. Ara els contractes d'adhesió són els que utilitzen les empreses o comerciants per la seva contractació en massa, de tal forma que el contingut de les clàusules ve redactat de forma prèvia i unilateral per l'empresari, de tal manera que el consumidor no pot modificar-ne la redacció, i, en aquests casos, es limita a adherir-s'hi. Així, doncs, els contractes d'adhesió s'han de redactar en català, sens perjudici del dret de les persones consumidores a demanar-los en qualsevol altra llengua.

Finalment, segons la normativa de política lingüística aplicable a les entitats financeres, els xecs, els pagarés, els talonaris i altres documents oferts als seus clients han d'ésser redactats, com a mínim, en català.

Pel que fa a la retolació o cartelleria, que tampoc feia referència el senyor diputat a aquest apunt, segons el que està previst en el Codi de consum de Catalunya, les persones consumidores a Catalunya tenen dret a rebre en català qualsevol informació de caràcter fix. Això significa que qualsevol element informatiu de caràcter fix haurà d'estar redactat en català, amb independència del seu suport. Això inclou, per exemple, els cartells o rètols de les empreses o els establiments que continguin informació relacionada amb l'activitat comercial desenvolupada, sempre que tinguin caràcter permanent. Aquesta obligació s'aplica a tots aquells elements informatius ubicats tant a l'interior com a l'exterior d'un establiment, amb independència de quina sigui la seva mida o ubicació exacta.

Així mateix aquells cartells o rètols també poden trobar-se redactats en qualsevol altra llengua, sempre que, com s'ha dit, almenys constin redactats en català. Aquest deure inclou: el cartell exterior visible des del carrer indicatiu de l'activitat comercial, el cartell de l'horari comercial, la retolació interior relativa a les ofertes o serveis en un establiment, els rètols interiors de les seccions dels establiments o de les botigues, o, fins i tot, els lineals de les prestatgeries on s'exposen els productes per a la seva venda.

Feia, vostè, referència, senyor diputat, a la informació i a l'etiquetatge dels béns o serveis. Ha fet especialment menció, esment, si més no, pràcticament, únicament a l'etiquetatge. D'acord amb el Codi de consum de Catalunya, les persones consumidores a Catalunya tenen dret a rebre en català les informacions necessàries per al consum, l'ús i el maneig adequat dels béns i serveis. I, d'acord amb llurs característiques, amb independència del mitjà, format o suport utilitzat, i especialment les dades obligatòries relacionades directament amb la salvaguarda de la salut i la seguretat.

Per tant, la norma imposa l'obligació als empresaris que prestin serveis o comercialitzin productes en l'àmbit territorial català de redactar en català tota aquella informació preceptiva que es consideri imprescindible per a l'ús o gaudiment dels béns o serveis.

Segons la normativa vigent, l'etiquetatge dels productes posats a disposició de les persones consumidores s'haurà de redactar en català en allò relatiu a les informacions, advertències de seguretat, precaucions, instruccions de funcionament, etcètera, que, d'acord amb la normativa sectorial aplicable en cada cas, tingui caràcter obligatori. Això inclou molt especialment tota aquella informació obligatòria que sigui determinant per a la protecció de la salut o la seguretat de les persones consumidores. A tall d'exemple, aquesta informació pot consistir en les advertències d'una joguina per garantir la seguretat dels nens o la composició d'un producte alimentari per evitar qualsevol reacció al·lèrgica. La informació en català podrà constar en qualsevol suport, d'acord amb la normativa reguladora del bé en qüestió: en el mateix producte, en una etiqueta adherida o penjada, en el mateix embalatge o bé en un fulletó a part quan sigui convenient.

Pel que fa referència als documents públics... —aquí l'excel·lentíssim senyor López Tena, en té bon coneixement—, els documents públics són els autoritzats per notaris o altres funcionaris competents com ara, per exemple, l'escriptura d'una propietat o un testament. En aquests casos són vàlids els documents públics atorgats en qualsevol de les llengües oficials de Catalunya. Amb caràcter general els documents públics s'han de redactar en la llengua oficial que esculli l'atorgant, o, si n'hi ha més, en una llengua que acordin. Si no hi hagués acord pel que fa a la llengua, l'escriptura del document s'haurà de redactar en les dues llengües oficials. Abans de redactar el document s'haurà de preguntar explícitament als usuaris quina llengua escullen. En cap cas la tria d'una o altra ha de comportar retard en la redacció i l'autorització del document, i tampoc no pot comportar cap sobrecost. Si no escull expressament la llengua, el document és redactat en català. Els fedataris públics han de lliurar en castellà o en català, segons que ho sol·liciti la persona interessada, les còpies i les testimoniances, i han de traduir quan calgui els respectius documents i matrius sota llur responsabilitat. En la nota de la matriu i al peu de la còpia ha de constar el fet de la traducció, però no cal protocolitzar-la. Els despatxos dels notaris i altres fedataris públics han d'estar en condicions d'atendre els ciutadans i ciutadanes en qualsevol de les llengües oficials.

Pel que fa referència als documents de les empreses públiques, les empreses públiques de la Generalitat i de les corporacions locals, i també les seves empreses concessionàries, quan gestionen o exploten el servei concedit a autopistes, ports esportius, estacions d'esquí, han d'emprar normalment el català en les seves actuacions i documentacions internes i en la retolació, en les instruccions d'ús, en l'etiquetatge i en l'embalatge dels productes o els serveis que produeixen o ofereixen. També han d'emprar normalment el català en les comunicacions i les notificacions incloses en les factures i altres documents de tràfic, adreçades a persones residents en l'àmbit lingüístic català. I les empreses de servei públic, finalment, aquestes empreses, entitats públiques o privades, que ofereixen serveis públics, com ara les de transports, subministrament, comunicació o altres —telefonía fixa, mòbil, comuni-

cacions per internet, correus, ferrocarrils, taxis, línies d'autobusos, companyies aèries, subministrament d'aigua, llum, gas—, han d'emprar almenys el català en la retolació i en les comunicacions megafòniques, les comunicacions i les notificacions escrites adreçades a persones residents a Catalunya, incloses les factures i altres documents de tràfic, s'han de fer almenys en català.

Per tant, sabem la normativa, i aquesta és la que hem d'aplicar. Com que he exhaurit el temps de la primera intervenció, en la segona intervenció els diré com fem aquest seguiment i quines sancions hem imposat al llarg d'aquest darrer any, fins i tot la comparativa amb anys anteriors, amb relació a infraccions que s'hagin comès per part d'empreses o comerciants de tota aquesta normativa. Li donaré les dades concretes de tots els expedients que hem obert, sancionadors.

Senyor president...

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té ara la paraula l'illustre diputat senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyor president. Senyor conseller de la Generalitat, hi ha un autor txec —ja és mort—, que és Kafka, no sé si vostè l'ha llegit... Doncs, hi ha un llibre, que és *El procés*..., jo li asseguro que m'he sentit com el protagonista d'aquell llibre, en una dimensió desconeguda, amb una situació surrealista. Perquè, senyor Mena, jo no li he demanat que em llegeixi la llei. Si ja me la sé, si me la vaig estudiar precisament per poder-li fer aquesta interpellació! Si jo el que li demano és que la compleixi, si jo el que li demano és que la faci complir, si jo el que li demano és que el seu món i el meu transitin en la mateixa dimensió! Perquè és que, clar, ens explica unes coses aquí que no tenen res a veure amb el que jo li he estat demanant. La llei ja la coneixem; el que li demanem és que vostè la compleixi i la faci complir.

Jo li faig una pregunta molt concreta: quants expedients sancionadors ha iniciat per l'etiquetatge en català? No per altres qüestions: per l'etiquetatge en català. I remarco el tema de l'etiquetatge en català perquè, així com en retolació i en altres aspectes ja havíem avançat en l'ús social de la llengua catalana i en l'ús de la llengua catalana per part d'empreses i comerços, és en l'etiquetatge on esdevé un aspecte essencial, perquè és en l'etiquetatge on aconseguim realment normalitzar la llengua catalana. Als comerços i a totes les llars i en el consum, és en els elements de consum, els béns de consum etiquetats en català, el que li dóna a la llengua catalana una situació de prestigi, de normalitat. Anem als comerços i ens trobem amb els béns de consum etiquetats en portuguès, en castellà, en francès, en holandès, en txec, en eslovac, en grec, i no hi trobem la llengua catalana. Jo he arribat a trobar-me productes, i vostè segur que també, etiquetats en fins a dotze llengües —en fins a dotze llengües—, i cap de les dotze era la llengua catalana.

Avui les entitats de la societat civil el que ens estan exigint, el que ens estan demanant en aquest Parlament de Catalunya, i particularment el que estan exigint al seu Govern de la Generalitat, és que apliquin i facin complir la llei —la llei. Que no facin el que ja van fer amb la Llei del cinema, que del que deia la llei vostès després no van complir el que pertocava i han acabat pactant unes quotes polítiques que tothom sap que el sector tampoc complirà. Aquí el que li demanem és que en l'aspecte de l'etiquetatge i dels béns de consum, que és —li ho repeteixo— l'avenç essencial que incorpora la Llei de consum respecte als drets lingüístics dels consumidors catalans, vostès ho compleixin. Això és el que avui volem que vostès ens vinguin a dir aquí.

I després també que ens respongui a la reflexió que nosaltres li hem fet. Nosaltres li hem dit que la garantia d'una política lingüística, a més de complir amb la legislació pròpia de què es dota el Parlament de Catalunya, és que s'aposti decididament per un estat propi al nostre país que asseguri la normalització social de la llengua catalana, que es faci necessari l'ús social de la llengua catalana, que és l'única garantia, la real garantia que finalment una llengua assolirà la seva plenitud nacional, assolirà la seva normalitat nacional.

I, a més a més, li demanem que hi apostin al més aviat possible. Un teòric de la independència americana, Thomas Paine, deia el següent..., i em sembla molt oportú per recordar-nos com fan les coses aquells que les saben fer, aquells que les han sabut fer i fer molt bé, com és la independència, perquè ja fa molts segles que la tenen. Deia Thomas Paine: «Tard o d'hora serem independents —tard o d'hora serem independents. Més val que ho fem d'hora, perquè així tindrem un llegat, el més gran possible, per oferir a la posteritat.» Doncs, això és el que nosaltres li demanem aquí. Tard o d'hora Catalunya serà independent, perquè és insuportable, és insuportable aguantar els del Partit Popular, és insuportable aguantar la política espanyolista, és insuportable aguantar els atacs a la llengua catalana a l'escola, és insuportable aguantar l'espoli fiscal. El nostre país això ja no ho pot suportar per més temps; tard o d'hora serem independents. Doncs, fem-ho d'hora. Fem-ho d'hora, senyor conseller, apostem decididament per un estat, també, per normalitzar la llengua catalana; així tindrem molt més temps per llegar quelcom que valgui la pena a la posteritat dels nostres fills. Això és el que avui li demanem i això és pel que volem que vostè es posicioni en aquesta interpellació.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bertran. Per al torn de rèplica, també, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Francesc Xavier Mena.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Senyor president... Senyor diputat, he dit en la primera part de la intervenció que tenia dues parts. Efecti-

vament, en aquest exercici divulgatiu i pedagògic que em sembla que és el camí que hem de fer en la matèria que ens ocupa, doncs, m'he estès, perquè, efectivament, l'abast del Codi de consum en aquest àmbit és profund i, per tant, he consumit el temps, però ara completo la intervenció.

En matèria de vulneració de drets lingüístics de les persones consumidores establerts al Codi de consum i a la normativa de política lingüística, pot tenir la consideració d'infracció administrativa. En aquest sentit, les persones consumidores poden posar en coneixement dels organismes competents en matèria de consum l'actuació d'un establiment o empresa que vulneri els drets lingüístics reconeguts per la llei, mitjançant el full oficial de reclamació o denúncia de què disposen la major part dels establiments.

Li dic que –no sé si en té coneixement– justament el senyor Alfons Conesa, director de l'Agència Catalana de Consum, no només és membre d'Omnium Cultural, sinó president, ha estat, d'Omnium Cultural, concretament a Terrassa, i, per tant, qui executa aquesta política penso que no és sospitós d'aquesta opció.

I, efectivament, vostè deia que el codi va entrar en vigor el 23 de gener de 2011 per a les grans empreses i el 23 de juliol de 2011 per a les petites empreses. Ara, hem fet tot un calendari d'adequació. I l'actuació inspectora, segons estableixen l'Agència Catalana de Consum i el seu director, és un sistema de dues voltes, i així hem funcionat. En una primera volta es comprova el grau d'adequació de la norma, concretament, doncs, l'etiquetatge; s'informa dels possibles incompliments, i es dona un termini raonable per tal de corregir aquests incompliments. La finalitat d'aquesta actuació no és sancionar, sinó facilitar el compliment de les normes. Hem d'anar per aquesta via pedagògica i de convicció i de compliment de la norma al final. En la segona visita, en el cas que no s'hagin dut a terme les correccions adequades i informades prèviament, es procedeix a obrir un expedient sancionador.

El Parlament de Catalunya, en la sessió tinguda el 14 d'abril de 2011, va aprovar la Moció 16/IX, en la qual s'instava el Govern a aprovar un pla de desplegament i control de compliment de la Llei 22/2010, de 20 de juliol, del Codi de consum de Catalunya, en allò que fa referència al capítol vuitè, que garanteix els drets lingüístics dels consumidors catalans. En el marc d'aquesta moció, l'Agència Catalana de Consum ha dissenyat, de comú acord amb la Direcció General de Política Lingüística, un pla d'acció, i aquest pla consisteix a contactar amb tots els sectors afectats –ja ho hem fet– i proposar la signatura d'uns acords per tal de consensuar els fulls de ruta amb cadascun d'aquests sectors, en què es fixi detalladament com i en quins terminis es duran a terme en aquests sectors aquestes noves obligacions referides als drets lingüístics dels consumidors catalans. Així ho hem fet en electrodomèstics, en joguines, automòbils i camions, material elèctric, farmacèutic, tecnologia sanitària, salut, medicaments genèrics, TIC-comunicacions, continguts digitals, perfumeria i cosmètica, neteja, manteniment, etcètera.

Els números. Pel que fa referència a actes, 2011, 6.552, amb 226 sancions, que reporten 176.100 euros. El nombre total de denúncies entrades al GEC per organismes responsables, total, 2.471. Podríem, per motiu denunciat, distribuir-les totes: cartells, senyalització, documents d'ofertes, atenció verbal, etcètera. En destaquen: cartells i senyalització, documents i ofertes, i també invitacions a comprar i informacions de caràcter fix. Podríem fer tota l'estadística que fa referència al cost de resolució per tipus de resolució, si ha estat arxivat –2.344–, si s'ha traslladat a un altre organisme, etcètera.

Requeriments enviats, 1012. Nombre de denúncies, finalment, que s'han arxivat per l'esmena de les irregularitats abans de la inspecció: denúncies, 136; establiments, 127. Denúncies arxivades per esmena de les irregularitats contrastades en acte d'inspecció: denúncies, 902; establiments, 806. I així podríem entrar en tota la seqüència temporal del nombre d'actuacions: 1.245 pel que fa referència a denúncies entrades, denúncies resoltes i actuacions inspectores.

Però, deixi'm acabar, en aquest minut que em queda, fent una cosa que li vull dir des del cor –la hi vull dir des del cor. Perquè vostè ha parlat de la protecció dels drets lingüístics a Catalunya, i, clar, jo sóc aranès, i vostè no ha esmentat en cap moment la protecció de l'aranès, el reconeixement i protecció de l'aranès. L'aranès, varietat de la llengua occitana pròpia de la Vall d'Aran, es regula a la Llei 35/2010, de l'occità aranès a l'Aran. L'objecte de la norma és la protecció a Catalunya de l'occità, denominat «aranès» a l'Aran, com a llengua pròpia d'aquest territori que és Catalunya, en tots els àmbits i sectors, el foment, la difusió i el coneixement d'aquesta llengua i la regulació del seu ús oficial.

I acabo. En el marc de la protecció de l'aranès, en l'àmbit socioeconòmic, la Generalitat, el Consell General de l'Aran i els ens locals de l'Aran, en l'àmbit de les competències respectives, han d'adoptar les mesures pertinents i proveir els mitjans per impulsar i garantir l'ús normal de l'aranès en tots els sectors i activitats de la vida social i econòmica a l'Aran. La Generalitat i el Consell General de l'Aran –vaig acabant– i els ens locals de l'Aran han d'adoptar les mesures necessàries per garantir els drets de les persones, especialment quan actuen en la condició de consumidores i usuàries, d'utilitzar la pròpia llengua de l'Aran en les activitats econòmiques oficials que s'acompleixen en el seu àmbit lingüístic. També han de vetllar per posar a l'abast de les persones consumidores i usuàries en aquella llengua les informacions relatives a llurs drets.

Senyor Bertran, com vaig dir un dia... Val d'Aran polida e bèra, se tu n'ès bremba-te'n d'era.

Senyor president...

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques
amb relació a la dona (tram. 300-00121/09)

El setè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les polítiques amb relació a la dona. Està presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i, en el seu nom, té la paraula l'honorable diputada senyora Carme Capdevila.

Carme Capdevila i Palau

Gràcies, president. Honorable conseller, presidenta de l'Institut Català de les Dones, secretari de Família, diputats i diputades... Començaré la meva intervenció, honorable conseller, amb les mateixes paraules, el que vostè va dir responent a una pregunta oral que li va fer la diputada Caterina Mieras sobre la violència masclista; i vostè ens va contestar, ens va dir: «cap esquerra –cap esquerra». I, miri, jo, amb aquesta afirmació, com pot imaginar-se, hi estic totalment –totalment– d'acord, malgrat que aquestes afirmacions per si mateixes no resolen cap problema, i també el seu significat admet, doncs, matisacions.

Miri, per Esquerra Republicana de Catalunya «cap esquerra» –crec que significa el mateix que per vostè– vol dir un rebuig unànime de qualsevol fórmula de violència envers les dones. Però sí que és veritat que per Esquerra Republicana «cap esquerra» no vol dir en cap moment submissió a les polítiques del Govern de la Generalitat, submissió a les polítiques de qualsevol govern.

«Cap esquerra», per nosaltres, no vol dir tampoc que es pugui silenciar un problema que continua vigent i que malauradament, en aquest inici d'any, ens ha colpejat d'una manera molt crua a Catalunya. Estem parlant de sis dones mortes, una xifra esgarrifosa, i que pot ampliar-se a set en funció de com vagi el secret de sumari d'un altre cas.

Però jo sí que entenc, també, que «cap esquerra» vol dir seguir treballant –seguir treballant–, i seguir treballant per eliminar qualsevol forma de violència envers les dones. I aquesta és la raó de la meua interpel·lació: seguir treballant, voluntat de seguir treballant.

Perquè, honorable conseller, és decebedor que, davant d'unes xifres tan esgarrifoses i alarmants pel que fa al nombre de dones mortes a Catalunya, l'única resposta que hàgim tingut per part del Govern de la Generalitat hagi estat la creació d'un comitè d'avaluació de cada cas per trobar possibles coincidències entre les causes dels assassinats. Amb tot, malgrat tot, benvingut sigui, benvingut sigui perquè l'objectiu és que no hi hagi cap dona assassinada, cap dona morta. Per tant, benvingut sigui, perquè totes aquestes accions són positives per combatre la violència masclista.

Però jo crec que en aquests moments la Generalitat de Catalunya, el Govern de Catalunya pot esbrèmer, pot esbrèmer encara més tots els recursos que ja existeixen, recursos que ja existeixen i que s'han fet amb consens, que s'han fet amb consens de totes les formacions polítiques al llarg d'aquests anys. I, malauradament, l'any 2011 una part d'aquests recursos han

estat mig paralitzats i altres suprimits, sense alternatives a canvi.

Jo vull començar pel principi, perquè vostès el primer que fan és suprimir... –i aquest és un problema... és una qüestió de conceptes, eh?–, supprimeixen el Programa contra la violència masclista, del Departament d'Interior, i el substitueixen per un altre de violència de gènere i domèstica.

Miri, per Esquerra Republicana, per nosaltres, aquesta és una proposta que va enrere. I li argumentaré el perquè. La violència contra les dones està molt i molt ben definida –està molt i molt ben definida. I així ens ho diuen tots els experts i les expertes. I cal continuar treballant d'aquesta manera per fer-hi front, però fer-hi front des d'una manera també molt específica. El fet de tractar-la conjuntament, incloent-hi la violència domèstica a nens i a persones grans, per nosaltres, és un greu error –és un greu error–, perquè estem perdent l'especificitat. I queden diluïdes..., quan estan clarament diferenciades..., el que és un maltractament infantil, un maltractament a un menor..., quan està clarament diferenciada del que pot ser un maltractament a una persona gran. I, a més a més, requereixen abordatges diferents; no s'han de donar les mateixes respostes a un maltractament infantil, a un cas de violència domèstica contra una persona gran o en el cas de la violència contra les dones.

Miri, va vindre aquí, a Barcelona, a principis de l'any passat, la relatora especial contra la violència envers les dones de les Nacions Unides, la senyora Rashida Manjoo, i, miri, casualment va posar com a exemple d'una mala praxis el fet que es concentri en un únic programa el tractament de la violència contra les dones, el maltractament infantil i el maltractament a les persones grans. Això ho va dir en el marc d'una conferència que era «Dones, construïm la pau».

En segon lloc, jo li vull posar un altre exemple, que és el tema del Pla de polítiques de dones 2008-2011. A veure, és un pla modèlic; no del tripartit, eh?, perquè aquest pla té molta vigència, té molts anys de vigència. Vull dir, per mi, sempre ha estat un pla modèlic. Igual –igual–, honorable conseller, que tots els anteriors. I sap per què el considero un pla modèlic? Doncs, miri, perquè és un pla en què totes les actuacions, totes les mesures, vénen amb una consignació econòmica, una consignació econòmica, per part de totes les mesures i actuacions de tots els departaments, que s'aprova per acord de govern. Això s'ha fet sempre, excepte l'any 2011. Clar, això és un indicador preocupant –això és un indicador preocupant. Perquè vostè, el fet d'agafar acords de govern per aquelles qüestions que considera prioritàries, com és el Pla d'inclusió social i de lluita contra la pobresa..., va passar-ho per acord de govern, explicant les consignacions pressupostàries dels diferents departaments, i, en canvi, no ho va fer amb el Pla de polítiques de dones. I això és un tema que realment ens amoïna i ens preocupa.

En tercer lloc, al llarg d'aquest any hi ha hagut un alentiment. Jo parlo, en general, de les polítiques de dones. Vostè em dirà: «No totes corresponen al meu departament.» Miri, sí, perquè vostè és el màxim res-

pensible de l'impuls de polítiques de dones del Govern de la Generalitat. Per tant, qualsevol actuació li recau a vostè. Però dic «un al·lentiment»: un al·lentiment en el desplegament de la Llei dels drets de les dones contra la violència masclista; no s'ha aprovat el decret, el decret de la xarxa d'atenció i recuperació integral de les dones en situació de violència masclista, un decret que l'anterior Govern va deixar molt avançat i que havia de permetre configurar un model diferent, un model garantista, un model de proximitat, un model que prioritzava i reforçava la xarxa social d'atenció integral a les dones, com determina, doncs, la mateixa llei aprovada per unanimitat al Parlament de Catalunya. També hi han altres decrets que tampoc no s'han desplegat.

Miri, i cap dona, malauradament, cap dona –i aquest daixò ens ha de permetre fer una anàlisi molt seriosa–, cap de les dones mortes per violència masclista a Catalunya a primers d'any, havia presentat una denúncia, una denúncia de maltractaments. I això, honorable conseller, per vostè i per tots nosaltres, ens ha de posar un crit d'alerta, perquè això és un indicador molt clar que hem de fer més esforços –més esforços– perquè la informació pugui arribar a totes les dones que ho necessitin, perquè una dona amb informació es pot adreçar a un servei d'atenció i podem evitar aquestos desenllaços tan tràgics.

Per tant, hem de reforçar la prevenció amb més campanyes de sensibilització i sobretot amb més campanyes d'informació. I, miri, jo he buscat a les pàgines web –no, no sé on he de buscar més–, notes de premsa, etcètera, i no he trobat campanyes, ni formatives ni informatives. Fins i tot tota la formació que s'adreçava als diferents professionals, i segons posa la seva pàgina web, eh?, jo no he fet un seguiment, tots els cursos encara estan en preparació. I és aquest febrer, el dia 1 de febrer, que vostè treu una nota de premsa –tot i que el secretari de Família ja n'havia parlat el mes de novembre o desembre– i anuncia que posa en marxa un programa de sensibilització en la prevenció de les relacions en l'àmbit de la parella. Miri, un any sencer –un any sencer. Perquè el programa «Talla amb els mal rotllos» va quedar eliminat. Per tant, un any sencer sense formació, sense campanyes de sensibilització, sense campanyes de formació.

I no és fins al mes de desembre de l'any passat que es tira endavant i se signa el conveni en el qual s'impulsa, doncs, el Pla de seguretat i atenció a les víctimes de violència masclista i domèstica per part del Departament d'Interior, el Departament de Benestar i en aquest cas amb «la Caixa». Però, miri, de moment és un pla pilot; és un pla pilot que se n'està fent un desplegament progressiu, i aquest desplegament progressiu clourà el 2013. I a Catalunya tenim sis dones mortes, honorable conseller.

Per tant, jo li pregunto quines actuacions preventives i de sensibilització i d'informació, perquè jo estic convençuda que en la diagnosi vostè coincideix amb mi, en la diagnosi vostè està coincidint amb mi, jo li pregunto quines actuacions preventives, de sensibilització i d'informació –les hi faig ben concretes– es varen fer l'any 2011.

Perquè, clar, la prioritat, com vostè diu..., ha dit en diverses declaracions que la prioritat contra la violència masclista és una de les seves prioritats. Clar, jo..., m'agradaria que ens poguéssiu explicar..., aquestes prioritats, que me les pugui concretar. A on s'han ficat? Com han estat? Perquè, miri –ara permeti'm que li gastí..., o que la hi retorni–, vostè a mi sempre em deia que jo venia fums. Però jo he tingut la sensació, honorable conseller, que vostè no ven fum, evidentment, vostè ens està venent les seves il·lusions. I a Catalunya avui tenim sis dones mortes.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable diputada. Per respondre aquesta interpellació, i en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller de Benestar i Família, senyor Josep Lluís Cleries.

El conseller de Benestar i Família (Josep Lluís Cleries i González)

Moltes gràcies, senyor president. Honorable senyora diputada, diputades, diputats, presidenta de l'Institut Català de les Dones, secretari de Família, senyores i senyors... Miri, el Govern de Catalunya té el compromís i la responsabilitat de dissenyar i promoure les polítiques de dones del nostre país. I el Govern les dissenya, les impulsa, les coordina i les porta endavant, especialment, doncs, a través de l'òrgan promotor, que és l'Institut Català de les Dones, com vostè bé deia, però alhora d'una forma interdepartamental, i també amb el treball en xarxa amb altres institucions, i també amb la societat civil, i també comptant amb persones expertes que ens hi ajuden, perquè el treball a favor de les polítiques per la igualtat veritable entre homes i dones és cosa de tothom. Per tant, jo vull fer una menció genèrica i després entrar en el tema de la violència masclista, que és cert que és una preocupació i una prioritat d'aquest Govern.

Els poders públics..., la Generalitat de Catalunya ha de propiciar un canvi en l'estructura i l'imaginari social per tal de superar uns estereotips de gènere que ens duen a la discriminació i a les desigualtats entre homes i dones. I, per tant, hem de fer aquest canvi de valors, de la igualtat, del respecte mutu, en definitiva, per la concurrència dels homes i les dones en la construcció d'una societat més igualitària. I per això volem que el Govern, en aquest sentit, sigui un referent per a totes les dones de Catalunya pel que fa referència a les polítiques de dones, per a totes, que tothom senti, que totes les dones del país sentin que el seu Govern hi està treballant.

Quins són els objectius estratègics del Govern en aquest àmbit? Doncs, fomentar les accions encaminades a aconseguir aquesta plena igualtat entre homes i dones, a seguir millorant –m'ha agradat aquesta paraula que vostè ha utilitzat, ha dit «seguir treballant»–, doncs, exactament, perquè jo crec que tots els governs han anat fent aquesta feina, i per tant nosaltres seguim millorant tots els mecanismes per la prevenció, la detecció i l'eradicació de la violència masclista; també incrementant tot el valor i la visibilització de l'empre-

nedoria, de la carrera professional, del talent de les dones en el mercat de treball, i també millorar i reforçar la coordinació interdepartamental en l'àmbit de la promoció de la igualtat entre homes i dones.

Amb quins instruments estem treballant? Doncs, vostè ha citat la Llei per l'eradicació de la violència masclista, que, evidentment, hem fet l'avaluació. I hem fet també el treball amb tot el seu impacte social. I, tot i que s'ha avançat en la identificació de la violència masclista, tot se centralitza molt en l'àmbit de la parella, i s'ha de treballar per fer-ho extensiu a tot l'àmbit comunitari. No és només un tema de la parella, que, evidentment, hi ha unes situacions, però hem de fer un treball transversal amb el conjunt de la societat.

I també s'ha de treballar amb unes víctimes directes i indirectes, segons com es vulgui mirar, però que ho són molt, que són els fills i filles de les dones que han patit una violència masclista. I em sembla que en aquest tema vostè estarà d'acord que són unes persones que directament també hi queden implicades. Que, evidentment, no ho hem de confondre amb el maltractament infantil, que és una altra cosa, però segur que quan en una família en què hi ha criatures hi ha violència masclista, també hi ha unes víctimes que són els fills i filles.

I, ahora, hi ha un pla de polítiques de dones, que nosaltres ara estem treballant el del 2012-2015, s'està acabant d'elaborar per l'avaluació de l'anterior pla. I, per tant, després seguirà tota la seva tramitació. Per tant, completament d'acord amb el que vostè diu. És que estem en plena tramitació i es presentarà, i el Govern, doncs, en prendrà compte, com ho vaig fer en l'àmbit de la pobresa i com es farà en altres àmbits. Però en l'àmbit de... (*Veus de fons.*) Sí, 2012-2015. I dins d'aquest Pla de polítiques, evidentment, hi ha tot el programa per una intervenció integral contra la violència masclista.

I el que volem fer ho volem fer en col·laboració amb el teixit associatiu, cercant complicitats, treball de participació; amb el Consell Nacional de Dones de Catalunya com a òrgan assessor; amb les assemblees territorials que estan constituïdes arreu del territori; en col·laboració amb les altres institucions, fent especial menció de les administracions locals, que ens interessa molt, doncs, tot aquest treball coordinat amb els ajuntaments i consells comarcals a través dels plans locals d'igualtat; treballant amb les entitats municipalistes; prioritzant tot el treball i potenciant el treball dels SIAD, com a Servei d'Informació i Atenció a les Dones, que són uns serveis de proximitat que han donat molt bons resultats i que hem anat augmentant –el 2011 vam augmentar l'aportació econòmica i la previsió per al 2012 també és d'augmentar-la–; coordinant i impulsant les polítiques d'igualtat des dels diferents departaments del Govern; aprofundint en els mecanismes de coordinació, que creiem que això és molt important.

I, en aquest sentit, el mes de gener –a final de gener– vam fer una reunió de la Comissió Nacional per a una Intervenció Coordinada contra la Violència Masclista, concretament va ser el 31 de gener, i ja vam emplaçar-nos per a una propera reunió el mes de juliol.

Per tant, s'estan fent accions; vostè n'ha citada una –és cert, ha citat un gabinet que hem creat–, però estem fent moltes altres coses.

I, en aquesta comissió, hi participen, doncs, la Delegació del Govern de l'Estat, la Fiscalia, els col·legis professionals, l'Associació de Municipis, la Federació, els sindicats, les patronals, els delegats del Govern de la Generalitat de Catalunya en el territori, els col·legis professionals, etcètera. I això, doncs, per què? Per reforçar i coordinar Govern, institucions i societat civil en la lluita contra la violència masclista. I, per tant, doncs, una de les conclusions d'aquella reunió, que va ser molt profitosa, va ser renovar aquest compromís per treballar des de la cooperació interdepartamental. També, tot el que fa referència a la Comissió Interdepartamental per a la Igualtat entre Homes i Dones.

I el que vull deixar ben clar és que en la lluita contra la violència masclista no s'ha eliminat ni un sol euro –en la lluita contra la violència masclista no s'ha eliminat ni un sol euro. És cert, s'ha creat aquest gabinet d'anàlisi dels casos d'homicidi per causes de violència masclista, per als casos que vostè ha citat. S'ha reunit..., demà hi ha prevista una altra reunió, perquè estan fent un treball intensiu.

Però és que, a més a més, en la línia del que havien fet els darrers governs, el 2011 es va inaugurar un nou centre d'intervenció especialitzada a la Seu d'Urgell per a tot el que és Pirineu i Aran, està previst per aquest any inaugurar el de Lleida; i, per tant, estem en la línia de seguir incrementant serveis. Vostè ha dit un gabinet només, no?, més coses, senyora diputada –més coses. I, per tant, això demostra aquesta prioritat.

També s'ha elaborat el decret de punt de trobada per regular tots els serveis tècnics de punt de trobada. S'ha fet aquest 2011 per definir-los bé i enfortir el seu funcionament, i, a més a més, per aquest 2012 està previst inaugurar dos nous punts de trobada a Badalona i a Mataró. Per tant, estem en aquesta línia; més coses que un gabinet hem anat fent.

També, el Servei d'Acolliment i Recuperació amb un augment de places l'any 2011: l'any 2010 hi havia 129 places en casos d'acollida –d'acolliment i recuperació– i el 2011, 143 places. Per tant, anem avançant i fent més coses que només un gabinet.

També estem planificant durant aquest 2012 el desplegament de la Xarxa d'atenció i recuperació integral, i, alhora, també, tota la renovació de la gestió dels serveis d'acolliment i recuperació.

A més a més, estem fent un conjunt d'accions amb programes d'intervenció integral contra la violència masclista, no només adreçat a les dones, sinó al seu entorn, als fills i filles, especialment; per tant, un programa d'intervenció integral contra la violència masclista.

També li vull recordar, perquè vostè ho coneix bé, que aquest any passat, el maig del 2011, es va posar en marxa el Fons de garantia d'impagament de pensions, amb un fons de 10 milions d'euros, que li recordo que a l'any 2009 i el 2010 estava pressupostat però no es va utilitzar mai, perquè no es va posar en marxa, i estava creat des de juliol del 2003.

Estem preparant, i sortirà properament, el decret d'indemnitzacions per a dones que han patit violència masclista.

També estem amb un nou programa de prevenció, que ja s'ha pilotat durant l'any 2011 i que ara continuarà; un programa de pilotatge dirigit en això que vostè deia, els adolescents especialment per les situacions, doncs, d'aquesta educació, que és el «Talla amb els mals rotllos», però amb un altre plantejament, que em sembla que és ben lícit de fer, doncs, des del Govern. I s'ha fet un pilotatge durant l'any 2011 i ara el continuarem amb tot l'aprenentatge que hem tingut, i també una campanya que farà el Departament d'Ensenyament amb el professorat.

Bé. Veig que se m'acaba el temps, li ho continuaré explicant perquè, com que hem fet moltes més coses que un gabinet, se m'ha acabat el temps.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyora Carme Capdevila.

Carme Capdevila i Palau

Gràcies, presidenta. Jo li he fet unes preguntes molt concretes. Tot el que vostè m'ha explicat és molt fàcil de fer-ne un seguiment, i és veritat que moltes de les seves actuacions, doncs, són de continuïtat; però jo al que li he demanat, vostè no em dona cap resposta –cap resposta–, perquè jo sí que volia respostes per poder entendre què està passant a Catalunya.

I, a la vegada, voldria posar, també, èmfasi en qüestions d'aquest Govern molt poc curós amb els temes..., amb les polítiques de dones, molt poc curós amb les seves declaracions. Perquè, malauradament, després d'una dona morta atribuir-la..., que la causa és perquè veníem de vacances del Nadal..., això no va enlloc, o parlar de les dones com un col·lectiu –les dones com un col·lectiu.

Miri, les dones som majoria a Catalunya –som majoria a Catalunya– i ens han tractat de «col·lectiu». Això tampoc va enlloc.

O bé –o bé–, ara recentment amb les campanyes que es va fer de prevenció en el cas de les nevades, utilitzar informació sexista en la mateixa web del Departament d'Interior demostra –ho demostra– que moltes actuacions, potser sí; molta voluntat, potser sí; no espero una altra cosa, honorable conseller, que hi hagi molta voluntat i que es facin moltes coses i que eliminem aquesta xacra, però hi han qüestions –hi han qüestions– que grinyolen i grinyolen fort.

Miri, eradicar la violència masclista implica canvis en profunditat, que han de començar, primer, pel respecte, per la igualtat de tracte entre els homes i les dones, sense abaixar mai la guàrdia, no llençant missatges contradictoris, i apostant per la prevenció i progressant amb igualtat.

La crisi –la crisi– està afectant moltes persones, però s'està acarnissant amb les dones. I vostè, també, una de les altres actuacions que fan quan arriben al Govern és suprimir la Direcció General d'Igualtat d'Oportunitats en el Treball i també l'Oficina Tècnica del Pla estratègic sobre usos i gestió del temps amb la vida quotidiana.

Clar, jo puc entendre que calia eliminar alts càrrecs, però el que no puc entendre és que s'eliminin aquelles polítiques que ens han de permetre garantir la presència de les dones en el mercat de treball remunerat sense discriminacions, amb igualtat de tracte i d'oportunitats. I, malauradament, aquestes discriminacions continuen vigents en la nostra societat, molt arrelades i ara molt més accentuades per la situació d'atur i de crisi.

Miri, honorable conseller, jo li demano que miri al seu voltant. Ho he dit abans, malauradament –malauradament–, i espero que sigui l'última vegada que ho hàgim de repetir tots, sis dones mortes a Catalunya. Però cada dia, honorable conseller, hi ha més dones pobres. Vostè ho diu sempre, que la pobresa té cara de dona.

Les dones tenen menys retribució salarial en ple segle XXI que els homes per la mateixa feina, un 22 per cent menys. Les dones tenen menys prestacions d'atur o la prestació d'atur és més baixa; miri, 4,5 euros menys al dia. I si aquesta dona té més de cinquanta-cinc anys, la diferència s'incrementa a 6,6 euros al dia.

Les dones, evidentment, tenen les pensions més baixes: la mitjana d'una dona és de 597 euros, la d'un home, de 971 euros. I les dones continuem evidentment dedicant al temps de les tasques de cura i de la llar una hora i trenta-nou minuts més al dia.

Però ara ve el més preocupant de tot, honorable conseller, i a vostè li reclamo, com he dit abans, com a màxim responsable de les polítiques de dones a Catalunya, que no doni suport a la reforma laboral, que no doni suport ni vostè ni el seu grup parlamentari a la reforma laboral, que de moment l'han vista molt bé. Perquè, sap què vol dir la flexibilitat horària? Sap en qui repercutirà de manera directa i qui seran les principals perjudicades? I no cal que juguem a endevinalles, vull dir, vostè ho sap perfectament bé: les dones.

Donarà suport... –vostè és responsable de les dones a Catalunya–, donarà suport a una reforma que pensa eliminar el suport a les empreses per les baixes de maternitat? Què voldrà dir això, honorable conseller? Què farem des de Catalunya? De moment el seu grup parlamentari ha dit que hi estava d'acord i està aplaudint aquesta reforma.

I posem la cirereta ja en el pastís..., miri, el seu soci preferent –el seu soci preferent– en el Parlament de Catalunya, en el Govern de la Generalitat, és el Partit Popular. Això ho sabem tots. Què vol fer el Partit Popular? Doncs, miri, modificar la Llei de salut sexual i d'interrupció voluntària de l'embaràs.

Miri, això ja és una estocada definitiva, un atac directe als drets de les dones. I segueixo preguntant-li, honorable conseller, què farà vostè, com a màxim responsable de les polítiques de les dones de Catalunya,

si el seu soci, el Partit Popular, retalla drets a la llibertat sexual i reproductiva de les dones i deixa un altre cop les dones de Catalunya, les dones, que són les que..., les dones de Catalunya sense la nostra capacitat de decisió?

Miri, jo li demano, davant de la situació que estan vivint, que les polítiques per a les dones en aquests moments són tan actuals com ho eren fa temps enrere. I és veritat, el conseller que l'acompanya li pot dir quin és la situació d'atur de les dones, que en un principi semblava que no les afectava tant i que ara les està afectant de manera molt directa.

Per tant, davant de la violència masclista que pateixen les dones, davant de les situacions de discriminació que continuen patint les dones, jo, honorable conseller, li demano que tiri endavant –que la tiri endavant– una llei que té en el calaix, una llei que es diu «per una nova ciutadania i per la igualtat efectiva homes i dones», perquè és des de l'arrel...

La presidenta

Senyora diputada...

Carme Capdevila i Palau

...és des de l'arrel que podem combatre totes aquestes discriminacions que, dia rere dia, estem –continuem– patint les dones.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Josep Lluís Cleries.

El conseller de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable diputada..., miri, en la línia del que jo li estava explicant, vostè ha dit que només hem fet un gabinet. Hem anunciat també que reforçarem tota la campanya de difusió del telèfon 900 900 120, i també estem a prop de treure una campanya institucional de prevenció i sensibilització contra la violència masclista, que estava, doncs, prevista.

També, en l'àmbit d'Interior, del Departament d'Interior, el Pla d'atenció a les víctimes de violència masclista amb noves eines, malgrat el que vostè digui, d'avaluació, de risc, de seguiment i de protecció de les dones víctimes i de les seves famílies, amb formació específica, que s'ha iniciat, dels agents dels Mossos d'Esquadra en l'atenció a aquest tipus de víctimes, i, per tant, amb formació dels agents que han d'atendre aquestes persones. I, com he dit, amb prevenció, detecció, atenció, recuperació i protecció.

També, des del Departament de Justícia, s'ha fet un conveni amb el Ministeri de l'Interior per connectar les oficines d'atenció a les víctimes amb la base de dades d'agressors de tot l'Estat espanyol per millorar la informació. També s'ha implementat una eina de valo-

ració en el Departament de Justícia de necessitats de les víctimes, anomenada Diari, i també un programa d'assessorament tècnic oficial sobre víctimes. Des del Departament d'Ensenyament, formació al professorat amb prevenció de la violència masclista i participació en el programa que abans li he dit que s'està fent des de l'Institut Català de les Dones. I, des del Departament de Salut, el protocol de salut de violència masclista i formació dirigida als professionals sanitaris.

Per tant, tot un conjunt d'actuacions que jo crec que no en podem fer caricatura, senyora diputada. Crec que s'està fent feina. I nosaltres la defensarem perquè creiem que s'està fent feina. Si pensem que les coses tenen una continuïtat determinada, anem amb compte, perquè, escolti, ara hi ha hagut..., i ens preocupa –i per això hem creat aquest gabinet–..., doncs, de veure les persones, les dones que han estat víctimes de violència masclista, d'aquestes que han mort, analitzar-ho bé, i em sembla que això és important fer-ho. Però, evidentment, fixi's, fa un any que nosaltres governem. Si les coses que s'havien fet de prevenció eren tan bones, jo no ho diré mai. Per tant, la caricatura que vostè ha fet jo no la penso fer, senyora diputada, jo no la penso fer. I, per tant, doncs, anem amb compte amb segons quines caricatures en un tema tan seriós com aquest.

Nosaltres també hem volgut fer tota l'avaluació dels programes que s'havien fet. Per criticar-los? No, per millorar-los, per aplicar-los i per..., entre tots, com ha de fer tot govern, perquè es van fent experiències. Vostès van fer el programa «Talla amb els mals rotllos»; doncs, s'ha avaluat. I de tot el que es va fer bé, diem: «Anem a fer un graó més i a millorar-lo.» Aquesta també és una tasca de tots.

Vostè ha parlat, diu..., vostè em deia..., m'ha dit..., recordant altres temps, diu que jo li deia que vostè venia fum i que jo vinc amb les meves il·lusions. Jo li he parlat de realitats, li he fet tota una llista de realitats, de coses que s'estan fent. I aquestes realitats, escolti, s'estan aplicant. Jo quan vaig dir: «Cap esquerra...», l'altre dia, i avui vostè ho ha dit, i avui ho torno a dir: «Cap esquerra a denunciar aquests temes, a anar junts en el que és la defensa de la igualtat home-dona, en l'eradicació de la violència masclista.»

Però, evidentment, senyora diputada, totes les crítiques són benvingudes, crítiques constructives, que també ens han d'ajudar a millorar a tots i a totes. I a aquest Govern, doncs, li agrada escoltar. I a nosaltres també ens agradarà, de les propostes que puguin fer vostès en el proper Ple, en la moció que presentin, doncs, buscar punts d'acord per treballar junts en aquest tema. Perquè és un tema també de saber sumar. I, per tant, doncs, «cap esquerra» volia dir això, no volia dir «cap crítica»; «cap esquerra» vol dir que anem junts, però evidentment totes les crítiques, doncs, ens han d'ajudar a avançar.

I estic segur que, en l'àmbit de la lluita contra la violència masclista, els que creiem en la convivència, en la pau, en la llibertat, en la cohesió, en la igualtat, podem trobar un camí de compromís i de treball conjunt, des de la crítica constructiva dels diferents grups parlamentaris, però alhora també amb la voluntat de su-

mar. I les coses que es fan es fan i les que no es fan no es fan, però tampoc fem la caricatura fàcil, perquè, en aquests moments, quan hi ha hagut aquestes víctimes, que és cert que en un període curt hi han estat, doncs, el que hem de fer és reaccionar amb contundència. El Govern ho ha fet, seguint en el seu camí traçat, perquè –vostè ho ha dit i ho acostumo a dir– la lluita contra la violència masclista és una de les nostres prioritats, i el conjunt de polítiques per la igualtat home-dona, també, i les polítiques de dona, també.

I, per tant, en aquest camí sap, senyora diputada, que em trobarà, amb la col·laboració i amb la voluntat de caminar plegats.

Moltes gràcies.

La presidenta

El novè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la repercussió del tancament de Spanair en les finances, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Interpellació

al Govern sobre la repercussió
del tancament de Spanair
en les finances (tram. 300-00129/09)

Té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santiago Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, abordem amb aquesta interpellació un tema que porta camí de convertir-se o s'ha convertit ja en un clàssic durant el corrent mes de febrer de 2012, que és la participació de la Generalitat de Catalunya en aquesta aventura finalment fallida de Spanair.

I ho fem en aquesta interpellació des d'un punt de vista estrictament financer i des d'un punt de vista estrictament econòmic, conscients que hi ha un conjunt d'aspectes que caldria..., i que ja s'ha fet en la compareixença dels consellers d'Economia i de Territori en la Comissió d'Economia, entorn de les consideracions polítiques sobre l'aeroport de Barcelona, sobre les voluntats polítiques del Govern i sobre la repercussió en els treballadors d'aquesta aventura que es va iniciar l'any 2009 i que, per tant, va iniciar un altre govern.

Nosaltres som del parer, i el conseller i el Govern ho saben, que cal sempre ser extraordinàriament pulcres amb els recursos dels ciutadans i especialment cal ser-ho més que mai en les actuals circumstàncies en què els recursos són extraordinàriament escassos; des de les administracions públiques s'han de fer tot un seguit importantíssim d'esforços per tal d'intentar controlar la despesa de les administracions, d'intentar controlar el dèficit i alhora intentar mantenir el nivell de serveis públics, que, d'altra banda, és el moment en el qual són més requerits, per part de la ciutadania, que mai, precisament per les dificultats que travessa també la ciutadania.

I és en aquest marc i és en aquest sentit que el Partit Popular, no des d'ara, sinó des de l'inici de la legislatura, i inclús ja en la legislatura anterior, exigia al Govern de la Generalitat, exigia a l'Administració de la Generalitat que adoptés mesures d'estalvi, que adoptés mesures d'austeritat, que adoptés mesures de control de la despesa, que adoptés, en definitiva, mesures d'austeritat de la despesa pública.

I és en aquest marc també, i aprofito ni que sigui la conjuntura temporal de la polèmica, que el Partit Popular demana que especialment en aquestes circumstàncies es tingui una especial cura en l'adjudicació de subvencions a entitats que no tenen una finalitat social al darrere, que no tenen una finalitat de recolzament a la ciutadania al darrere, i, fruit d'això, algunes de les polèmiques viscudes les darreres hores en l'àmbit polític català.

I és en aquest marc que volem parlar i hem parlat ja diverses vegades de les circumstàncies que porten el Govern de la Generalitat a fer inversions importants en una companyia aèria com ha estat Spanair.

Clar, a l'altre costat de la balança, després de conèixer les inversions milionàries, molt milionàries, a Spanair, d'aquest Govern, també de l'anterior, a l'altre costat de la balança hem de situar, doncs, altres aspectes necessaris, segurament no compartits per tothom, segur, no compartits per tothom, que alguns acabem acceptant perquè veiem que és l'única solució per sortir de determinada situació, com és obligar els ciutadans, a determinats ciutadans, que hagin de pagar pels seus medicaments; obligar també els turistes o els ciutadans que pernoctin en hotels o en establiments turístics de Catalunya, doncs, a pagar un impost per fer-ho d'aquesta manera; pagar a Catalunya el cànon de l'aigua més elevat de tot Espanya; ciutadans que es troben que escoles que s'havien compromès a construir, doncs, ara no es construïran perquè no hi han recursos per fer-ho i se'ls reubica en altres escoles; o veure com centres d'assistència primària o altres instal·lacions sanitàries, doncs, han de retallar els seus serveis –algunes, fins i tot tancar els seus serveis–, perquè s'imposen unes mesures d'austeritat. I, si vol, també li ho diré: i fins i tot incrementar l'impost sobre la renda de les persones físiques a contràrie dels governs que han de fer i han d'adoptar aquestes mesures.

Vostè, honorable conseller, deia, en la interpellació que li va fer un altre grup parlamentari en la darrera sessió: «La situació econòmica és molt complexa i això obliga a prioritzar i a ser molt vigilants amb els recursos públics.»

I precisament sobre això és sobre el que el volem interpellar. Ha estat el Govern vigilant amb els recursos públics en la fallida operació de Spanair? Ho ha estat, de vigilant? Ha tingut la cura i la prevenció suficient respecte dels recursos públics que s'han introduït a Spanair?

I no estem parlant de pocs recursos, estem parlant d'una quantitat important. I en les seves diferents intervencions, ja sigui en comissió, ja sigui en aquest mateix Ple, vostè ha explicat que l'aportació directa de la Generalitat ascendeix a 135,5 milions d'euros:

60 en època de l'anterior Govern tripartit; 75,5 en època del Govern de Convergència i Unió, només durant l'any 2011, i concretament al gener del 2011, 9 milions i mig d'euros; al maig de 2011, 56 milions d'euros; finals de 2011, 10 milions d'euros.

Fins aquí els comptes més o menys ens quadren: 135,5 milions d'aportació directa de la Generalitat de Catalunya. Als quals –ja sé que no és una dependència del Govern de la Generalitat, però jo crec que sí que és de la incumbència dels ciutadans de Catalunya i sobretot dels ciutadans de Barcelona– l'Ajuntament de Barcelona suma uns altres 60 milions d'euros d'aportació, més una petita incògnita, perquè hi ha un pagament pendent, si no recordo malament, durant el mes de març, encara, de l'Ajuntament de Barcelona, a través de Fira de Barcelona, a Spanair, per cert, amb un crèdit de la Generalitat –espero que ens pugui informar sobre aquestes circumstàncies–, un pagament que s'hauria de produir les properes setmanes, el proper mes de març.

Per tant, també ens agradaria saber si aquest pagament s'acabarà efectuant, en la situació actual en què es troba la companyia, i quina responsabilitat tindrà la Generalitat respecte d'aquest pagament que s'hauria de produir properament.

Per tant, reitero: s'ha estat suficientment vigilant amb els recursos públics amb aquesta aportació de 75 milions i mig d'euros durant l'any 2011?

I un tema que ja sé que al conseller segurament no li agrada o l'incomoda parlar-ne, però cregui'm que és absolutament necessari parlar-ne. És el paper de l'Institut Català de Finances.

Vostè deia, i certament crec que és la definició perfecta del que fa l'Institut Català de Finances, deia: «L'Institut Català de Finances no dona diners, sinó que els presta i els presta amb garanties.» I nosaltres estem absolutament d'acord amb aquesta definició.

Però nosaltres el que volem saber és..., aprofundir una mica més en aquesta qüestió. És a dir, hi ha hagut prestació de diners en què les garanties atorgades facin preveure el no-pagament, és a dir, el no-cobrament per part de l'ICF del principal? Quin és el risc en aquest sentit que corre l'Institut Català de Finances de no percebre aquests crèdits? Hi ha hagut prestació de diners per part de l'Institut Català de Finances a entitats públiques o a entitats de la mateixa Generalitat o a entitats participades per la Generalitat? Per exemple, Catalana d'Iniciatives, que és una empresa mixta, publicoprivada, ha rebut crèdits per part de l'Institut Català de Finances? Amb quines garanties? I quines són les garanties públiques respecte d'aquests crèdits? Fira de Barcelona, també participada per la Generalitat de Catalunya? O el crèdit sindicat que es va produir al febrer del 2010, en què sis entitats... I aquí tenim dubtes de si van ser sis entitats més l'Institut de Crèdit Oficial i l'Institut Català de Finances, que van oferir aquest crèdit sindicat, o l'Institut Català de Finances el que feia és avalar el conjunt de l'operació, que ascendia a 50 milions d'euros. Són respostes que ens agradaria que el conseller ens pogués donar.

Conseller, també en la seva primera intervenció a la Comissió d'Economia ens deia: «He de suposar que l'Institut Català de Finances té algun risc en el tema de Spanair, però em fa l'efecte que no té un risc enorme.» Doncs, ens agradaria que ens dimensionés el que per vostè significa «enorme». «Enorme» vol dir «molt»? vol dir «poc»? vol dir «50»? vol dir «100 milions»? Quin és el risc que té l'Institut Català de Finances? Quin és el risc que té la Generalitat de Catalunya, no per les aportacions directes, sinó per les aportacions a través de crèdit i a través de l'Institut Català de Finances en l'operació Spanair?

Són tots aquests aspectes, honorable conseller, al que ens agradaria que en aquesta tercera intervenció, doncs, tingués l'oportunitat de posar-hi una mica més de llum, per tal que els ciutadans i ciutadanes de Catalunya coneguem amb exactitud quin ha estat l'abast d'aquesta operació, l'abast econòmic. L'abast, diguem-ne, comercial ja el coneixem: 22.000 clients que es van quedar tirats d'un dia per l'altre, quatre mil treballadors que s'han quedat a l'atur. Ara ens agradaria conèixer també quin és l'abast econòmic d'aquesta operació per als ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta... Moltes gràcies, senyor diputat. Em temo que em repetiré. No és la primera vegada que intervenc sobre aquest tema. No sempre és el mateix grup parlamentari, però, evidentment, un no pot tindre respostes diferents per diferents grups parlamentaris, ni en xifres específiques, ni en to general, o sigui que els demano disculpes si sóc repetitiu.

Vostè ha parlat de l'Institut Català de Finances, però al principi ha fet una al·lusió a subvencions a institucions que no tenen un caràcter social i com millor prescindir d'aquestes subvencions, no hi ha fet cap al·lusió concreta. Jo aquí crec que ja sé de què parla, però faré veure que realment vostè s'ha equivocat de receptor i que aquest era un missatge per al Govern central, que és el que està preparant pressupostos i, per tant, és el govern que pot en aquests moments decidir anul·lar multitud de subvencions que no cauen dintre del marge del que normalment s'entén per subvencions socials i passar-les a sanitat, a socials..., jo què sé, a l'Institut Cervantes i coses d'aquest estil. Estic segur que se'ls escoltaran amb molta atenció.

Però ara tornem al tema de Spanair. Com ja vaig explicar l'altre dia, quan nosaltres arribem al Govern, el Govern de la Generalitat ja ha fet un compromís amb Spanair de 60 milions d'euros, i durant aquest any, en què hem hagut de tractar el tema de Spanair –cosa que era inexcusable, perquè em una accionista rellevant–, durant aquest any la nostra actuació ha estat informada per tres principis.

Com ja vaig dir el dia anterior, la primera és que Spanair és una empresa gran, amb seu a Catalunya, amb quatre mil treballadors. Jo crec que vostè no ens hauria demanat que l'haguéssim fet caure el primer dia, no puc dir que ens demanés el contrari, però jo crec que un mínim de sentit de la responsabilitat volia dir que no la podíem deixar caure el primer dia i que s'havia d'explorar la seva viabilitat. I la seva viabilitat, atès que nosaltres no som experts en aeronàutica, aeroports o transport aeri, era buscar assessorament i, després, veure si trobàvem un soci o un comprador que pogués fer-se càrrec de la companyia.

Al llarg dels anys això va representar que, primer, va haver-hi un compromís de 9,5 milions; després, el mes de maig les perspectives econòmiques de Spanair es van ennegrir, i en aquells moments vam haver de fer un compromís econòmic de 56 milions fins a final d'any, mentre llançàvem amb força el procés de cerca d'un soci.

I aquest procés –ara no m'estendré, puc fer-ho després–, com es va desenvolupar..., vam tindre dues expressions d'interès, però vam trucar a totes les portes, i els puc assegurar –perquè de vegades hi ha hagut debats sobre això, que si un mes més, que si un mes menys– que en aquests moments econòmics, en aquests moments no hi havia més de dues companyies aèries al món disposades a mirar-se els llibres amb un cert interès per contemplar la possibilitat d'associar-se a aquest projecte. Aquestes van ser la companyia HNA, una companyia xinesa, i l'altra va ser Qatar Airlines o Airways –sempre em confonc sobre quin és el nom correcte de Qatar; ja m'entenen, eh?

HNA es va mirar els llibres, ens va dir molt de pressa que no hi estava interessada; això va ser cap al mes d'agost. Després, sorprenentment, van reaparèixer el dia 28 de desembre. Sembla que en aquest període van intentar optar per comprar Berlin Airways o Airlines, eh?, i no van succeir. Berlin Airways..., les va comprar una altra companyia aèria del Golf, no Qatar, i llavors van reprendre el seu interès, van tornar a mirar-se els llibres, els vam donar una opció per mirar-se'ls més temps si cobrien les despeses corresponents. Primer van dir, i ho van posar per escrit, que potser sí, després de veure els llibres la primera vegada, van mirar els llibres, van decidir no mirar-se'ls més i van deixar-ho córrer. El mateix amb una diferent seqüència i diferents incidències amb Qatar Airways.

Quan vam estar absolutament segurs que no hi havia cap soci per a Spanair, vam considerar que no podíem continuar amb el projecte.

Abans els he esmentat que havíem seguit tres principis, i, de fet, només n'he mencionat un, que era la consideració del tema que era una companyia que no podíem deixar caure sense més el dia després d'entrar al Govern. Hi havia un segon i un tercer principis en l'actuació d'aquest any. Un era que compartíem l'objectiu estratègic dels que primer havien optat per l'impuls d'aquesta companyia. Creiem que la connectivitat de Catalunya és un tema essencial que part de l'avenir econòmic de Catalunya es juga en la seva connectivitat, com la d'altres zones del món, i, per tant, succeir

en el tema Spanair hauria sigut important, de la mateixa manera que no succeir també és important però negatiu.

I, en fi, el tercer principi que ha informat la nostra acció en aquest temps és que, efectivament, la situació és delicada per..., en fi, la situació econòmica és molt complexa, les prioritzacions són importants, la situació fiscal de la Generalitat no és òptima, i, per tant, vàrem tindre el propòsit ferm que si en fos el cas i en el moment en què no es veiessin perspectives a Spanair, és a dir, que no trobéssim el soci que estàvem buscant, en aquest moment no podia estar justificat continuar invertint en Spanair. Això va passar a finals de gener, i, per tant, a finals de gener vam prendre la decisió de no continuar injectant diners a Spanair, conscients que aquest era un resultat negatiu, un resultat no buscat, però que no podíem continuar gastant-hi diners.

I en la propera li parlaré de l'ICF.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, miri, no m'ho prengui en consideració, eh?: jo quan li feia una reflexió respecte de les subvencions a entitats ho feia en el marc d'austeritat que intenta impregnar aquest Govern, igual que intenta impregnar altres governs, com el de l'Estat i com el de les administracions municipals. No era una crítica específica ni a vostè ni al seu Govern. Com igual que entendra –i també li demano que no m'ho prengui en consideració– que li recordi que els pressupostos de la Generalitat encara no estan aprovats del tot, en queda una part important, la que li garanteixen els ingressos, i que, per tant, queda alguna cosa, i en aquest sentit, home, també li recordaria i li pregaria que ho tingués present, no?

En aquest sentit, conseller, sí que també li he de dir que ens ha..., li demano que no m'ho prenguin en consideració, tampoc, eh?, igual que li he fet la reflexió inicial, i no s'alarmin –no s'alarmin, no?–, però temps tindrem de parlar-ne en la comissió de seguiment de l'execució pressupostària que hem acordat conjuntament. Permeti'm, honorable conseller: vostè ha començat excusant-se perquè donaria les mateixes respostes, perquè és un tema del qual ja hem parlat, aquesta serà la tercera ocasió, i això nosaltres li ho podríem admetre sempre que les preguntes haguessin estat les mateixes en les dues ocasions anteriors. I és cert que una part de les preguntes que jo li he formulat avui, totes les preguntes que li he formulat avui, totes, han estat formulades també en les dues ocasions anteriors, i exactament en una ocasió anterior, que va ser la seva compareixença, la hi va formular un altre diputat en la darrera interpel·lació. I també aquestes preguntes se li han formulat amb anterioritat, i, també exactament igual que amb anterioritat, tampoc no ha contestat aquestes preguntes, i ara ens ha dit que en la segona part de la interpel·lació donarà resposta a aquestes preguntes.

Jo li ho repeteixo perquè no ens desviem del tema sobre el qual nosaltres hem volgut centrar la interpellació i sobre el qual crec que l'he interpellat i d'una forma molt directa, i és sobre el paper de l'Institut Català de Finances en l'operació de Spanair. Ja sabem que hi ha hagut una aportació de diners de 135,5 milions d'euros per part de la Generalitat de Catalunya directament a les empreses que han participat en l'accionariat de Spanair, però volem saber exactament quin és el paper de l'Institut Català de Finances. I les preguntes concretes eren: hi ha hagut prestació de diners en què les garanties atorgades, ja siguin personals o no, facin preveure que l'ICF no cobrarà, el principal operador? –molt concreta–, hi ha hagut prestació de diners a entitats públiques o entitats de la mateixa Generalitat? En aquests casos, quines garanties s'han aportat? «Hem de suposar» –vostè ho deia, eh?– «que l'ICF té algun risc en el tema Spanair. Em fa l'efecte que aquest no és un risc enorme», això ho deia en comissió el 10 de febrer. Valori'm «enorme». Estem parlant de 5 milions d'euros? Estem parlant de 10 milions d'euros? Estem parlant de 100 milions d'euros? De quina quantitat estem parlant quan s'està referint al fet que el risc és enorme. Crec que són preguntes molt concretes, de les quals esperem rebre una resposta molt concreta.

I també..., tampoc no m'ho prengui en consideració, honorable conseller, però si vostès continuen emparant-se, el Govern continua emparant-se en un suposat dret a la confidencialitat de les dades públiques per part de l'Institut Català de Finances, aquest grup parlamentari no tindrà més remei que, emparant-se en aquesta declaració que el Govern fa, sol·licitar la seva compareixença a la Comissió de Matèries Reservades del Parlament de Catalunya, per tal que donin informació puntual i concreta de tots aquests aspectes, que creiem que són d'importància, com a mínim, per als representants dels ciutadans al Parlament de Catalunya.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Parlem de l'ICF, i no tingui dubte que si jo rebo una petició per a una compareixença reservada a la Comissió de Matèries Reservades estaré encantat d'anar-hi, i també de passada em pot demanar per totes les gestions particulars que, amb més freqüència del que hauria de ser, se'ns demanen respecte a l'ICF. Un dels punts irritants és que aquest costum existeix en excés i que tots ens hauríem d'acostumar a tractar l'ICF com el que és: una institució de crèdit que hem de mantenir a distància del Parlament, a distància de la Generalitat, i que ha d'actuar com qualsevol institució de crèdit, amb uns punts d'inflexió que responen a la seva naturalesa pública.

I, per tant, no li diré més que el que li he dit. I si em vol convocar, em convoca. L'ICF l'hem de respectar,

l'ICF no l'hem de maltractar políticament. L'ICF tots sabem que ha fet alguns préstecs relacionats amb el tema Spanair; l'ICF, com en tot, els préstecs que fa els fa amb garanties. I a partir d'aquí, sento dir-li-ho, jo i vostè estem en la mateixa posició que si aquests préstecs els hagués fet el BBVA, el Santander, el Sabadell o Caixa Catalunya. Per saber les dades que corresponguin –per saber les dades que corresponguin– han d'anar a aquestes entitats o als processos normals. I així és com ha de funcionar l'ICF; com jo esperaria que hagués funcionat, que funcionés sempre. En el cas de..., i no li fem cap bé –cap bé– utilitzant-lo per anar tirant pedres polítiques; ens fem mal a nosaltres mateixos.

I repeteixo el que he dit abans, que el risc que la Generalitat ha posat a l'ICF és comparativament molt petit. El risc que ha pres la Generalitat en el tema de Spanair és risc Generalitat; és risc que, per tant, una vegada la Generalitat..., una vegada Spanair ha entrat en concurs de creditors i per tant la inversió en Spanair és una inversió fallida, per part de la Generalitat, aquesta inversió acabarà en dèficit Generalitat, no en altra mena de dèficit.

I també, evidentment, hi ha hagut altres institucions públiques que han participat en l'operació Spanair, com l'ajuntament. Pregunti que l'ajuntament doni comptes dels seus comptes; estic segur que els donarà sense problemes.

I, ja dic, pel risc que pugui tenir l'ICF, dirigeixin-se a l'ICF, i l'ICF sabrà què és confidencial i què no és confidencial. Si vostè em convoquen a no sé què, a la Comissió de Matèries Reservades, jo evidentment preguntaré als juristes corresponents què és el que puc preguntar i em pot transmetre l'ICF, què puc saber o no puc saber, què els puc transmetre o no els puc transmetre. Però el més pràctic, per entendre'ns, en temes de l'ICF, seria convocar l'ICF, però jo no els ho recomano, perquè em sembla que amb l'ICF el que hem de fer és allunyar-lo de la política en tots els respectes, i, ho repeteixo, en tots els respectes, allunyar-lo de la política.

La presidenta

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la seguretat del món rural, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Interpellació

al Govern sobre la seguretat
del món rural (tram. 300-00128/09)

Té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, miri, a l'inici d'aquesta legislatura, quan analitzem la seguretat en el món agrari, partim de la dada que els delictes i les faltes el 2010 es van incrementar d'una forma important respecte al 2009; concretament, van

augmentar un 11,5 per cent, passant de 5.419 delictes i faltes a 6.043. El 2010, on es concentra el major nombre en nombres absoluts de delictes i faltes en el món rural és en les regions policials del Camp de Tarragona, de Ponent i de les Terres de l'Ebre.

I una altra dada per situar la qüestió és que la sostracció de vehicles i maquinària agrícola els anys 2009 i 2010 es concentra també en les regions policials que acabo d'esmentar i a més a més en la Regió Policial Metropolitana Nord.

Quan parlem de seguretat en el món agrari, hem de tenir present que ens referim a la seguretat que afecta directament el 20 per cent dels catalans i que s'estén pràcticament en el 90 per cent del territori català.

Com a resposta a aquesta realitat, el Govern va presentar el mes de març de l'any 2011 el Programa operatiu específic del món rural, programa que en coneixem els seus objectius, les seves línies específiques i les accions, però molt poc de com s'han concretat pel que fa al nombre d'agents destinats, de la seva implantació en les diferents regions policials i dels resultats que s'obtenen per l'aplicació d'aquest programa.

Dintre de poc es complirà un any de l'anunci d'aquest programa operatiu, i creiem que és un bon moment per reflexionar i fer balanç.

De la informació facilitada públicament pel Govern, per vostès, honorable conseller, sabem que, de les hores de servei dedicades als vuit programes operatius específics, les dedicades al món rural representen només el 6,5 per cent del total d'hores de servei.

I seria bo, per començar, honorable conseller, que ens poguéssis facilitar informació sobre el nombre de delictes i faltes comesos en el món rural l'any 2011 i el seu desglossament, tot comparant-lo amb els anys anteriors. En aquest sentit li hem de recordar que en la Comissió d'Interior que es va celebrar el passat 13 d'octubre vostè va reconèixer que aquests fenòmens no anaven a la baixa.

També seria imprescindible que ens diguéssis el nombre d'agents de Mossos d'Esquadra destinat a aquest programa operatiu específic, desglossat per regions policials, i quants s'hi han incorporat provinents de la darrera promoció del cos. I és especialment important aquesta qüestió, ja que el conseller Pelegrí quan es va presentar aquest programa operatiu va descartar més agents dels Mossos per garantir la seguretat en el camp i ho va justificar amb el treball conjunt amb els Agents Rurals.

D'aquests, també volem saber quantes patrulles de vigilància de vint-i-quatre hores han establert en el territori. I aquí recordar, honorable conseller, com abans de les eleccions municipals, un membre del seu Govern va anunciar la implantació d'una patrulla de vint-i-quatre hores en una comarca concreta de Catalunya i que després desconeixem si aquest model s'ha anat implantant a més comarques o només ha quedat com un anunci electoral.

També seria bo que ens expliquéssis quantes actuacions conjuntes han dut a terme els Mossos d'Esquadra i els

Agents Rurals, i quantes actuacions han fet aquests darrers de forma autònoma.

En la Comissió d'Interior de què li he fet esment abans, honorable conseller, vostè es va comprometre a fer una valoració a final de l'any 2011 de les actuacions dutes pel seu departament, i creiem que ara ha arribat l'hora de fer-ho.

Aquesta és una preocupació que el Grup Parlamentari del Partit Popular ha fet palesa en aquest Parlament en diverses ocasions per mitjà de preguntes orals en ple i en comissió, amb mocions i propostes de resolució i amb preguntes escrites. I en aquest sentit, conseller, li hem de recordar que vostè té diversos mandats d'aquest Parlament que van ser proposats pel nostre grup parlamentari i que seria imprescindible que donés compte del seu compliment en seu parlamentària.

En primer lloc, en el debat sobre l'orientació política general del Govern celebrat el passat mes d'octubre, aquest Parlament instava el Govern a definir en el termini de tres mesos el nombre de patrulles rurals de Mossos d'Esquadra que es desplegaran o s'han desplegat a Catalunya, prestant un servei de vint-i-quatre hores en l'àmbit rural.

En segon lloc, en la Moció 23/IX, aprovada per aquest Ple, el Parlament instava el Govern, en la distribució dels agents de la vint-i-quatre promoció del Cos de Mossos d'Esquadra, a reforçar la seguretat i incrementar la presència policial en l'àmbit rural, destinant-hi els mitjans necessaris.

Honorable conseller, en la mesura que vostè faciliti de forma completa tota aquesta informació i doni compte de les actuacions que ha dut a terme, podrem fer una avaluació i un debat més acurat de les seves polítiques de seguretat en el món rural.

A l'espera d'aquesta informació, tenim dues evidències que ens fan ser crítics amb la política de seguretat que vostè està duent a terme en l'àmbit agrari. Per una banda, alguns anuncis d'equipaments policials en l'àmbit rural que vostè, honorable conseller, va anunciar encara ni s'han concretat ni s'han materialitzat. Anuncis, presència en els mitjans de comunicació, però cap concreció, cap realitat.

I, per altra banda, la constatació que no s'ha complert un dels objectius fonamentals del Programa operatiu específic del món rural, concretament el que consistia en el fet d'augmentar la percepció de seguretat. No es pot afirmar que s'ha assolit aquest objectiu quan recentment hem vist com a Alcarràs, Almacelles i Sucs, al Segrià, i a l'Albi, a les Garrigues, els mateixos agricultors i ramaders han de sortir a vigilar les seves propietats davant de l'increment de robatoris que han patit. No es pot afirmar que s'ha assolit aquest objectiu quan llegim titulars com aquest «els sometents s'estenen per Lleida, amb 230 voluntaris», o titulars com «sometén antirrobo en Alcarràs» o «sindicatos de Mossos prevén más somatenes a causa de los recortes».

Tenim un problema quan són els mateixos pagesos els que s'han d'encarregar de garantir la integritat dels seus béns i de les seves propietats. Tenim un greu problema quan el Govern de la Generalitat no és capaç

de garantir la integritat d'aquests béns i la mateixa seguretat. Si els nostres pagesos han de fer de policies o d'auxiliar de policia, hem de constatar el fracàs de les polítiques de seguretat pública.

I no podem transmetre el missatge als nostres pagesos que, si volen que no els robin, el que han de fer és fer de vigilants o fer de serenos. Si, a més, no fem una intervenció immediata i contundent, correm un greu risc.

Vostè, aquest matí, en aquest mateix hemicicle, donava a entendre que veia bé aquesta vigilància si es limitava a avisar els Mossos d'Esquadra quan detectessin alguna cosa sospitosa.

La nostra pregunta seria: conseller, què passarà si durant aquestes patrulles nocturnes els pagesos es troben amb uns lladres i aquests lladres agredeixen els pagesos? Si això passés –i no volem que passi–, senyor conseller, vostè podria mantindre les afirmacions que ha fet aquest matí? Nosaltres creiem sincerament que no.

I una cosa és que tothom, i això ho compartim, posem les mesures de seguretat, d'autoprotecció necessàries, col·laborant així a garantir la seguretat personal i col·lectiva, i una molt diferent és que els pagesos hagin de fer de vigilants. Col·laboració, sí; substitució, no.

Per tant, és imprescindible que aprofiti aquesta interpellació per donar un missatge clar i nítid: «Malgrat que hem fet actuacions» –que nosaltres li ho reconeixem–, «ens comprometem a intensificar els recursos i a revisar el Programa operatiu específic del món rural per millorar la nostra resposta davant dels delictes que es cometen en l'àmbit agrari.»

Però aquesta avaluació i el redisseny del programa operatiu específic cal fer-los avaluant les necessitats de seguretat de cada una de les comarques agràries i aportant els recursos que siguin necessaris. No podem respondre a aquest fenomen a cop només de la pressió que en un moment concret pot comportar la comissió de molts delictes en un espai curt de temps i en un territori concret.

Li dic això perquè, davant dels fets de Lleida, que li he descrit molt breument, vostè ha fet una primera reacció anunciant la creació d'una unitat específica per lluitar contra els delictes en l'àmbit rural en la Regió Policial de Ponent. D'acord, amb la proposta. Però la pregunta és: només en la Regió Policial de Ponent? Per què no a altres comarques de Catalunya? Nosaltres entenem que cal que les mesures que adoptem no siguin singulars sinó que puguin ser aplicables en totes les comarques rurals de Catalunya, perquè, si no, correm un risc evident, que és traslladar l'activitat delictiva d'un indret a un altre.

Volem cloure en positiu, conseller. Davant del fet que s'han encès senyals d'alarma, analitzem el que ha donat de si el Programa operatiu específic del món rural i quines noves mesures es poden incorporar per tal de garantir la seguretat en el món rural. Aquest és l'objectiu: prevenir i reduir substancialment els fets delictius en el món rural, per una banda, i, per l'altra, augmentar substancialment o de forma important les detencions de les persones responsables d'aquests fets delictius.

Però per fer això amb el màxim rigor possible és imprescindible que el Govern faci un primer pas consistent a facilitar tota la informació que li hem demanat al llarg de tota aquesta interpellació.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, crec que ens equivocaríem si una política sectorial de seguretat no es contextualitzés i se li donés una visió dins de la dimensió del que és el model de seguretat i la problemàtica de seguretat del país.

En alguns moments he tingut la sensació, quan vostè m'interpellava, que podem traslladar la sensació als ciutadans que tenim la guardiola plena i que tenim un magatzem ple de playmobils o de mossos d'esquadra pendants que els destinem aquí o allà. I el que és cert és que tenim els recursos que tenim, els que aproven els diputats en la Llei de pressupostos d'aquest Parlament, i el nombre d'efectius que el país, doncs, ha anat incorporant amb esforços importants i que en aquests moments se situen a prop dels, encara no, 17.000 efectius repartits arreu del territori.

L'any passat, l'any 2011, ja vam fer un esforç important: el 90 per cent de la nova promoció de mossos que va sortir de l'escola, de l'Institut de Seguretat, dels 775, el 90 per cent, aproximadament, es va destinar a reforçar el territori, a les regions policials. I això va significar un important increment de recursos i d'efectius que es van distribuir per les diferents regions en funció també de les necessitats i de l'avaluació –sí, és veritat–, a vegades diferencial. No podem fer plantejaments i propostes homogènies arreu del territori perquè el nostre territori és molt singular. I segurament les Terres de Ponent, les que més, però també el Camp de Tarragona, Catalunya central, Girona, Metropolitana Nord són comarques en les quals també tenen una certa incidència aquestes problemàtiques.

La perspectiva global i general és que el país està contenint raonablement –i vam dir-ho ja des del primer moment «raonablement»– la situació de la seguretat, de la delinqüència. El balanç que en fem amb perspectiva global, i de moment és una perspectiva global, és que el nombre de fets penals, delictes i faltes, l'any 2011 van disminuir, amb la tendència que ja s'havia observat l'any 2010, un 2,60 per cent amb relació a l'any anterior.

També els delictes contra el patrimoni, que són els que afecten, en aquest cas, bàsicament el món rural, amb visió global, van disminuir un 3 per cent. I també les faltes, aproximadament, contra el patrimoni, van disminuir un 4 i mig per cent amb relació a l'any anterior.

Des d'una perspectiva global, l'índex de faltes i delictes arreu del país se situa també en una tendència a la baixa, evidentment amb pesos diferents en fun-

ció de la regió policial; per exemple, la Regió Policial Ponent, de les Terres de Lleida, de la plana de Lleida té, aproximadament, menys de la meitat de delictes per habitant dels que tenen els ciutadans de la ciutat de Barcelona, amb una proporció similar a la Regió Metropolitana Nord i una mica menys, per exemple, doncs, que a la Regió Camp de Tarragona.

Tenim, evidentment, també, doncs, una realitat, tant sectorial com territorial, diversa i que requereix, doncs, un tractament amb una certa singularitat. Vostè ho ha dit: «El 20 per cent de la població viu en aquest món més rural, en un 90 per cent del territori i representa un 3 per cent, aproximadament, de la població activa del nostre país.» Els factors que van, d'alguna manera, imbuir..., per tant, que van guiar la configuració del Programa del món rural, un programa operatiu específic de la policia, va tenir en compte precisament això: tipologies delictives concretes i específiques; la singularitat territorial; la dispersió de la població; la dificultat per protegir béns dispersos en el territori, diferent en aquest cas, doncs, a la singularitat de les grans ciutats; importants pèrdues econòmiques per al sector, quan es tracta de robatoris, i una certa sensació d'inseguretat a la ciutadania.

D'aquí a unes poques setmanes –jo espero que quan faci un any de la implementació del pla– intentarem fer una perspectiva i un balanç global. Però ja li puc dir que, comparant les dades dels fets coneguts i de la seva evolució mensual, aquest programa ha donat també un cert –un cert– resultat positiu. Vam passar, a partir del primer semestre, doncs, de l'aplicació en el primer semestre de l'any 2011, d'una mitjana mensual aproximadament de 800 fets delictius..., sobretot robatoris amb força, faltes i delictes de furt i robatoris amb violència o intimidació o de vehicles, d'uns 800 mensuals hem passat a la resta del segon semestre a uns 560-550 fets només mensuals. Una disminució prop del 30 per cent de mitjana. És suficient? No. Podem descansar i dir que ja hem fet tot el que podíem fer? No. Però s'ha notat aquesta, d'alguna manera, insistència i els resultats d'aquest programa específic que..., és evident..., que vostè diu: «És al qual menys hores es destinen.» Al qual menys hores s'hi destinen és un altre programa específic, el programa PISTA, que és el de les autopistes, o el programa de tràfic d'éssers humans o el de centres educatius, relativament.

Però, si fem aquesta comparació relativa, li puc dir que quant al nombre total de fets coneguts a Catalunya, pels diferents programes operatius impulsats des de la policia, aquests vuit programes que vostè relacionava, s'hi destina, aproximadament, el 7 per cent de les hores quan el nombre de fets és del 5 per cent. Per tant, es destinen més hores relativament a aquest programa que a altres programes, precisament per la seva singularitat i per la seva especificitat.

Temps tindrem, com li he dit abans, de poder donar aquestes dades que vostè em demanava i que jo estic en condicions, doncs, de facilitar-les, però que preferiria fer-ho amb un balanç anual. És cert que el món rural continua patint la situació de precarietat econòmica que amenaça el nostre país i que, com a conseqüència d'aquesta crisi, es veuen, d'alguna manera,

multiplicats, doncs, els delictes, els robatoris amb violència.

És per això que aquest programa específic vol prevenir aquests delictes, detectar-los, identificar-los, detenir els seus autors, establir canals de comunicació i, finalment, també, intentar amb la proximitat, amb els intercanvis, traslladar una major sensació de proximitat i de percepció de seguretat.

Els punts d'interès on es focalitza aquest programa, vostè els coneix: masies, explotacions agrícoles i ramaderes, instal·lacions pesqueres, habitatges i nuclis disseminats, zones d'especial interès i altres punts del territori on es produeixen aquestes situacions de risc.

Els delictes bàsicament identificats són: robatori amb força, robatori i furt de l'ús del vehicle, robatoris amb violència i intimidació, els delictes i les faltes de dany, els delictes i les faltes de furt.

El total de fets que ha atès aquest programa des de la seva implementació a partir de l'1 d'abril és, aproximadament, d'uns 5.700 fets. I, en aquest sentit, han predominat els robatoris amb força i els delictes i les faltes de furt.

I hem destinat més de 85.000 hores a la prevenció d'aquests delictes i s'han realitzat més 4.500 controls arreu del territori: patrullatge ordinari, controls de pas, dispositius estàtics de control, controls de transports, accions policials en punts i zones estratègiques, més de 2.000 contactes de qualitat a nivell local, comarcal i autonòmic com a acció de proximitat, sobretot amb ajuntaments, però també amb empreses, associacions, cooperatives, amb els agents rurals, amb altres cossos de protecció civil i de vigilància.

Em demanava sobre els agents rurals. S'han formalitzat, per primera vegada, mecanismes de coordinació amb el Cos d'Agents Rurals per patrullar conjuntament i per repartir també responsabilitats. I, des del Cos d'Agents Rurals, s'han derivat, per primera vegada, també, actuacions que han exigut la presència i l'actuació de la policia; també amb Joves Agricultors i Ramaders de Catalunya, amb altres sindicats, amb altres cooperatives, s'han procedit més de 330 detencions en el marc d'aquest programa i més de 35.000 identificacions al llarg d'aquests vuit o nou mesos.

Per tant, ho repeteixo, i amb una relació també amb diferents iniciatives que a cada regió per la seva especificitat hem anat impulsant, hem donat, també, compliment a tots els objectius que aquest programa contenia.

Vostè, de totes maneres, em demanava al final per aquesta iniciativa i per aquesta inquietud que, malgrat la bona actuació de la policia, és evident que avui encara no podem valorar d'una manera totalment positiva l'actuació, en aquest cas, de les forces de seguretat.

Si fóssim estrictes, podríem dir que cap programa és suficient, perquè mentre hi hagi un sol delictes no tindrem l'èxit assegurat. Però cap policia del món ni de l'entorn al qual vostè es vulgui referir està avui dotada per garantir el delictes zero.

Per tant, i per això entenem que aquest programa és un programa raonable, proporcionat a les necessitats

i que hi destinem importants recursos, i també, des d'una perspectiva logística, una activitat que ha permès incrementar l'activitat policial, amb aquest programa, en més d'un 24 per cent a allò que, amb anterioritat, s'hi destinava.

Continuem incrementant els controls als accessos i als camins rurals dels diferents termes municipals, sobretot dels més afectats. Impliquem altres unitats i no específicament només les de seguretat ciutadana o els grups rurals o les ARRO, les àrees de recursos operatius, sinó també les àrees regionals de trànsit o la unitat regional de medi ambient.

Hem destinat grups d'efectius, com ha dit vostè, d'investigació destinats únicament a la investigació d'aquests robatoris a les zones rurals. Estem incrementant inspeccions a deixalleries de les zones i al mateix temps incrementant la col·laboració i la coordinació amb les policies locals, multiplicant el manteniment de xerrades, de reunions tant amb els responsables locals com, evidentment, també amb els diferents agents i actors i protagonistes.

Però vull insistir en el que he dit abans: l'acció policial, l'acció coercitiva, l'acció d'investigació, de persecució, de detenció és indelegable. I això pertoca als poders públics i això ho ha de fer la policia. Però, ho he dit abans i hi insisteixo, la seguretat en la seva dimensió preventiva no és estrictament responsabilitat, el mateix programa operatiu, i quan el vam defensar ja anàvem en la línia que una millor coordinació, col·laboració, informació, comunicació i preparació permetrien també més eficàcia a la policia i al mateix temps també respondre millor a aquesta pressió.

Tothom hi posa de la seva part, o no la posen de la seva part en els espectacles esportius?, o no comptem amb voluntaris a les platges a l'estiu?, o no comptem també amb centres comercials importants, doncs, la pròpia activitat? O no hi han comunitats de propietaris que també s'organitzen, i no pas per portar pistola, sinó, en definitiva, per protegir, com fan els eixos comercials, com fan els polígons industrials, com fan moltes comunitats i molts pobles, doncs, la seva pròpia, d'alguna manera, dimensió i la seva col·laboració en l'actuació preventiva –preventiva?

Entenem que els ciutadans vetllin per la seguretat de les seves propietats. Això és el que vam dir. I també se'ls ha dit molt clarament a les juntes locals de seguretat que la funció de la policia és la funció de la policia i que aquests «sometents» –expressió que no ens agrada, tot i que és una, d'alguna manera, versió d'«estem atents», «som atents»–, són bàsicament –i és així, bàsicament– des d'un punt de vista preventiu i de vigilància...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Interior

...i de poder comunicar –vaig acabant, presidenta– amb els responsables policials. Per tant, sé que les ca-

racterístiques del camp i del món rural fan que, doncs, a través de propietaris que circulen, observen el que passa a les seves finques, francament aquest és un dret que no podem negar i que el que hem de fer és vehicular-ho adequadament.

I de la mateixa manera que en un robatori en una casa particular, doncs, si passa alguna cosa és evident que ho haurem de lamentar i després perseguim i actuem i acabem detenint, evidentment, els criminals o els lladres, doncs, en aquest cas, també, crec sincerament que ho hem de fer.

Ara bé, aquest dret que ningú pot qüestionar no el qüestionem mentre s'acabi aquí: vigilar i informar la policia, no pas prendre's ni la justícia per la seva part ni fer cap altre tipus d'actuació. Observar i, si es detecta alguna actuació sospitosa, avisar la policia.

Mentre sigui així, i, ara com ara, totes les iniciatives conegudes...

La presidenta

Conseller...

El conseller d'Interior

...–ja acabo– s'han compromès a moure's dins d'aquest àmbit, el Departament d'Interior no hi tindrà objecció, en la mesura, ho repeteixo, que entenem que la gent té dret a vigilar les seves propietats i a comunicar a la policia qualsevol sospita i qualsevol informació.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, honorable presidenta. És una llàstima, eh?, vostè ha vist que he intentat plantejar la interpellació amb tot el rigor, però és una llàstima la poca concreció i la informació que ens ha facilitat, perquè els que seguim habitualment aquestes qüestions, el 90 per cent de la informació que vostè ha facilitat ja era informació coneguda. I, precisament, nosaltres hem acurat molt l'àmbit de la informació que demanàvem per poder fer aquest debat rigorós i acurat.

Per tant, si a més a més a això hi afegim el fet que vostè ha aportat algunes dades parcials per justificar l'actuació del programa, doncs, és evident que se'ns fa molt difícil fer un debat acurat.

Nosaltres li reconeixem que ha fet passos endavant. Li ho hem dit abans a l'inici de la intervenció i li ho tornem a reconèixer ara. Però és evident que no és suficient –és evident que no és suficient.

I, escolti, vostè, després de sentir-lo –i ara que s'ha esplaïat més, molt de temps ha tingut per esplaïar-se–, em fa la impressió que quan parlem dels pàgines de Lleida, el missatge que vostè els està transmetent és: «Ecolti, jo els llanço a vigilar –jo els llanço a vigi-

lar–, però no es passin de la ratlla, eh?» I si es troben una situació no prevista? I si es troben una agressió d'uns lladres? Llavors encara els acusarem dient: «Ja els vam avisar que no es passessin de la ratlla.»

Senyor conseller, quan les persones de forma organitzada, pobles sencers han d'anar a vigilar les seves propietats és que la seguretat pública no està funcionant. I no intentem confondre el que és vigilar una casa i estar pendent amb el que és col·laborar amb la seguretat, amb llançar-los a l'aventura, «però sobretot no ens passem, perquè, si no, vindrem nosaltres i a sobre us castigarem». Això no és just –això no és just–, honorable conseller.

Per tant, nosaltres volíem fer una intervenció en positiu, però, vista la derivada que vostè ha agafat, no ens ha deixat més remei que deixar clara aquesta qüestió: vostè és el responsable de garantir la seguretat, les propietats i els béns de tots els ciutadans i també dels pagesos de Lleida. I aquesta és una funció que vostè no pot delegar ni pot confondre, i que nosaltres li exigim que sigui així.

Però, escolti, anant en positiu, hem de fer una reflexió: és suficient el Codi penal? La resposta que es dona en el Codi penal és suficient per als delictes que estem abordant? I és una reflexió que ens competeix fer-la. Jo crec que no és suficient i que caldrà abordar alguns tipus delictius per donar una resposta més contundent per intentar frenar aquests tipus delictius en el món rural.

Però també, escolti, fem una avaluació..., i això és el que li demanarem, faci una avaluació concreta i acurada del Programa operatiu específic del món rural, de quins són els delictes i faltes que s'han comès l'any 2011.

Comparem coses que siguin comparables i homogènies, no fem dades parcials que només ens distreuen l'atenció. Quin és el desglossament? Quins són els recursos humans i materials destinats? Com s'organitzen? Vostès ha parlat dels Agents Rurals, i nosaltres ho celebrem, però quantes actuacions han fet? Com s'han fet? Quins són els protocols? Tot això és el que vostè no explica quan parlem d'aquesta qüestió.

S'ha d'avaluar la suficiència del nombre d'agents destinats al programa totalment o parcialment. Ens preguntem: «Són suficients o no?» Hem de saber, hem de poder donar resposta a aquesta pregunta. Si són suficients, cal millorar els procediments, els protocols d'actuació? I si no són suficients, com podem fer per sumar agents a aquestes finalitats?

En segon lloc, cal definir les regions policials; s'ha de definir on és necessari i a on no és necessari crear unitats específiques per combatre aquests fets delictius. Però això no ha de ser reacció a una acció puntual que està succeint en un territori concret, això ha de ser fruit d'una definició, d'una anàlisi i d'una avaluació. I això és el que no trobem en les seves paraules ni en els seus resultats.

Sabem que hi han dificultats econòmiques, però hem d'establir un calendari, una prioritització de quins equipaments policials són necessaris en l'àmbit rural. Ja

no hi fiquem terminis, fiqui'ls vostè. Però hem de tindre un full de ruta per saber cap a on volem anar quan parlem d'aquestes consideracions.

Però, sobretot, hem de definir –que vostè no ho ha explicat– els mecanismes de col·laboració, en primer lloc, amb els agents de seguretat privada, perquè vostè m'està comparant un equip de futbol, que no té una seguretat privada específica formada per fer aquesta tasca, amb ciutadans de carrer, que és la comparació que vostè m'ha fet, i també quins són els mecanismes de col·laboració amb els ciutadans. Com s'han de concretar? Quins són els protocols d'actuació? Què han de fer? Com ho han de fer? Què fa el Cos de Mossos d'Esquadra en aquesta relació amb els ciutadans i en aquesta relació amb la seguretat privada? Això és el que cal definir. I vostè no ha fet. Vostè ha fet una foguera de fum, intentar barrejar-ho tot, intentar dir que els dolents som els altres.

No, si no es tracta d'això, jo li he dit. El que estem plantejant, i això és el que vostè no entén, és com ho podem millorar? (*Veus de fons.*) No; ho veu? Mentre tingui aquesta actitud de «sempre ho faig malament i sempre m'ho critiquen tot», no avançarem, conseller. Jo li estic dient com ho podem millorar, estic fent propostes concretes, li estic demanant informació per fer una anàlisi rigorosa, i vostè té una reacció, amb tot el respecte, eh?, de nen petit, de dir: «Escolti, em critiquen i tot ho faig malament!» Doncs, si vostè és la conclusió que ha tret de les meves paraules, em demostra, honorable conseller, que ni m'ha escoltat ni ha entès res del que jo li he dit.

Precisament, aquesta intervenció és en positiu, d'avaluar el que hem fet, reconeixent que ja hem avançat, i de què i com ho podem fer i com ho podem millorar. No em preocupa criticar-lo a vostè, em preocupa com millorem la seguretat dels ciutadans. I per això estem aquí i per això fem aquesta interpellació. I el dia que això ho entengui, segurament, podrem avançar molt més ràpid.

Gràcies, honorable conseller; gràcies, honorable presidenta.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, avui veig que no ens hem entès, perquè tampoc m'ha escoltat vostè. Venia amb el pinyó fix. Vaja, si dir-me que reacciono com un nen petit és dir-li «em sembla que avui no l'encerta»... Vostè m'ho pot dir a mi; jo no li ho puc dir a vostè? (*Pausa.*) Doncs, aleshores no em reaccioni així, senyor Calbó! El mateix dret que té vostè de dir que vostè creu que el Govern s'equivoca, el tinc jo, ho suposo, a dir que em sembla que avui vostè no ha donat la dimensió necessària a un problema greu del país, on ha vingut que, en una interpellació de deu minuts i cinc, vol que li llegeixi la lletra petita de tots els contactes que han fet els Agents Rurals, de tot el pro-

TOCOL que tenim amb totes les associacions, entitats veïnals i amb tothom, perquè aleshores no puguem donar una dimensió del que està passant.

Jo hi estic d'acord, i ja li ho he dit: és un problema i continua sent-ho. I li he donat una dada molt significativa: hem passat de vuit-cents fets mensuals que el primer semestre –avui– estaven afectant, el primer semestre del 2011, els pagesos del nostre país, amb tota aquesta actuació, impulsada en part des del Parlament i des del Govern, a tenir un nombre de fets penals raonablement més reduït, un 30 per cent. Déu n'hi do! En tenim prou? No, no en tenim prou. Tenim els recursos suficients? Cap policia avui del món –cap policia avui del món– té els recursos suficients! Ja li ho dic, no, no, clar que no els tenim, els recursos suficients! Però hi destinem més hores proporcionalment a aquest programa que a altres programes també prou importants per al país, en totes les dimensions que..., com li he dit jo abans.

Ja li he parlat que tenim més de 5.700 fets en aquest període, des de l'abril al desembre, i que quan tinguem un any de valoració, per tant, quan hàgim arribat al 30 de març, si li sembla, doncs, el mes d'abril, podrem fer una valoració en comissió, més pausada, i segurament li podré donar més informació de la que vostè en aquests moments em demanava.

Que jo li digui en una interpellació que hem fet 576 consultes no urgents o dotze de caràcter urgent amb els protocols amb el Cos d'Agents Rurals, segurament, avui, en una interpellació com aquesta, hi aportaria poc.

Jo el que li vull dir és que de la mateixa manera que tenim una valoració raonablement positiva..., perquè pensi que en aquest programa el que estem fent en aquests moments ja és recollir denúncies *in situ*, que fins ara això no es feia, que la policia recull la denúncia al pagès afectat per un robatori en el lloc on s'ha produït, sense obligar el pagès que s'hagi de desplaçar i perdre tot un matí per anar a la comissaria o a l'àrea bàsica policial a fer la corresponent denúncia i l'aterrat. Això no es feia.

I malgrat que estem fent aflorar xifra negra, com diuen els professionals, doncs, el nombre de fets coneguts que s'està atenent resulta raonablement amb una tendència positiva. És suficient? No. Se'ns estan comparant els robatoris, en general, en el món rural? Sí. Estem atacant el tema, doncs, dels robatoris de coure d'una manera cada vegada més decidida? Sí. Suficient? No.

I com que els recursos no són suficients, ja li faig una proposta, ja la hi vaig fer. Jo estic molt satisfet que en els pressupostos s'hagi impulsat una porteta oberta a veure si podem incrementar més efectius aquest any malgrat les limitacions i les congelacions. I espero que el seu partit –nosaltres els ajudarem també–, a nivell del Govern de l'Estat, aixequi l'excepcionalitat perquè els cossos i forces de seguretat, en aquest cas de l'Estat, però sobretot els de Catalunya, puguem complir amb els acords de la Junta de Seguretat i fer la promoció dels cinc-cents mossos d'esquadra, que avui encara la tenim limitada. Tindrem més recursos. Si ens en sortim en això amb el seu suport en el Govern espa-

nyol i en el Congrés a l'hora d'aprovar els pressupostos espanyols, tindrem més suport.

Torno a la situació..., per acabar, perquè em queda només un minut. Em comprometo, ho repeteixo, senyor diputat, doncs, a atendre les seves demandes i venir a una comissió d'interior i explicar el balanç d'aquest programa quan portem tot just un any i el puguem comparar relativament amb exercicis anteriors.

Vostè feia una pregunta: «Cal que revisem el Codi penal?» Reflexionem-hi. Jo no sóc partidari de modificar el Codi penal cada dos per tres. Ara hi ha un nou govern que ha dit que el vol modificar o que el vol revisar en temes, doncs, de reincidència. Estic d'acord que hi ha alguna tipificació de delictes que, segurament, per diferents dimensions, val la pena que potser mireu si això es pot revisar. Fem-ho! Però no arreglarem tot el problema modificant només el Codi penal. Necessitem una actuació cada vegada més coordinada i ser molt conscients que aquesta és una situació que, evidentment, avui, arreu del país, arreu d'Espanya, arreu també en part d'Europa, doncs, està desbordant les forces de seguretat. La precarietat econòmica porta que hi hagi una certa socialització de determinat tipus de delictes, de faltes i de situacions que cal continuar perseguint amb més insistència.

Jo, ho torno a repetir, no estic a favor dels sometents i de les patrulles organitzades que vagin armades i preparades per intentar interpellar i impedir els dolents i els lladregots. No estem parlant d'això; estem parlant que hi hagin mecanismes i canals de comunicació que permetin una actuació més eficaç de la mateixa policia.

I de la mateixa manera que hem acceptat que els propietaris connectin les seves centrals d'alarma amb la Policia Local i amb els Mossos d'Esquadra i que això ho fa més efectiu, doncs, i hi han recursos en què acceptem normalment que tinguem voluntaris i gent que ens protegeixi, o amb vigilància privada, preparats, o, d'una manera organitzada, a comunitats de propietaris, propietaris industrials, eixos comercials, doncs, i una major informació a la policia..., i, en canvi, als pagesos no. No, no ho acabo d'entendre.

Per tant, jo l'únic que dic és: «Promocionem això?» No. Si precisament a les juntes de seguretat local dels municipis, que vostè m'ha citat, del que hem parlat és de definir molt clarament els protocols d'actuació d'aquests grups que es volen organitzar per poder facilitar a la policia una actuació més immediata.

Torno a repetir que jo crec sincerament, primer, que no ho podem impedir, i això és el dret de qualsevol ciutadà de defensar en definitiva les seves propietats; el que hem de fer és que això es condueixi d'una manera positiva, constructiva, que evidentment no provoquei major risc, sinó que, al revés, provoqui més eficàcia del nostre sistema de seguretat. En aquest sentit, nosaltres hi estem disposats.

Des d'aquesta perspectiva, ho repeteixo, aquest programa està donant una certa bona resposta a aquesta problemàtica. I espero que, quan puguem comparèixer a la Comissió d'Interior, a algunes de les coses a què vostè creu que no hem donat resposta, doncs, ho po-

drem fer d'una manera més detallada. Així m'hi comprometo.

Moltes gràcies, senyor diputat; gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre la reforma laboral
(tram. 300-00120/09)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, el dotzè, que és la interpel·lació al Govern sobre la reforma laboral. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i en el seu nom té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyor Mena, aquesta és una interpel·lació que, li ho confesso, va més enllà de la reforma, perquè el que està en joc, després d'haver retallat drets socials, que els han retallat, d'haver degradat drets bàsics, com l'accés a la salut o a l'educació, és que ara es degradin més les relacions laborals amb una desregulació gairebé absoluta del marc de relacions laborals que permeti, a més, una reducció dràstica dels salaris. Això és el que nosaltres entenem.

De fet, no és que li ho digui jo. En una entrevista al programa *Singulars*, a Jaume Llopis, empresari, professor d'IESE, li preguntaven: «És útil la reforma laboral per generar ocupació?» I ell deia: «No, a curt termini, no.» I diu: «Però vostè en fa una valoració positiva?» I deia, ell: «I tant!» I: «Per què la fa tan positiva?» I jo li agraeixo la sinceritat: «Perquè permetrà el bescanvi, el *trueque*» —deia, en castellà— «de treballadors cars per treballadors més barats.» Aquest és l'autèntic sentit de la reforma laboral.

De fet, en sis mesos, no de pèrdues, eh?, de menors guanys, se li podrà dir a un treballador: «Cobri vostè menys.» I si el treballador diu que no, en nou mesos, no de pèrdues, sinó de menors guanys, se'l podrà acomiadar amb vint dies per any treballats, dotze mensualitats, amb un cost d'un 66 per cent menys del que costava fins ara. Aquest és el sentit, senyor conseller, de la reforma laboral.

De fet, és molt obvi, no? El PP en aquest cas intenta —és evident que ho fa— aprofitar la crisi per provocar una ruptura d'un model de relacions laborals democràtic i, de passada, a més, carregar-se la capacitat dels sindicats i la negociació col·lectiva. Aquesta és la reforma laboral que tenim.

I, lamentablement, aquí el paper de Convergència i Unió és el paper del còmplice voluntari, no del còmplice obligat per l'aritmètica parlamentària, no del còmplice que no té més remei, no, no, del còmplice

voluntari, que el que fa és acompanyar aquesta reforma laboral perquè, mal està dir-ho, però és així, la Convergència i Unió d'avui és una Convergència i Unió de les més ultraliberals i de les més desreguladores que podríem imaginar.

Quin és l'objectiu de la interpel·lació? Tenim un triple objectiu. En primer lloc, que vostès no apliquen la lògica de l'abaratiment dels costos laborals arreu, per començar a la funció pública. I ho dic perquè lamentablement aquesta lògica que guia la reforma laboral del Partit Popular és la lògica que vostès plantegen, van plantejar la setmana passada, amb la funció pública.

Ho va fer la senyora Joana Ortega, quan plantejava aquesta reducció d'un 3 per cent lineal a tots els empleats públics del seu salari. Després de la retallada del 5 per cent del decret Zapatero, d'un decret que venia de Madrid, que suposo que se'n recordaran, doncs, ara plantegen precisament aquest 3 per cent lineal. (*Veus de fons.*) Sí, un decret que venia de Madrid, que sortia de Madrid, i ara una política que lidera el Govern de Convergència i Unió, on se suma aquesta retallada. Va dir: «Pot ser que no sigui ni única ni l'última; hi ha possibilitat de noves retallades», sense especificar ni quantia ni causa, i independentment, a més, de les retallades que s'han produït als treballadors interins.

És una opció política. És obvi que, si tu no fas reforma fiscal, si no fas política d'ingressos, si amb els bancs no t'atreveixes, si no fas altres reformes, òbviament tens aquesta opció; si no, s'han de retallar serveis i drets bàsics. Òbviament, si no es fa una política de lluita contra el frau i d'ingressos, només tens aquesta opció. Però és l'opció política de la senyora Ortega. I és l'opció política a què nosaltres volem dir que no, que aquest Parlament diu que no. Perquè, a més, s'ha demostrat —què més necessiten?—, perquè és evident, sí, que aquestes retallades en el sou afecten la butxaca, en aquest cas dels empleats públics, però afecten també l'economia perquè contrauen l'economia. Per tant, els ho confesso, aquest és el primer objectiu de la interpel·lació.

Segon objectiu: que hi hagi un pronunciament contrari d'aquest Parlament entorn d'aquesta pèssima reforma laboral. I ho diem perquè, mirin, s'ha dit que el marc laboral és important i imprescindible de canviar-lo per garantir precisament que generi ocupació. Però vostès saben, i vostè, Mena, ho sap millor que ningú, que això és fals: amb el mateix marc laboral hi ha comunitats autònomes amb un atur d'un 12 per cent i comunitats autònomes amb un 33 per cent d'atur; amb el mateix marc laboral, hi ha sectors —el sector exportador— que generen ocupació i ocupació estable, i altres, com el sector de la construcció, que en destrueix.

Si és que no és un problema de marc laboral! Si amb l'actual marc laboral aquest país va ser el país que generava més ocupació, fins al 2007, i el país que més destrucció d'ocupació ha generat! És fals aquest argument!, i vostè ho sap. Si actua amb rigor intel·lectual, vostès ho saben.

Però la pregunta és: i, aleshores, per què fan aquesta pèssima reforma laboral que permet el bescanvi d'un treballador més car per un treballador més barat? Per-

què tenen una maldat intrínseca? No... –no, no, no. Perquè tenen una covardia intrínseca amb els sectors financers, amb qui no s'atreveixen, els han donat molts diners però no fan la reforma fiscal financera que cal; una covardia intrínseca amb una reforma fiscal com cal, aconseguint que hi hagi, precisament, major redistribució en el sector energètic. Amb les elèctriques no s'atreveixen. Els en parlem cada dia, de l'impost sobre les nuclears. I, ep!, no, per què?, perquè no, perquè no tenen cap altre argument. Per això fan aquesta reforma laboral. I li proposen a l'empresari... –fins i tot al bon empresari, que voldria que aconseguissin crèdit, que voldria que hi hagués una política d'inversió i d'estímul–, li proposen que tiri per la via del dret, i la via del dret és la reducció de costos salarials, encara que sigui a càrrec d'una major conflictivitat social.

Per això nosaltres entenem que avui cal dir que no. Ja tenim empreses a Catalunya que estan aplicant, per la via del dret, expedients de regulació: Hazemeyer Hes, a Sant Feliu de Buixalleu; Fercable, a Sant Vicenç dels Horts, i en seguiran. I, per tant, nosaltres el que diem és que no té sentit; entre altres coses perquè a més, també ho sap vostè, senyor Mena, que avui les rendes de treball han baixat mentre els beneficis empresarials han pujat. I, per tant, en un context en què les rendes de treball en el seu pes en el PIB baixen i els beneficis empresarials pugen, un govern mínimament equitatiu diria: «Posem-nos amb els beneficis empresarials abans que amb les rendes de treball.» Ep!, no ho dic jo, eh?, sortia fa quatre dies en els diaris: «Les rendes empresarials superen per primer cop les salarials a l'Estat, a Espanya.» Aquesta és la realitat. I, en canvi, vostès plantegen una reforma laboral per, encara, fer contraure més les rendes salarials, i, això sí, no ficar mà en els beneficis empresarials, perquè hi ha aquesta covardia intrínseca en determinats sectors econòmics.

Aquest és l'element que ens preocupa, perquè té raó el senyor Rajoy: la reforma és estructural. Però és que el que pretén dissenyar és un model de relacions laborals on els treballadors, individualment i col·lectivament, tinguin menys possibilitats de negociar les seves condicions de treball, i, en conseqüència, es produeixi una contracció i una redistribució de rendes dels salaris als beneficis empresarials. Per tant, aquest és el segon objectiu, que aquest Parlament, perquè no vol un marc de relacions laborals a Catalunya conflictiu, digui que amb aquesta reforma laboral no anem enlloc; segon objectiu de la interpellació.

Tercer objectiu. Aquest és encara més atrevit. Volem que el Govern defensi l'autogovern i que aquest Parlament defensi el programa de Convergència i Unió. (*Veus de fons.*) Sí, sí..., que defensi el programa de Convergència i Unió.

Mirin, des de l'any 81 l'autoritat laboral pot realitzar una tasca d'intermediació. Aquesta reforma fa que la competència es perdi, i vostès estan aplaudint amb les orelles. Més enllà de la valoració negativa que nosaltres fem de la reforma laboral per tot el que he explicat, el que és cert és que aquesta reforma vulnera l'Estatut de Catalunya, perquè impedeix la creació d'un espai català de relacions laborals i perquè impedeix,

precisament, que hi hagi una autoritat laboral que el que faci és intermediar. És així.

Mirin, fins ara, amb un escenari de..., vaja, de deslocalització –ha passat a Yamaha, va passar a Nissan–, hi havia el paper dels sindicats i hi havia un paper de l'autoritat laboral, de la Generalitat de Catalunya, i, gràcies a això, governs anteriors i el Govern actual han aconseguit evitar deslocalitzacions. Però resulta que aquest paper d'intermediació desapareix. Que aquesta competència la deixem de tenir. Vostès, entre Catalunya i Espanya diuen: «Defenseu Catalunya.» Això diuen, no ho sé. El que està clar és que entre Catalunya i mercats, vostès què defensen? Mercats, sí. Perquè la competència..., deia el senyor Mas l'altre dia, no hi va, a ningú. No, no..., sí que hi va, a algú, va a un escenari de desregulació on aquest paper no el juga absolutament ningú. I aquest és el greu problema. El greu problema és que avui vostès el que fan és... –perdoni'm– aconseguir que en aquest país hi hagi menys intermediació i que la Generalitat tingui menys competències, i a més ho fan, no sé si desinformats o intentant desinformar.

L'altre dia, d'una forma molt flagrant, ho va fer el senyor Mas, i també ho ha fet el senyor Duran, diuen: «És que això només existeix a Grècia i a Espanya.»

Mirin, vostès podien estar plantejant que fem com Alemanya. A Alemanya què hi ha? Un comitè d'empresa vigilància, que és un comitè paritari –paritari– entre sindicats i empresaris, i que, davant d'un expedient de regulació, totes les parts han d'intervenir. Vostès podien plantejar cedir competència, però el que fem és democratitzar l'estructura de l'empresa, però no ho plantegen. Ho podrien plantejar com a Suècia, on també hi ha un control sindical; ho podrien plantejar com a Holanda, on aquest paper també existeix per part de l'Administració; però, d'això, no en parlen. Dels elements de modernitat? D'això, no en parlen. De la democratització en el marc de l'empresa, no en parlen.

Doncs bé, això és el que pretenem: que el seu Govern, encara que tingui pactes amb el PP i encara que sovint li pesi més la cartera que la bandera, en aquest cas defensi la bandera, és a dir, les competències del Govern. (*Veus de fons.*) Que no passa res, que ja sabem que hi ha interessos econòmics molt poderosos al darrere, però que, per un cop, el Govern de Convergència i Unió podria fer allò que diu que fa, que és defensar el país i, en aquest cas, les seves competències. Aquest és el tercer objectiu de la interpellació, senyor Mena.

Gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Per respondre a aquesta interpellació, en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller Francesc Xavier Mena.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Honorable president... Il·lustríssim senyor Joan Herera, a veure, a partir d'aquesta exposició una mica

d'escenari apocalíptic, no sé com reconduir-me jo per intentar construir alguna moció. Ho veig molt, molt complicat, una moció subsegüent. Em predisposo positivament...

A veure, el Govern central, del Partit Popular, ha dictat un Reial decret llei 3/2012, de 10 de febrer, de mesures urgents per a la reforma del mercat laboral, publicat al BOE l'endemà, l'11 de febrer del 2012, que, efectivament, pot significar... –i fixi's que posaré així alguna vegada algun element encara de condicional–, pot significar un abans i un després en l'àmbit laboral o en les relacions laborals a l'Estat espanyol.

També li haig de dir una cosa, tenen majoria absoluta i podrien haver-ho convalidat i ja està, i si més no, doncs, hi haurà un tràmit parlamentari com a projecte de llei. Per tant, nosaltres ja ens hem posat a treballar, a través del Grup Parlamentari de Convergència i Unió al Congrés dels Diputats. Jo tinc aquí ja tot un munt de documents jurídics per presentar, el que considerem que seran les mesures de millora d'aquest projecte de llei, amb alguns casos –i en parlaré potser més endavant– relatius a les competències de la Generalitat. Aquí tinc de la Direcció General de Relacions Laborals, un informe jurídic de la Direcció General de la Inspecció de Treball, de la xarxa del Servei d'Ocupació de Catalunya, dels programes del Servei d'Ocupació de Catalunya, de l'àrea jurídica, de l'Assessoria Jurídica de la conselleria, de la Secretaria d'Ocupació i Relacions Laborals, de la Direcció General d'Economia Social, Cooperatives i Treball Autònom, del Consorci català de formació professional..., per tant, fixi's si podríem comentar coses que..., serà, penso, el moment, en el Congrés dels Diputats de presentar-ho.

Ara, hi ha un punt de partida que no podem defugir –no el podem defugir. Tenim un atur superior al 20 per cent, en el conjunt de l'Estat i a Catalunya, en particular amb els joves, amb taxes d'ocupació que ja superen el 40 per cent i s'apropen al 50 per cent. Però, fixin-se, i això és constatar realitats, que això, amb el que tenim de democràcia al país, ens ha passat sempre que l'economia ha entrat en recessió: als anys setanta i primers vuitanta, per diferents circumstàncies, això del petroli, etcètera, allà va pujar del 20 per cent; l'any 93-96 també va pujar per sobre del 20 per cent, i ara, des del 2008 al 2011, tenim una taxa d'atur del 20 per cent. Estem dedicant al conjunt de l'Estat més de 31.000 milions d'euros a prestacions de desocupació.

Home, jo penso que alguna cosa d'autocrítica ens hem de fer tots plegats! La reforma laboral de l'any 94 va posar l'accent en la negociació col·lectiva. Qui negociava aquests convenis col·lectius hauria de fer una mica d'autocrítica: com és que no van saber posar les qüestions de temps de treball, de salaris..., en fi, totes les variables que poguéssim considerar, de manera que la següent recessió no provoqués que més del 20 per cent de les persones que es declaren actives laboralment no trobin feina?

No sé si a vostè li sembla bé les realitats que tenim del mercat de treball, un mercat de treball amb una dualitat en què sí hi ha persones que tenen un treball fix, però tenen un altre grup de persones, molta gent,

en la precarietat de contractes temporals. Una economia que, malauradament, s'escapoleix molt per l'economia submergida. No sé si li sembla bé que hi hagi economia submergida. Una economia que ajusta amb acomiadaments i amb prejubilacions. Això és el que tenim. D'alguna manera penso que el Reial decret llei –ho constato, si més no– és la història d'un fracàs que els agents socials no s'han posat d'acord per establir aquest marc laboral. Penso que és la conseqüència d'això, que patronal i sindicats, sindicats i patronals no han sabut acordar de forma consensuada aquest debat.

Escolti, com deia l'Albert Einstein: «Si vols resultats diferents, no facis sempre el mateix.» I això és una cosa que sembla que cau pel seu propi pes. Que vivim en un món canviant, és claríssim. La globalització..., un minut avui dia és una eternitat en l'economia mundial. Els canvis tecnològics..., i tantes i tantes qüestions que, a veure, estan posant en perill en la nostra societat, la societat catalana, la societat del benestar. El sistema de pensions, la indústria i els serveis estan subjectes a una pressió competitiva molt forta, que o milloren la seva productivitat o ja sabem quins són en molts casos els resultats.

Ei!, és veritat que no és només pel marc laboral, sens dubte; però jo li podria dir els dèficits que hi ha de capacitat de gestió directiva a empreses catalanes. Jo li podria dir els problemes dels costos energètics. Jo li podria dir els problemes de formació, i tants i tants altres. Per tant, no és només el mercat laboral, però també. I ara això no ho podem arreglar amb fugides cap endavant com abans: una devaluació de la divisa, una política expansiva. No. Hem de fer altres coses..., altres coses que, és veritat, pertànyer a la Unió Europea ens obliga a consolidació pressupostària, reforma financera perquè torni a fluir el crèdit, reforma laboral, etcètera –etcètera.

Aquí hi ha dues alternatives: la que veníem fent fins ara, flexibilitat externa; és a dir, ERO d'extinció, acomiadaments o prejubilacions, com deia ara; els empresaris, sobretot els petits empresaris, propietaris de l'empresa, doncs, anar abocant fons propis i al final tancament. O bé anar per la via de la flexibilitat interna: d'ajustaments de reducció de jornada, de suspensions temporals de contractes, etcètera –etcètera–, de tal manera que el teixit industrial pugui continuar i, per tant, salvar el teixit industrial i l'ocupació.

És veritat que aquesta reforma laboral fa modificacions molt profundes. Escolti, ara les modificacions de les condicions de treball estan en mans de l'empresari. La mobilitat funcional és enorme; s'ha acabat amb el tema de les categories professionals, es va a grups professionals molt més amplis i, per tant, la mobilitat funcional augmenta moltíssim. Com afectarà això, al final, a la productivitat i a l'ocupació? Ho anirem veient. Dependrà de les negociacions que facin els empresaris i els seus treballadors.

Escolti..., que la mobilitat geogràfica augmenta, que poden canviar coses tan substancials ara com jornades de treball, horaris, salaris, sistema de rendiment? Sense cap mena de dubte. Que, vist des d'una perspectiva, la reducció de l'acomiadament improcedent de

quaranta-cinc dies a trenta-tres dies per any treballat, amb vint-i-quatre mensualitats com a màxim...? Que es defineixin les causes d'extinció del contracte com vostè ha dit –sempre respectant els drets adquirits, això sí que és veritat? Que això pot representar una desprotecció del treballador? Òbviament, del fixe immediat és així. Ara, també podria ser, i li'n puc donar testimoni, que hi haurà empresaris i, particularment, inversors estrangers que quan vénen i diuen: «Escolti, si jo entro en aquesta economia amb aquestes condicions, no hi entro, això em dissuadeix de contractar.» Aleshores, ho han de veure, si... Ho poso en una hipòtesi: cada entrada desprotegeix perquè hi ha menys indemnitzacions per acomiadament improcedent, o també el procedent a vint dies i dotze mensualitats? Sense cap mena de dubte. També és veritat que s'ha derogat l'acomiadament exprés.

No s'ha acabat amb la dualitat de contractes. Segueix havent-hi els contractes indefinits i els temporals. És veritat que s'ha impedit l'encadenament indefinit, i ara com a màxim serà de dos anys, però, com que serà a partir de l'1 de gener, ja veurem les conseqüències que tindrà això.

Els contractes a temps parcial? Home, a nosaltres ens sembla bé aprofundir per aquesta via, sobretot en el sector turístic, líder de l'economia catalana. Penso que ens podria afavorir.

El teletreball..., la regulació que hi ha? Home, doncs, no ens sembla malament. Ja veurem també les conseqüències, però no em sembla malament.

El contracte de formació i aprenentatge, sobretot per a persones menors de trenta anys i fins que l'atur no baixi del 15 per cent? Doncs, no està malament. Escolti, els contractes d'indefinit i emprenedors per a pimes i autònoms amb empreses de menys o igual a cinquanta treballadors? Ja ho veurem.

Jo no sóc molt –molt, molt– partidari de les bonificacions, perquè hi ha el perill que hi hagi substitució laboral en finalitzar el període de bonificació. És veritat que hi ha aquest perill, però, bé, és una alternativa i pot afavorir joves, majors de quaranta-cinc anys... És veritat que la duració d'un any..., pot ser que entrem en una certa rotació.

La capitalització de l'atur per als joves? Em sembla molt bé, al cent per cent. La participació d'agències privades de col·locació, amb la regulació que es fa que evita el *cream skinning*, és a dir que s'emportin la part millor del pastís? Doncs, no em sembla malament. És veritat que baixa el pes de la negociació col·lectiva en favor del que és la projecció de la llei, la regulació de la llei, i la prioritat del conveni d'empresa. Bé, tot això ja veurem si a l'introduir capacitat d'adaptació a l'empresa, això permet que quan l'economia vagi recuperant-se generi ocupació. És veritat que d'entrada sembla que el treballador hi surt perdent i que es decanta més cap a l'empresari. Però d'això hem de veure les conseqüències.

El despenjament de convenis superiors? Bé, això és molt enrevessat tal com s'ha posat, però, en tot cas, si no s'hi està d'acord hi ha la solució extrajudicial i, si no,

l'arbitratge corresponent. La no-ultraactivitat? Bé, total, com són també dos anys de vigència, doncs, això.

I deixi'm que acabi –després, ja a la rèplica, hi abundaré– amb el fet que participo al cent per cent del dret que se li concedeix al treballador de la formació. Penso que, com deia aquell, «si la formació li sembla cara, provi la ignorància». Doncs, els treballadors estaven provant la ignorància en molts casos. Ara se'ls en dona el dret –i no l'haig de defensar, jo, eh?, dic punts concrets–, el dret, el compte de formació de per vida, com els alemanys, que vostè ara defensava; permís retribuït de vint hores/any per formar-se, en centres formatius que potser és veritat que no seran patronals o sindicats.

No em sembla bé –i acabo, presidenta, si més no aquest daixò– tal com està regulat l'absentisme justificat –no em sembla bé. Perquè baixes per malaltia concretes al llarg d'un any..., podria ser que justament quedés perjudicat i, en canvi, l'absentista professional no. No ho acabo de veure bé.

Em sembla bé el tema del frau de cobrament de prestacions, el tema d'aflorar economia submergida i el tema de la incapacitat temporal de mútues d'accidents de treball.

En tot cas, n'haurem de veure el seguiment –n'haurem de veure el seguiment. I això ho diran els empresaris i els treballadors. Escolti, és veritat, ara hi ha més llei i menys negociació col·lectiva i menys intervenció administrativa, que després en parlaré. Ja ho veurem. I ho veurem al llarg d'un any, de dos anys, de tres anys. Ja ho veurem. Seran els empresaris i els treballadors els que ho diran. A curt termini, no crearà ocupació; a llarg termini, és una incògnita. Jo crec que sí si es recupera l'economia, però... Ara, en tot cas, sí que crec que incrementarà la productivitat de l'economia catalana, amb un risc: que podria incrementar el desequilibri, la conflictivitat i la litigiositat. I, en tot cas, sí que crec que és un pas –i acabo– cap al model de flexiseguretat de la Unió Europea.

En la rèplica li parlaré de les competències de la Generalitat.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té ara la paraula l'illustre diputat senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Senyor Mena, si vostès volen apropar-se a Europa, major concertació, no menor concertació laboral. I el problema està en el fet que aquesta reforma laboral el que fa és introduir en el marc de relacions laborals el conflicte. *Aquest* és el problema de la reforma laboral actual. Perquè, miri, improcedents: en altres països l'improcedent dona peu a la reincorporació, i aquí, a la indemnització. Aquesta és la realitat si ens volem apropar, per exemple, a Alemanya.

Ara, miri, la primera proposta que li faig. Vostè ha dit que té un plec d'esmenes per defensar l'autogovern. Li faig una proposta: envii-ho a tots els grups parlamen-

taris, també al nostre, a Madrid. Potser es trobarà amb una sorpresa: que nosaltres defensem millor l'autogovern que el senyor Duran i Lleida, que sovint, quan es tracta de defensar l'autogovern o els interessos de cartera, opta pels interessos de cartera; potser es troba amb aquesta sorpresa. I li demano que aquestes esmenes de defensa de l'autogovern ens les envii també a nosaltres.

Segona reflexió; escolti'm bé. Jo crec que avui del que es tracta és de com aconseguim defensar l'autogovern, i el que és una evidència és que aquesta reforma afecta l'autogovern. Hi pot haver vici d'incompetència, amb el Reial decret llei 3/2010, perquè afecta, com vostè sap, l'article 51 del text refós de la Llei de l'Estatut dels treballadors, que afecta després competències executives que nosaltres tenim des de fa una pila d'anys; no des de l'estatut darrer: des de fa una pila d'anys. I vostès lamentablement diuen: «No les defensem, perquè entenem que l'Administració no ha d'intervenir-hi.» Si vostès això ho complementessin amb elements, precisament, d'intermediació a l'empresa, tindria lògica. Però és que dinamiten els elements d'intermediació a l'empresa. I això és allunyar-nos o apropar-nos a Europa? Allunyar-nos vertiginosament d'Europa. I carregar-se el sindicalisme, el sentit de sindicalisme, per defensar els interessos dels treballadors i per interlocutar.

Jo no he estat apocalíptic, jo li he dit el que han dit els empresaris. Els empresaris han dit que servirà per a un bescanvi de treballadors cars per treballadors més barats. Aquest és l'autèntic sentit de la reforma. I no ho diem els d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, ho ha dit un professor d'IESE, un empresari. I, per tant, és bastant obvi –bastant obvi– que avui això el que ens fa és allunyar-nos d'Europa.

Si les polítiques d'ocupació mai no havien estat gaire cosa al nostre país..., per exemple, la disposició final dotzena, que s'ha colat, el que suposa precisament és que encara siguin més residuals. I això afecta el nostre autogovern i afecta els instruments per aconseguir un marc català de relacions laborals.

Miri, programa de Convergència i Unió: «Plantegem recuperar la prioritat dels convenis d'àmbit autonòmic enfront dels de caràcter estatal, sense que aquests últims puguin vetar l'existència d'uns altres d'àmbit territorial, així com les parts que continuen vigents en la fase d'ultraactivitat.» Salta pels aires, el seu programa. I la pregunta: diputats i diputades de Convergència i Unió, vostès la setmana vinent o d'aquí a quinze dies què faran?, defensar els interessos econòmics, no del capitalisme productiu, del capitalisme financer, o defensar les competències i la necessitat d'un país que tingui un marc català de relacions laborals? Perquè si vostès voten en conseqüència hauran de defensar el seu programa, no el meu, el seu programa. Ho diu el seu programa; al seu programa diuen: «Plantegem configurar un marc català de relacions laborals avançant en l'establiment d'un veritable marc català de relacions laborals, fonamentat principalment en el desenvolupament d'una negociació col·lectiva d'àmbit català.» Vostès saben que avui, amb la reforma laboral, això no és que s'allunyi, és que això és impossible? Ho saben? Perquè es carreguen els marcs de renegociació col·lectiva, per descomptat els d'àmbit autonòmic.

I la pregunta és: i vostès què faran?, què faran? Perquè el que seria raonable és votar en conseqüència allò que diu el seu programa. Ep!, no el d'Iniciativa, eh?, el programa de Convergència i Unió.

Però, lamentablement, estem en un marc de crisi profunda, en què alguns han dit: «No, no..., anem a aconseguir que les rendes del treball baixin, perquè no ens atrevirem amb els beneficis empresarials», que han pujat els darrers anys, en pes, en el PIB. I vostès el que haurien de dir és: «No, no, escolti'm, prioritzem la cohesió social i que en aquest país no hi hagi conflicte social.» I, miri, jo ja sé que al Congrés dels Diputats tenen majoria absoluta, els del PP, ja ho sé. Però resulta que si aquest país i aquest Parlament es pronuncien en contra de la reforma laboral, perquè ens porta a un marc de major conflictivitat social, i si aquest país diu que no estem d'acord que ens prenguin competències tenim més força.

Només li demanem una cosa –és senzilla, eh?–: portin la reforma laboral al Consell de Garanties Estatutàries, i que el consell digui si és constitucional o si no ho és. És la millor garantia. No els diem que de partida ho portin davant el Tribunal Constitucional, els diem que ho portem davant del consell. Perquè nosaltres creiem que hi ha arguments de pes per dir: «Hi ha invasió competencial.» I la pregunta és: si vostès no porten la reforma laboral al Consell de Garanties Estatutàries, els diputats i diputades de Convergència i Unió no s'haurien d'interrogar per què no la hi porten? Doncs, ja els ho dic: si finalment no la hi porten serà perquè avui la Convergència i Unió en la qual vostès estan..., no la que vostès representen, perquè sé que molts de vostès no ho pensen, però la Convergència i Unió en què vostès estan avui està molt esbiaixada a la dreta. I perquè abans de defensar l'autogovern defensen altres coses. No el que vostès defensen com a diputats i diputades: el que el seu Govern fa a la pràctica. I nosaltres plantejarem que ho portem al Consell de Garanties Estatutàries, perquè és raonable, perquè hi ha dubtes sobre la constitucionalitat i perquè és evident que hi ha una minva de drets d'autogovern en aquesta reforma constitucional.

Acabo ja, president. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* La benevolència que ha tingut amb el conseller, estic segur que també me l'atorgarà a mi. En Joan Coscubiela ha qualificat com un ús lamentable l'ús dels aturats com si fossin escuts humans, en aquesta reforma laboral. Té raó. Els aturats són utilitzats com a escuts humans; s'utilitza el nom dels aturats per la pèrdua de drets de la majoria dels treballadors. I això és lamentable –lamentable–, perquè avui del que es tracta és de quin marc de relacions laborals volem. I el problema està que estan en joc moltes coses. Vostès volen un país a la grega, o volen un país a l'europea? Si volen un país a l'europea, marc de concertació laboral, un paper per als sindicats, que hi hagi negociació col·lectiva i que tinguem, a més, instruments com a administració precisament per aconseguir aquest marc laboral català. Això és el que els demanem, i això és el que els plantejem en aquesta interpellació.

Moltes gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També, per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Senyor president... Senyor Herrera, bé, si no apocalíptica, diguem que la qualificarem, com va ser un terme utilitzat..., d'*aggressive*; *aggressive*, que no vol dir «agressiva» –mala traducció–, eh?, vol dir «contundent». Si més no, una intervenció contundent.

Miri, jo ja he reconegut que, escolti, que això s'haurà de veure. Això és un canvi de marc normatiu, eh?, i, per tant, haurem de veure com els empresaris, els treballadors, els agents socials, aniran gestionant això. Perquè és veritat: menys negociació col·lectiva, menys conveni col·lectiu, més llei, és veritat, i més acord a nivell d'empresa, això és veritat, i menys intervenció administrativa –ara hi entro, en aquesta qüestió. I ja li he dit que d'una reforma laboral jo no espero mai que creï ocupació l'endemà. Sí que espero que creï ocupació en el moment que l'economia es comenci a redreçar i que esperem que sigui l'esdevenidor més proper possible.

I és veritat que aquesta reforma laboral jo crec que pot incrementar la productivitat, però podria ser que derivés cap a una situació de desequilibri amb la relació laboral i, per tant, de conflictivitat i litigiositat. Ja li dic que també és possible que això passi; depèn de com la gestionem. I que penso que ens acosta a Europa, més que no ens n'allunya, dintre dels diferents models de marcs laborals que hi han a Europa, que són molt diversos.

Anem a les competències de la Generalitat, que, si no, se'ns n'anirà el temps. Escolti, el tema de l'autorització administrativa prèvia als ERO, que efectivament només tenia Grècia i Espanya, si nosaltres haguéssim pogut, ens l'hauríem tret abans de sobre. Perquè, a més a més, després de la reforma de la Llei de procediment laboral, no tenia sentit. I és millor el sistema actual de control judicial. Escolti, nosaltres què volíem? Volíem una cosa que és molt semblant al que hi ha ara: incrementar les nostres oportunitats en matèria d'ERO, però no via autorització administrativa prèvia, sinó intervenció preventiva –això és el que voldrem treballar–, mediació laboral –molt important–, tot el tema de formació ocupacional i itineraris de recol·locació –molt important. Per exemple, la Generalitat tindrà un paper –l'autoritat laboral– molt important en tots els plans socials de recol·locació que durant sis mesos s'hauran de fer, molt important.

I, escolti, el tema de polítiques actives..., Catalunya té –ho hem aprovat fa poc– el Pla de desenvolupament de polítiques actives, i com que no s'ha derogat l'Estratègia espanyola de empleo, s'ha de llegir això. Escolti, vostè fa referència a la disposició final dotzena, «seguir de normatives que regulen accions i mesures de polítiques actives d'ocupació que havien estat expressament derogades i que ara recobren vigència. S'ha de remarcar» –ens diu l'informe– «que aquestes normatives, la vigència de les quals ara ressorgeix, s'ha d'in-

terpretar, tal com ho diu la pròpia disposició final dotzena, en el marc de l'estratègia espanyola d'ocupació, Reial decret 1542 de 2011, i d'acord amb les competències de les comunitats autònomes.» És a dir..., que nosaltres les tenim. Aquelles comunitats autònomes que no la tinguin, molt bé; però Catalunya les té i, per tant, les preserva.

Mantenim *totes* les competències en inspecció de treball que tenim traspasades des de ja fa gairebé dos anys, eh?. Tots els informes que, per exemple, els jutges del Tribunal Superior de Justícia, en casos d'ERO sense acord..., doncs, tot això ho té l'Administració de la Generalitat. Tot el tema de prevenció de riscos laborals i seguretat i salut en el treball. Tot el tema de dictar serveis mínims en vagues –dintre d'uns dies ho haurem de fer.

Escolti, que hi han molts temes que voldrem canviar, òbviament. Miri, article 14: «i d'aplicació de les condicions de treball d'un conveni afecti centres de treball de l'empresa ubicats en el territori de més d'una comunitat autònoma», diu, «les parts puguin sotmetre el tema a la Comissió Consultiva Nacional de Convenis Col·lectius, en lloc de l'òrgan corresponent de la comunitat autònoma.» Aquí hi lluitarem.

Tot el tema de l'article 4.4.b.3 del reial decret relatiu al fet que «el servei públic d'ocupació de l'Estat certifica sobre l'import de la prestació pendent de percebre a la data prevista d'inici de la relació laboral..., desconeix la competència executiva de la Generalitat en matèria laboral». La disposició final primera, tot el tema de bonificacions i reduccions de les cotitzacions socials..., entenem que aquest sistema vulnera les competències de la Generalitat d'execució de la normativa laboral i, en el seu cas, de la gestió en matèria de la seguretat social. Li'n puc posar molts exemples. Les disposicions transitòries setena i vuitena..., hi ha funcions executives que s'atribueixen al servei públic d'ocupació estatal i que impliquen vulneració, al nostre entendre, de la competència executiva laboral de la Generalitat. Les disposicions finals setena i vuitena, en què als programes de formació d'oferta de gestió estatal, com autònoms, s'estableix que s'han d'especificar en cada convocatòria les accions formatives prioritàries; entenem que pot ser una intromissió a la capacitat organitzativa de les comunitats autònomes. O l'article 22.2, sobre plans sectorials i intersectorials d'oferta: qüestiona l'exigència per a la formació que es fa a Catalunya, que els centres hagin d'estar inscrits en un registre tal, tal. Hi ha un conflicte positiu de competències interposat ja, pendent de sentència, en el qual es va qüestionar que la formació tingui lloc a Catalunya, passi a ser gestionada pel servei públic, obviant tota intervenció o participació, quan el servei públic s'hauria de limitar a coordinar, i millor, a nivell formatiu.

Escolti, un conseller que ha reclamat –és veritat que al ministre anterior, no a la ministra actual– el traspàs de qüestions tan importants com la prestació de desocupació –l'atur, per entendre'ns– o temes com els centres especials de treball no defugirà defensar les competències que cregui adients de la Generalitat de Catalunya. Ara, això sí, és veritat, amb un camí de millora de la productivitat, de la competitivitat de les empre-

ses, de la generació d'ocupació i, per tant, en definitiva, de sortir d'aquest atzucac en què estem, i podria ser que el canvi del marc laboral ajudés, juntament amb uns altres factors, a millorar aquesta situació.

Senyor president...

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre la renda mínima d'inserció (tram. 300-00123/09)

El tretzè punt de l'ordre del dia, i el darrer que farem avui, és la interpel·lació al Govern sobre la renda mínima d'inserció. Ha estat formulada pel Grup Parlamentari Socialista i, per a la seva exposició, té la paraula la il·lustre diputada senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Bona tarda. Moltes gràcies, president. Senyors i senyores diputades... Honorable conseller, ja han passat gairebé set mesos, ja fa set mesos que vostè va engegar el que vostè mateix ha anomenat, en les respostes que ha donat al meu grup parlamentari, «l'operació xec». El mes d'agost, la mala gestió de la renda mínima va estar present als mitjans de comunicació; tota la ciutadania va poder comprovar com les decisions preses als despatxos amb la calculadora a la mà poden generar desconcert, manca d'informació, angoixa i, en definitiva, caos. Les professionals de serveis socials se'n van assabentar pels usuaris que anaven espantats a aclarir la situació amb la professional de referència. Davant d'això, i malgrat que des de la Generalitat s'afirmava que hi havia un telèfon d'assistència, no hi havia resposta; ni les professionals ni els usuaris eren atesos com calia. El caos de la desinformació va provocar situacions de tensió; tots recordem les escenes del mes d'agost i les cues que es van generar al Palau de Mar, al carrer Sepúlveda, i també arreu de les oficines de treball social, de serveis socials, dels diferents ajuntaments.

A mi m'agradaria rebatejar aquesta «operació xec», que vostès li han dit així, per «l'operació base de dades», perquè jo crec que el que tenim és un caos i una descoordinació entre els dos departaments a nivell de la Generalitat; les bases de dades que van utilitzar Benestar i Ocupació no eren les mateixes, les bases de dades que va utilitzar Ocupació per enviar les cartes no estaven actualitzades. I això va ser el mes d'agost, però és que això no ha acabat. En l'edicta que van publicar al DOGC amb la llista de persones no localitzables, doncs, el primer llistat que va aparèixer a través de l'aplicatiu de la renda mínima i el segon, el que es publica al DOGC, tampoc coincideixen.

Per tant, jo crec que es posa de manifest que no hi ha hagut coordinació, que no es va informar ningú i, el que és més greu, o bé es desconeixien les conseqüències, fet molt reprovable essent-ne el responsable, o bé

les coneixia i tot i així va decidir prendre decisions que causarien, doncs, com va dir la memòria econòmica del decret del primer canvi normatiu de la Llei de la renda mínima, situacions molt dures per a les famílies que es quedaven sense cap tipus de recurs, i així ho diu en l'informe la memòria econòmica del seu departament.

Avui el meu grup no té la voluntat de repassar el que va passar el mes d'agost; va sortir a la premsa i crec que ha estat prou informat. Jo avui vull parlar de les conseqüències dels canvis que ha patit la llei i de les conseqüències de la mala gestió i de la paràlisi a què tenen sotmès el programa, amb el patiment i la gran irresponsabilitat que això suposa.

Una primera dada, conseller. En aquests moments, el mes de febrer, acabant febrer, estan valorant expedients presentats al mes de maig –al mes de maig. Encara queden més de tres mil expedients de l'anterior normativa vigent, de quan hi havia un dret subjectiu del PIRMI. Persones que després de més de deu mesos d'espera estan sobrevivint amb ajuts d'urgència d'entitats socials i ajuntaments, perquè el seu Govern els està ignorant, els oblida, els aplica això que van posar en la llei del silenci administratiu, i, per tant, si no els dóna resposta, els nega el dret d'una demanda directament d'urgència social.

Jo crec que vostès van intentar obrir i tancar el tema per la porta del darrere. Al mes d'agost van veure una carta que es publicava en l'aplicatiu de les treballadores socials, que semblava que ningú havia de veure, i el meu grup parlamentari va fer una roda de premsa i va denunciar el contingut d'aquella carta. L'endemà, el Govern de la Generalitat en va negar el contingut i va obrir un expedient informatiu al funcionari que l'havia penjat. Doncs, avui, el mes de febrer del 2012, hem de dir que, punt per punt, el que sortia en aquella carta s'ha anat demostrant com la realitat mateixa: que no hi volien dedicar més diners, que no donarien més expedients i que retallarien les quanties de la prestació.

Així que l'objecte de la interpel·lació d'avui és demanar-li explicacions, que traslladi a la ciutadania el que està passant avui amb el programa. Tenim la informació que ens ha facilitat a través de les preguntes que li vaig fer el mes d'agost, però allà no hi és tot. Vostè a la Diputació Permanent va parlar que el gran tema era el frau, la gran excusa era el frau, que s'havia de fer neteja, que hi havia molt frau.

El Grup Parlamentari Socialista és el primer a defensar el bon ús dels recursos públics, només faltaria; però és que vostè no ha demostrat res. L'aprimament del programa, la davallada de beneficiaris –avui ja ho sabem–, ha estat per restringir l'accés a través de canvis normatius. Vostè ha fet la porta d'entrada al PIRMI molt petita, i ja gairebé no hi pot entrar ningú. Però, clar, no només és això, és que no només han dificultat l'accés, és que a més no estan incorporant gairebé ningú, perquè si des del mes de maig s'estan valorant aquestes sol·licituds és evident que gairebé no hi entra ningú.

Hem parlat i hem llegit el que diuen moltes persones i moltes entitats que estan a la gestió directa de

la renda mínima d'inserció avui, el mes de febrer. I què ens diuen les entitats socials?, aquestes que vostè no té temps a l'agenda, doncs, per rebre-les, tot el que caldria. Doncs, que calia fer una reforma, però que és evident que no havia de ser així; que les retallades que ha patit la llei s'han traduït en més persones sense ingressos que s'adrecen a les entitats socials i als ajuntaments per trobar aixopluc. Les entitats socials han acabat parlant de risc d'exclusió social i de situació de postguerra; no ho ha dit el Grup Parlamentari Socialista.

També ens diuen les entitats socials que han de dedicar molts esforços a fer recursos davant de la suspensió o l'extinció dels expedients i que, per tant, això genera encara més burocràcia. I el que és més evident: doncs, que vostè no està sent transparent, que no està donant les xifres que tocava.

Els ajuntaments estan igual, els ajuntaments han hagut de fer front a moltes despeses sobrevingudes, doncs, per aquesta manca de pagament. I fa una mica de mal llegir en la seva resposta que, si els ajuntaments han fet alguna despesa suplementària a causa d'aquestes mesures, ho hauran fet en principi..., pel principi d'autonomia local i la seva potestat per ordenar els seus recursos. Conseller, els ajuntaments han fet front a pagaments per evitar desnonaments, per pagar lloguers que no es podien pagar, per pagar llum, per pagar aigua i per pagar *kits* d'alimentació, perquè eren persones que necessitaven aquests recursos i vostè els els va negar. Encara que no els atengui la Generalitat, aquestes persones existeixen, són catalans i mengen cada dia, i, si vostè els expulsa del programa, són les entitats socials i són els ajuntaments qui han de fer front a aquestes necessitats.

Què ens diuen les professionals del sector, que també n'han parlat? Doncs, s'han sentit menystingudes i entenen que qualsevol canvi en qualsevol programa ha de comptar amb la complicitat dels que estan a la trinxera, els que estan a peu d'obra, i això no ha anat així. Estan contra les cordes, tenen més feina que mai, més pressió assistencial i menys recursos i, el que és pitjor, menys informació i menys coordinació per l'autoritat laboral que vostè representa i l'autoritat social.

Trucaven per telèfon al departament i no trobaven ningú a l'altra banda. I vaig preguntar per què no s'ha acabat d'adequar això. És que els seus empleats estan col·lapsats, conseller. Hi ha vuit persones que ja no hi són, són vacants que vostè no ha cobert, per tant són menys persones, amb deu mil expedients a la cua esperant, i és evident que no donen l'abast. I, a més, vostè ens els pressupostos de la Generalitat que hem aprovat la setmana passada el que els diu és que, a més, n'hauran de fer fora sis mil més, perquè ara n'hi ha 24.000 i vol vostè acabar l'any amb divuit mil. Per tant, encara la seva feina, el seu objectiu, eh?, haurà de ser revisar expedients per fer fora encara sis mil persones més.

I què diu el Síndic de Greuges? Doncs, en el seu informe del 2011 posa en relleu «deficiències incompatibles amb la bona pràctica administrativa», amb la seva pràctica; «conseqüències greus en la correcta atenció a necessitats bàsiques i el dret a tenir una vida dig-

na» –textual de l'informe del Síndic de Greuges–; «retrocés en la cobertura i la garantia dels drets socials, especialment preocupants en l'actual context socioeconòmic». Això és el que diu l'Informe del Síndic de Greuges d'enguany.

És evident, conseller, que no compartim la política, que no compartim la reforma que ha fet a la llei. Ha eliminat un dret subjectiu, i fins que van arribar vostès, quan hi havia una necessitat, es podia cobrir.

Però no vull parlar d'això, no estem en aquesta fase. Jo el que li demano en aquesta interpellació és que doni resposta a les persones que n'han estat expulsades, als que esperen i es desesperen i als que mai hi podran entrar. Què els diu, a les més de 200.000 llars a Catalunya on tothom està a l'atur?, als més de 400.000 aturats que fa més d'un any que estan a l'atur a casa nostra? Quina és la recepta? Perquè vostè va dir: «Farem polítiques actives i els donarem sortides laborals.» És evident que això no està passant. El que tenim és que hi havia 32.000 persones beneficiant-se d'un programa molt necessari, que avui n'hi ha 24.000 i que el seu objectiu és acabar el desembre amb 18.000. Per tant, 14.000 que els ha estat..., que els farà fora; 10.000 més que esperen una resposta, alguns des del mes de maig del 2011, els que mai hi tindran dret, perquè vostès han fet la porta d'entrada molt i molt petita.

Continuaré després en la segona part.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. Per respondre aquesta interpellació, en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Francesc Xavier Mena.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Molt honorable senyor president... Il·lustríssima senyora Granados, res d'això que vostè ha dit, eh? –res d'això que vostè ha dit–, i li ho explicaré. Li ho explicaré i li donaré tots els números, fil per randa, i la informació i, en fi, tot el que calgui, eh? –tot el que calgui–, perquè estem gestionant recursos públics i, per tant, ha de ser de forma transparent.

El primer que li vull dir és que el Pla de govern 2011-2014 de lluita contra la pobresa i l'exclusió social va més enllà del Programa de renda mínima d'inserció. Vol mirar de reduir aquesta taxa de risc de pobresa, que l'any 2010 era del 19,9 per cent. És veritat que l'any 2005 ja era del 17,2 per cent, en plena expansió!, l'any 2005 era el 17,2 per cent. Això vol dir que tenim un problema de pobresa estructural, més enllà de la situació econòmica que patim, i que en alguns casos és especialment crua: persones grans, joves i infants en risc d'exclusió social... En fi, podríem fer una anàlisi més acurada.

Com sap, el Govern, és veritat que a través del Departament de Benestar Social i Família, ha impulsat el Pacte nacional per a la inclusió social i l'eradicació de la pobresa; ja veurà tot un desplegament d'activitats que es faran les properes setmanes i mesos –ja s'estan fent, òbviament–, de col·laboració amb entitats

del tercer sector social, amb entitats municipalistes... El mateix Govern, doncs, podríem dir, miri, el Departament de Benestar Social i Família dedica a evitar i lluitar contra la pobresa i el risc d'exclusió social més de 152.680.000 euros, en serveis socials, ajudes d'urgència social, subvencions al tercer sector social, programes preventius d'infància i adolescència, plans locals d'inclusió social, ajuts a famílies amb infants a càrrec en situació de vulnerabilitat, etcètera. El mateix Departament d'Empresa i Ocupació –ara em fixaré més en això– dedica més de 130 milions d'euros al Programa de renda mínima d'inserció –perquè en gestionem el pressupost, no tot el programa– i programes d'inserció laboral. Justícia, en tema d'assistència i justícia gratuïta, amb més de 56 milions d'euros. Territori i Sostenibilitat, amb aquests programes socials d'habitatge a què vostè feia referència, de pagaments de lloguers de gent que no pot pagar, d'evitar desnonaments i execucions hipotecàries, eh?, hi dedica més de 55 milions d'euros. O, per exemple, el programa d'Ensenyament, amb plans educatius de l'entorn i ajuts menjador i desplaçament. Per tant, és un pla molt ampli; però em centraré en el que vostè m'interpella.

Miri, és veritat que enguany, l'exercici 2012, els pressupostos estableixen que partim de 24.000 persones en risc d'exclusió social o en exclusió social i hem d'arribar a 18.000 persones a final d'any. Vostè a això en diu «expulsar», i això qualifica el maniqueisme d'aquesta expressió, «expulsar». Escolti, no, si us plau, el que volem fer és que a Catalunya hi hagi menys persones excloses socialment o en risc d'exclusió; és a dir, el que volem és inserir socialment i laboralment les persones en risc d'exclusió social! Com menys persones hi hagin a la llista de l'atur, a la llista de la renda mínima, millor. Per vostè sembla que, com més persones hi ha en risc d'exclusió social, doncs, millor; millor 24.000 que no 18.000. Escolti, no! No, home, si us plau!

Per això, què hem fet? Doncs, ja ho sap, una estratègia catalana d'ocupació, eh?, per col·lectius, per sectors, per territori, i hem analitzat quines són les persones amb risc d'exclusió social: joves en situació d'atur amb baixa qualificació, persones de més de quaranta-cinc anys en atur de llarga durada, discapacitats –aquí hi ha tot el tema de centres especials de treball, etcètera– i els de la renda mínima d'inserció.

Després de fer l'Estratègia catalana d'ocupació ja van aprovar al Consell de Direcció del SOC, per unanimitat –per tant, ho va aprovar la Federació de Municipis de Catalunya, l'Associació Catalana de Municipis i Comarques, Comissions Obreres, UGT, Foment, Pimec–, per unanimitat, es va aprovar el Pla de desenvolupament de polítiques actives 2012-2013 –el 16 de febrer d'enguany, això està aprovat–, i també ho ha aprovat ja el Govern, quan el vaig presentar, ara mateix, el 21 de febrer.

El Pla de desenvolupament de polítiques actives, el problema que tenim és que depèn molt de pressupostos que ens vénen del Fons Social Europeu i de la conferència sectorial. Estem clamant perquè el Govern central prorrogui, si més no, la conferència sectorial; pensi que l'any passat vam disposar de 300 milions. Puc

llançar programes d'ocupació o de formació ocupacional, puc, si no tinc pressupost? Perquè la conferència sectorial no m'habilita aquest pressupost. Òbviament que ho farem, però amb els fons propis, que són 30 milions d'euros, i que amb el cofinançament del Fons Social Europeu, 30 milions d'euros més, anirem tirant. Però fins que no s'aprovi, i sembla que fins que no aprovin el pressupost..., i diuen que potser hi haurà una rebaixa o que ens diran a quines finalitats hauran de destinar-se. Però nosaltres ho volem tirar...

Eh!, i compte, una cosa molt important: les polítiques passives són de l'Estat, competència de l'Estat, i per tant el pressupost depèn de l'Estat. Una altra cosa és que la Generalitat estigui atenent polítiques passives. Les polítiques de desocupació, de prestacions de desocupació, subsidis d'atur, etcètera, el programa «Prepara», la renda activa d'inserció..., això és competència de l'Estat. I nosaltres, amb la renda mínima d'inserció, a vegades, a banda de les polítiques actives, que són la nostra competència, hem d'atendre polítiques passives. Escolti, no; l'Estat, amb el Partit Socialista abans i amb el Partit Popular ara, se'n desenten, de les seves competències. I en això penso que el Parlament de Catalunya hauria de posar-se del cantó que les polítiques passives són de l'Estat. Per tant, el Programa de renda activa d'inserció és de l'Estat; doncs, que ho activi bé i que ho gestioni bé. I no, per la mala gestió, abans del Partit Socialista, ara del Partit Popular, el Govern de la Generalitat ha d'atendre competències que no són les nostres, i, per tant, diners.

Estem integrant les polítiques passives a les actives, que són les competències de la Generalitat. Ja saben que vam denunciar el conveni de l'any 98, i per tant hem reformat les oficines del SOC, de tal manera que ara hi ha polítiques passives i els nostres cinc-cents funcionaris que estaven atenent polítiques passives, pagant-los nosaltres, ara atenen polítiques actives, polítiques, per tant, d'orientació, d'itineraris d'inserció, de formació, és a dir, tota la carta de serveis de persones i empreses.

Què estem fent? Volem reduir les llistes de persones que estan en risc d'exclusió social. Plans d'ocupació per a ajuntaments; ja ho vam fer al seu dia amb el pla de xoc del quart trimestre de l'any passat. Els ajuntaments, ara, obligatòriament, amb els plans d'ocupació, una part –la que diguem nosaltres– hauran de dedicar-la a reinserir persones de la renda mínima d'inserció; aquells que tenen més perfil laboral, òbviament, no problemes sociosanitaris, etcètera. Hauran de fer-ho. En lloc de no sé quina persona que tenen, un administratiu, a l'ajuntament, hauran de reinserir, potser en un espai de nens o així..., allà on s'estableixi.

Empreses de reinserció. Tots els convenis que fem amb les empreses de reinserció, que tindran fons per reinserir rendes mínimes, persones que tenen ara la renda mínima d'inserció.

Empreses ordinàries. Li podria posar exemples –el que passa és que no vull citar empreses concretes– de reinserció de persones de la llista de renda mínima, que han fet un procés espectacular. Escolti, avui hi ha a Catalunya dependents..., dependents, en aquest cas,

perquè eren totes dones, dependents, que venien del món de la prostitució i cobraven la renda mínima d'inserció. I estic parlant de dotzenes de persones. Però no diré el nom de l'empresa perquè no vull..., daixò. Però, en fi, una tasca extraordinària. I, per tant, empreses ordinàries també.

I convenis de col·laboració cívica i social, eh?, que permetin, doncs, fer això, un pla d'inserció individualitzat, un per un; tot el tema de tutorització individual, o grupal, en alguns casos, i la formació de competències personals, socials i professionals, que és això. I això permetrà reduir de vint-i-quatre a divuit mil, si ho fem bé. Si ho fem malament, en tindrem en seguirem tenint vint-i-quatre o les que siguin.

Efectivament, al juliol de 2011, com fan els països avançats –nosaltres, d'una manera extraordinària, només amb un pagament–, vam intentar reconstituir una base de dades mitjançant el pagament presencial. I després, a través d'una entrevista individual, entre el setembre i el desembre de 2011, vam acabar de polir això. Per tant, no vam donar de baixa ningú..., fins i tot que incomplia les normes exigides per a la renda mínima. A vegades ens deien, i ens ho deien de les seves filles: «Escoltin, no troben una persona? Donin-la de baixa.» Ha canviat de domicili i no ho ha comunicat? La llei diu: «Donin-la de baixa.» No ho vam fer. Ah, això sí, al final va resultar que hi havien persones que residien fora de Catalunya i no pensaven tornar, o persones que tenien ingressos superiors a la mateixa renda mínima i la compatibilitzaven amb la renda mínima. I tot això va fer que de 33.722 persones a l'abril de 2011 vam passar a 24.765 al gener de 2012. I ara ho volem reduir, ja no per aquesta via de dir «escolti, si vostè no està aquí no pot rebre la renda mínima», «escolti, si vostè cobra per sobre de la renda mínima d'una manera regular, cada mes, vostè no pot rebre la renda mínima»..., doncs, ara ho farem reinserint-les. És que és l'objectiu del programa; no és pagar una prestació, és renda mínima d'inserció –no ens oblidem de la i, inserció.

Altes 2011. Miri, l'any 2011 s'han donat d'alta 7.500 persones. Des de la reforma..., bé, des del setembre s'han donat d'alta..., 3.500 altes s'han donat, 3.500!, li puc donar els noms i cognoms, 3.500; més de 3.500, 3.500 i escaig. Això, la comissió interdepartamental i la xarxa de serveis socials de cada un dels ens locals de Catalunya també li ho podria donar.

I, pel que fa referència al pressupost... –després, a la rèplica, ja parlarem d'altres coses–, el pressupost... Escolti, jo em vaig trobar un pressupost de 99 milions d'euros –em vaig trobar un pressupost de 99 milions d'euros. Jo el vaig posar a 130 milions d'euros. «Sí, escolta, si no hi han diners no es pot pagar...» Bé, però com n'hi havien, justets, però tirant d'aquí, tirant d'allà, l'any passat vam dedicar a la renda mínima, és a dir, a pagament de prestacions, 170.468.717 euros. Per tant, no digui que no paguem i que daixò. El que ha d'estar en programa hi és; el que no hi havia de ser no hi havia de ser, i fora. Però el que hi ha de ser hi ha de ser, i el que hi ha d'accedir hi ha d'accedir. La comissió interdepartamental gestiona com considera

això. Jo la veritat és que en això no li sabia informar molt bé.

I, enguany –enguany–, no només mantenim el pressupost, sinó que creem fons específics, ja ho he esmentat, per a la reinserció. Ja no un fons de dir «bé, i pagarem aquestes prestacions», no, no; hem creat un fons de 20 milions d'euros específicament perquè, ja sigui per la via de plans d'ocupació, per la via d'empreses de reinserció, per la via d'empreses ordinàries, per la via de col·laboració amb entitats del tercer sector, es reinserixin. Si jo ho pogués reduir a zero, ja li asseguro que ho faria. Ho reduiré, si puc, de 24.000 a 18.000, sense expulsar ningú, si us plau –si us plau–, sense expulsar ningú!

El vicepresident primer

Honorable conseller...

El conseller d'Empresa i Ocupació

Això és l'objectiu del programa, la reinserció social i laboral.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Per a la rèplica, també, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Conseller, jo li he demanat que em digui quina resposta vostè els dona a les persones. I vostè m'ha parlat de documents, de documents que tots coneixem, i m'ha parlat de competències. Però sap què passa? Que el mes d'abril de l'any passat ja van començar a abaijar-se..., als usuaris, als beneficiaris de la renda mínima. I aleshores vostè ja deia que els donaria polítiques actives, a aquestes persones. I no les tenen. No les tenen, conseller.

El 2010 el Govern d'esquerres va oferir vint mil plans d'ocupació per poder inserir les persones, per donar-los dret..., perquè són sis mesos de cotització i després tres mesos de subsidi, a aquells que estan en segons quines condicions familiars. Això era un moment de dret subjectiu garantit i oportunitats d'inserció laboral.

Vostè ha anat reduint el nombre de persones en el programa, i és evident que la situació econòmica al nostre país i de risc d'exclusió social és més greu cada dia que passa. I, al costat d'això, vostè no els està oferint serveis ni oportunitats a aquestes persones. Li estic parlant d'això. Perquè de papers tots en sabem fer i tots els hem llegit.

I, sap què passa? Doncs, que al Pla de desplegament de polítiques actives, que es va aprovar..., doncs, que va presentar la secretària d'Ocupació aquesta setmana, el que tenim és una insuficiència de recursos, perquè no n'hi ha prou per a tots aquells que ho necessiten. I sabem, com hem vist abans, en l'anterior interpellació, que la reforma laboral deixa en paper mullat tots els

seus plans de polítiques actives. Faci el possible per modificar aquesta reforma laboral per tornar les competències a la Generalitat.

I això és el primer que van dir vostès, que farien un pla de desplegament de polítiques actives, que no està actiu, que van començar a fer fora gent el mes d'abril, que estem al mes de febrer i encara els plans estan en un paper, però les persones tenen les necessitats des del mes d'abril. I vostè al febrer, ara, ens diu que farà plans, que no hi són, per enlloc.

I l'altra: consens, acord, entitats municipalistes, entitats socials. Document de propostes per a la lluita contra la pobresa. Primera mesura –la tenim aquí–: «Re-definir la renda mínima per adequar el programa a les necessitats derivades del context socioeconòmic actual.» Molt bé. I què han fet vostès? Doncs, estretir la porta, deixar gent fora, tenir deu mil persones esperant que els resolguin el seu expedient.

Per tant, consensos, està molt bé; el que passa és que la gent el que veu..., la realitat quina és? Que quan veiem el pressupost del que vostès es gastaran, res de res de res. La garantia, qui la necessita? No, expulsió. Vostè ho ha posat en els pressupostos: «Hem d'arribar a divuit mil», quan s'està degradant la situació social al nostre país.

Reforma de la renda mínima segons l'acordat amb les entitats socials? No, eliminació del dret subjectiu; això és el que ha modificat a la llei, en els pressupostos de la setmana passada. Vostès han dinamitat l'acord social d'aquest país de l'any 97.

El meu grup parlamentari ha presentat esmenes que eren cadascuna de les mesures que contenia aquest document. Sap què ha fet el seu grup parlamentari, amb el Partit Popular? Doncs, votar en contra de totes. Clar, «fets, no paraules». Resulta que aquí els papers ho aguanten tot, però a l'hora de la veritat la posada en marxa de les polítiques, doncs, no la veiem.

Sap com li diuen, a la renda mínima, en el sector, ara? Ja no és la renda mínima d'inserció, és la renda mínima d'«expulsió». I això és el que, quan parles amb la gent del sector, amb les persones que estan en el dia a dia atenent les persones, et diuen: «Ja no; ara ja és la renda mínima d'expulsió», perquè la renda mínima va néixer per protegir, en un govern de Convergència i Unió, els anys noranta; va ser reforçada durant el Govern d'esquerres per adaptar-la al cicle econòmic. I els informes –vostè els coneix, perquè els ha llegit, igual que jo– diuen que quan el cicle econòmic es posa pitjor el nombre de beneficiaris augmenta, perquè és evident que hi ha més persones necessitades.

Per tant, jo li agraeixo molt la voluntat de reduir l'exclusió social a casa nostra, però és que vostè el que està fent és submergir la pobresa i no declarar-la en les prestacions de la Generalitat. I això el que significa és que els ajuntaments, aquestes institucions que els deuen tants diners des de la Generalitat, també han de fer front a les seves renúncies de drets socials de les persones. I el mateix els passa a les entitats socials, que també han de fer front a aquesta situació, que vostès no volen donar la cara.

Jo li demano que doni explicacions, que ara, quan torni a sortir aquí, parli de les persones; no em parli de les polítiques passives. Jo li demano transparència, li demano autoritat social. Vull dir, el silenci administratiu negatiu és la negació dels drets i la negació d'explicar-li a una persona per què vostè no li vol donar una prestació que una treballadora social ha avaluat que necessita. Li demano, com a autoritat laboral, oportunitats per a les persones que ho necessiten. Els PIRMI no són pobres de solemnitat. Té vostè molts autònoms que han cessat la seva activitat i que no tenen dret a la prestació i que se'n van a la renda mínima perquè no els queda més remei. Bé, se n'hi anaven, eh?; amb la llei de Convergència i Unió, no està sent així.

Li demano també respecte. La renda mínima s'havia de modificar, les entitats ho demanaven. Tenen un document pactat en l'anterior Govern amb les entitats. Facin una reforma amb aquesta lògica. El meu grup parlamentari està treballant en aquest sentit.

I el més important: doni resposta. Tenen un col·lapse en la tramitació dels expedients. Des del mes de maig, més de deu mil expedients. Expedients aprovats a la comissió interdepartamental, quan arriben al seu departament, tornen al Departament de Benestar Social, perquè no hi ha diners per pagar-los. I són persones que ho necessiten, eh?, perquè ho ha aprovat la comissió interdepartamental. Això està passant avui a Catalunya.

Per tant, conseller, no em parli de documents, no em parli de competències i digui'm què pensa fer amb aquests aturats de llarga durada, aquestes persones que abans tenien drets i ara el que tenen és el silenci administratiu del seu Govern.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. Per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Senyor president... Senyora diputada, abans li he donat respostes, però ja he vist que xerrava amb les seves col·legues, igual que està fent ara, i no m'ha escoltat; no m'ha escoltat, igual que no m'està escoltant ara. I a partir d'això, doncs, lògicament, surt aquí al faristol i em diu coses a les quals jo ja li he donat la resposta. (*Veus de fons.*) Home, jo accepto que no m'escoltés a la interpellació anterior, perquè me la feia el senyor Joan Herrera, quan he explicat que tot el tema de polítiques actives..., que les mantenim, perquè l'Estratègia espanyola de empleo, del Govern socialista anterior, deia que qui tingués..., doncs, l'Estat no entrava allà; per tant, les tenim. Jo ja he sentit la senyora Capdevila, que deia això; però no, no, han de mirar-ho, no és així, les tenim. Per tant, accepto que no m'escoltés a la compareixença anterior, però escolti'm en aquesta, si més no a la rèplica.

Miri, jo li recomanaria una cosa: que revisi la seva intervenció a la compareixença de l'agost, que la revi-

si; si pot ser, inclús que s'escolti, igual que li dic que dintre d'unes setmanes, uns mesos, recordi el que ha dit ara aquí. Escolti, és que ja m'hi estic començant a acostumar! L'altre dia, en el debat de pressupostos, la senyora Rocío Martínez-Sampere va dir aquí una sèrie de coses que al sortir li vaig dir: «Escolta, que això no és així.» I diu: «Escolta, m'ho ha dit el Collboni, digues-li-ho a ell.» (*Remor de veus.*) Bé..., no, perdoni –perdoni–, però és que, clar, jo no estic acostumat a aquestes coses. Aleshores, el dia que vaig fer la compareixença de la presentació de pressupostos del departament, ho vaig dir, vaig dir: «Escolti, l'execució pressupostària no és aquesta. Vostès agafen dades del setembre i tal», bé, en fi... (*Veus de fons.*) No, home... No, no són les meves. Repassem les daixò.

Jo li faria una pregunta, senyora Granados, jo li faria una pregunta: vostè és socialista? (*Pausa.*) No, sap per què li ho dic? Perquè al País Basc la gestió del Programa de la renda mínima, l'equivalent, la porta la senyora Gemma Zabaleta, la consellera d'Ocupació i Afers Socials del Govern basc. És veritat que allà, com que governen amb el suport del Partit Popular, no sé si això està inspirat pel Partit Popular o pel Partit Socialista. Però, en tot cas, la senyora Gemma Zabaleta, miri el que ha fet amb la renda mínima d'inserció al País Basc, miri-ho.

Fixi's, nosaltres el que hem fet amb la Llei 7/2011, de 27 de juliol, de mesures fiscals i financeres, que modificava la Llei del 1997, de 3 de juliol, de la renda mínima d'inserció –perquè aquest programa va ser un programa creat per Convergència i Unió, és veritat que l'any 90, però la llei és del 97–..., doncs, estableix que el còmput d'ingressos serà de dotze mesos. Miri, la seva col·lega socialista del País Basc, quin període ha posat; nosaltres, dotze mesos.

Per residència a Catalunya demanem dos anys per cobrar la renda mínima d'inserció. Miri la que ha posat en la reforma la seva col·lega socialista, senyora Gemma Zabaleta.

Nosaltres aquí diem que no es pot cobrar en renda mínima més que el salari mínim interprofessional, perquè hi havien milers de persones que cobraven fins i tot 1.200 euros de renda mínima d'inserció, i, clar, quan li deies: «Reinsereix-te al mercat laboral», et deien: «Home, no.» Miri el que ha posat la senyora Gemma Zabaleta.

Aquí la durada de percepció, que era indefinida –indefinita, de per vida–, l'hem limitat a cinc anys. Miri el que ha posat la consellera socialista al País Basc.

Aquí hem demanat ara revisió anual: cada 1 de gener s'ha d'avaluar la persona, se li ha de fer un seguiment per fer la reinserció. Això no es feia!, no hi havien programes d'inserció! Si estaven deixats de la mà de Déu! Escolti, jo tinc a la família –m'assec a la taula de la família– nebots que treballen en la xarxa social dels ajuntaments; ja m'ho expliquen!, si estan a la trinxera!

Comissions Obreres i UGT han desistit del recurs interposat contra el decret. El van interposar i han desistit; ja està. I, escolti, i si hi ha alguna cosa a rectificar ho fem, eh?, tant de bo. Si vostè em diu una

persona que n'ha estat, com diu vostè, «expulsada» i que no s'ho mereixia, la hi tornarem a reincorporar, per descomptat.

El Síndic de Greuges n'ha tramitat des de la seva oficina 620 casos, i els hi hem donat resposta fil per randa. Li haig de dir una cosa: al començament, al seu adjunt, no directament amb el síndic, li ho explicava jo per telèfon; després que vaig veure com traduïa el que jo li explicava públicament, vaig decidir que li ho enviava per escrit, perquè, escolti, per tenir problemes d'interpretacions, no. Així va ser: vaig decidir que deixava d'informar per telèfon. Amb tota la bona intenció l'informes per telèfon i...

I accepto les crítiques de la síndica de Barcelona, però també haig de dir una cosa: les polítiques passives són de l'Estat, i, per tant, la Generalitat fem, òbviament..., als centres especials de treball posem cada any 30 milions d'euros. A veure ara si el Govern del Partit Popular –aquí està el senyor Milián, que em va interpel·lar, i li ho vaig explicar clarament– li ho explica a la ministra Báñez. Jo ja li he escrit una carta: «Escolti, que em deu 60 milions de fa dos anys!, una del 2010 de vostès i els altres 30 milions del 2011. I aquest any hi haig de posar 44 milions, als centres especials de treball!» Que no hi haig de posar ni un duro, que ho ha de posar la senyora Báñez, que és la distribució de competències! (*Remor de veus.*)

Jo li garanteixo una cosa: que expedient que arribi –i acabo, senyor president– a la comissió interdepartamental –perquè jo aquí no hi intervenc–, expedient que la comissió interdepartamental dona d'alta, jo el pago. Perquè jo no ho analitzo. No sé què diu, que «si la comissió interdepartamental dona una alta, que jo després no pago...» Si jo l'únic que faig és pagar, no m'assabento de res més; me n'assabento perquè vull assabentar-me'n, però jo l'únic que faig és gestionar el pressupost. Són la comissió interdepartamental i la xarxa d'assistents socials dels ajuntaments. Jo, quan m'arriba un expedient..., alta?, pago. I ja està, i així ho farem.

El que hagi de rebre la renda mínima d'inserció per evitar l'exclusió social serà atès i tindrà el Programa de reinserció social i laboral, perquè volem reduir les llistes de persones amb risc d'exclusió social, les volem reduir oferint-los aquest Pla d'inserció social i laboral que els permeti realitzar-se com a persones i que nosaltres com a societat siguem una societat avançada.

Senyor president...

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

Suspenem la sessió, i la reprenem demà al matí a les deu amb la primera moció, que és el punt número 14 de l'ordre del dia.

La sessió se suspèn a un quart de deu del vespre i cinc minuts.